

CHILD PSYCHOLOGY

*AN INTRODUCTION TO THE GENERAL
PRINCIPLES OF CHILD EDUCATION
FOR TEACHERS AND PARENTS*

BY

C. P. VENKATARAMA AIYAR, M.A., L.T.

பிள்ளையுள்ளம்

சு. ப. வேங்கடராம ஐயர், எம்.ஏ., எல்.டி.

இயற்றியது

LONGMANS, GREEN AND CO. LTD.

6 OLD COURT HOUSE STREET, CALCUTTA

53 NICOL ROAD, BOMBAY

167 MOUNT ROAD, MADRAS

1927

All rights reserved

பொருளடக்கம் (CONTENTS)

முதற் பாகம் (PART I)

அத்தியாயம்

பக்கம்

1. உபாத்திமைத் தொழிலும் மனோதத்துவ சாஸ்திரமும். (Teaching Art and Psychology)... .. 1
2. மனமும் சரீரமும். (Mind and Body) ... 7
3. கருத்துக்கள் மனத்திற் செல்லுமுறை. (How Ideas enter the Mind) 15
4. கல்வியும் வித்தையும். (Education and Instruction) 24
5. ஐம்பொறிகள். (The Five Senses) ... 30
6. ஏன் ஐம்பொறிகளையும் பயிற்சி செய்க்க வேண்டும்? (Why the Senses should be Trained)... .. 50

இரண்டாம் பாகம் (PART II)

7. பிரக்ஞை. (Consciousness) 54
8. இயல்புப்பற்று. (Interest) 63
9. கவனம். (Attention) 71
10. தெளிதல். (Apperception) 87
11. ஞாபகம். (Memory) 103
12. அயர்ச்சியும் அதனை நீக்கும் உபாயமும். (Fatigue and its Treatment) ... 121

பிள் வளாயுள் ளம்

முதல் பாகம்

அதிகாரம்—1

உபாத்திமைத்தொழிலும் மனோதத்துவசாஸ்திரமும்

பெரிய நகரங்களில் வசிப்பவர்களேயன்றி, கிராமங்களில் வாழ்பவர்களும் கூட இக்காலத்தில் ரயில்வண்டியைப் பார்த்திருப்பார்கள்.

ஸாதாரணமாக, ஒரு ஸ்டேஷனிலிருந்து குறிப்பிட்ட காலத்தில், புறப்பட்ட ரயில்வண்டித்தொடர் மற்றோர் ஸ்டேஷனுக்கும் ஓர் குறிப்பிட்ட காலத்தில் தானே போய்ச் சேர்ந்துவிடுகிறதல்லவா? இது எப்படி ஸாத்தியமாகிறது?

ரயில்வண்டியை இழுத்துச் செல்ல ஓர் (எஞ்சின்) எந்திரம் இருக்கிறது. அந்த எந்திரம் நீராவியினால் செலுத்தப்படுகிறது. எஞ்சினில் சில உத்தியோகஸ்தர்கள் இருக்கிறார்கள். எஞ்சின் பழுதுபடா வண்ணம் அதனைச் செவ்வைப்படுத்திவைப்பவர் சிலர். எஞ்சினைச் செலுத்தி, அது வண்டித்தொடரை இழுத்துச் செல்லும்படி தேவையான சுக்கான்களைத் திருப்பி ஒழுங்காக நடத்துபவர் சிலர்.

இப்படி எஞ்சினையோட்டும் உத்தியோகஸ்தர்கள், தாங்கள் ஏறிச்செலுத்தும் எந்திரத்தின் அமைப்பையும், அது எவ்வாறு செலுத்தப்படுகின்றது என்பதையும் நன்றாக அறிந்திருக்கவேண்டியது அவசியமல்லவா?

எஞ்சினுடைய தன்மையைச் செம்மையாக அறிந்து கொள்ளாத ஒருவர் அதனைச் செலுத்த முயன்றால், என்ன நேரிடும்?

ஒரு சமயம் அது ஓடாமலே நின்றாலும் நிற்கும். அல்லது, அதிக வேகமாக ஓடத் தலைப்படும். அதனை எப்படி நிறுத்துவதென்பதை அறியாது அவர் வருந்துகையில், அது எங்கேயாவது போய் மோதலாம். அல்லது, முன்னே செல்ல வேண்டியது பின்புறமே சென்றாலும் செல்லும். ஆகையால் எஞ்சினையோட்டுபவன் அதனை நடத்தும் முறைகளை நன்றாகக் கற்றறிந்தவனாக இருத்தல்வேண்டும்.

ஒரு எஞ்சின் எங்கேயாவது போய் மோதுமானால், முதலில் அதனைச் செலுத்துபவனுக்கே அபாயம் நேரிடும். ஆதலால் அதனை ஒழுங்காக நடத்தத் தெரிந்துகொள்வது முதலில் அவனுக்கே நன்மை பயக்குமாதலின் அந்த அறிவு நிரம்ப அவசியமாயிருக்கிறது.

மேலும், எஞ்சினை ஒழுங்காக நடத்தினால் அது அடிக்கடி பழுதாகாமலிருக்கும். அதனை நடத்தும் விதங்களை அறியாதவன் செய்யும் தவறுகளை அறிந்தவன் செய்யமாட்டான். எந்திரத்தின் துணுக்கங்கள் யாவற்றையும் அறியாவிடினும், சில பொதுவான அம்சங்களையாவது ஒருவாறு அறிந்துள்ள ஒருவன் அதனை நடத்துவானால் அடிக்கடி அது பழுதாகாமலாவதிருக்கும்.

எந்திரத்தை நடத்தும் முறையைறியாதவன் அதனைச் செலுத்துகிறானென்பது தெரிந்தால் எவரும் அந்த வண்டித் தொடரில் ஏறமாட்டார்கள். அவ்விஷயத்தை நன்றாக அறிந்தவனையேதான் ஜனங்கள் நம்புவார்கள்.

ஆகையால் எஞ்சினை நடத்த முன்வருபவன் அதைப் பற்றிய முக்கியமான விஷயங்களை நன்றாக உணர்ந்திருக்க வேண்டும். எஞ்சினை ஓட்டவும், அதனை நிறுத்தவும், அது கெட்டுப்போகாஊற்படி பார்த்துக்கொள்ளவும், அவன் அறிந்திருக்கவேண்டியது மிக்க அவசியமாகிறது.

மாணக்கர்களுக்குக் கற்பிக்கப்புகும் உபாத்தியாயரும் இம்மாதிரியே ஓர் எந்திரத்தை நடத்துகிறாரென்றே சொல்லலாம். ஆனால் உபாத்தியாயர் நடத்தவேண்டிய எந்திரம் ரயில்வே எஞ்சினைப்போல ஒருதன்மைத்தான் தன்று. ரயில்வே எஞ்சின்களெல்லாம் ஒரே மாதிரியாகத்தான் செய்யப்பட்டிருக்கும். ஆகையால் ஒருவன் ஒரு எஞ்சினைப் பார்த்து அதன் அம்சங்களைத் தெரிந்துகொண்டால் அவன்

இதர எஞ்சின்களையும் நடத்த சக்தியுள்ளவனும் ஏற்பட்டு விடுவான். ஆனால் உபாத்தியாயரோ ஒரேகாலத்தில் அநேகம் எந்திரங்களைச் சரியாக நடத்தவேண்டியவராகவிருக்கிறார்.

உபாத்தியாயர் நடத்தவேண்டிய எந்திரம் ஒவ்வொன்றும் உயிருள்ள எந்திரம்; தனித்தனியே ஒவ்வொன்றும் ஓர் மனத்தையுடையது. ஓர் எந்திரத்தைப்போலவே மற் றொன்று இராது. எந்திரத்துக்கு எந்திரம், மனமும் இயற் கையும் வேறுபடும். ஆகவே, இத்தகைய வெவ்வேறியல்பு களையுடைய எந்திரங்களை ஓர் விதமாக நடத்திப் பயன் பெறச்செய்ய முன்வரும் உபாத்தியாயர் அவ்வெல்லா எந் திரங்களின் பொதுத்தன்மைகளையும் ஒவ்வொன்றின் சிறப் பியல்புகளையும் நன்றாக அறிந்திருக்கவேண்டியது அவசியமா கிறது. எஞ்சினை நடத்துபவன் எஞ்சினைப்பற்றி அறிந்து கொள்ளவேண்டியது எவ்வளவு அவசியமோ அதனினும் பிள்ளைகளின் இயல்புகளை உபாத்தியாயர் அறிந்திருக்க வேண்டியது எத்தனையோ மடங்கு அவசியமென்று கூறலாம்.

ஏனெனில், எஞ்சினை நடத்தத்தொரியாதவன் எஞ்சினி லேயே நிற்கிறான். அவன் அறியாமையால் நேரிடக்கூடிய துன்பங்களுக்கும் ஆபத்துக்களுக்கும் அவனும் ஓர் இலக்கா கிறான். வண்டி எங்கேயாவதுபோய் மோதினால் முதலில் அபாயத்துக்குள்ளாகிறவன் எஞ்சினை ஓட்டுபவனேயா வான். அவனைப்போலவே உபாத்தியாயரும் ஓர் எந்திரத்தைச் செலுத்துவாரெனினும் அவர் வேறு, எந்திரம் வேறு. தாம் நடத்தவேண்டிய எந்திரத்தின் அமைப்பையும், அதனைச் செலுத்தும் முறைகளையும் அவர் அறிந்துகொள்ளாமையால், அவர் அதனைச் செலுத்தும்போது எந்திரம் கெட்டுப்போகு மேயன்றி, அதனால் அவருக்கு எவ்வித அபாயமுமில்லை. அதாவது, அவரிடம் கற்பவன் ஒன்றும் அறியாத மூடனாகி விட்டாலும், அதனால் அவருக்கு எவ்வித இடையூறும் இல்லை. ஆகையால் அவர் இவ்விஷயத்தில் அதிக உத்தர வாதத்தை மேற்கொள்ளவேண்டும். தம்மிடம் ஒப்பித்த எந்திரங்களாகிய சிறு குழந்தைகளின் அறிவு வளர்ச்சியையே கருதி, அவர்களுக்கு ஏற்றவாறு போதித்து அவர்களை நல்ல வழியிற் செலுத்தவேண்டியது அவருடைய கடமையாகும்.

ஆனால் இந்த மனித எந்திரமானது ரயில்வே எஞ்சினைப் போலன்றி, உயிரும், உணர்ச்சியும், தானாகவே இயங்கும் தன்மையும் பொருந்தியுள்ளது. நாம் ஒட்டினால்ன்றி, எஞ்சின் தானாகவே ஓடாது. மனித எந்திரமோ அத்தன்மைய தன்று. நாம் ஒட்டினாலும், ஓட்டாவிட்டாலும், அது எப்படியாவது ஸரியாகவோ, தவறாகவோ ஏதாவதொருவழியிற் போய்க்கொண்டிருக்கும். அது சிறிதுகாலம்கூட! சும்மா இராது. அதனை நன்றாக அறிந்தவர் அருகிலிருந்து அதனை ஒழுங்காக நடத்தாவிட்டால், அநேகமாய் அது தீயவழிகளில் சென்றுவிடும். அல்லது நல்ல வழியிற் சென்றாலும், சுருசுருப்பின்றி மந்தகதியாகச் செல்லும்.

இதுவரையிற் சொல்லிவந்ததினிலிருந்து இங்கே எடுத்துக் கூறப்பெற்ற எந்திரம், நமது மனமே என்பது வெளியாகும். நமது மனத்தை நாம் நன்றாக உணரவேண்டும். முதலில் தன் மனத்தை எவன் நன்றாக உணர்ந்திருக்கிறானோ அவனே பிறர் மனங்களையும் நன்றாக அறிந்து அவற்றை நல்வழியிற் செலுத்தக்கூடும்.

ஆகையால் மனத்தின் தன்மைகளை உபாத்திமைத்தொழிலை மேற்கொள்வோர் ஒவ்வொருவரும் செவ்வனே அறிந்திருத்தல்வேண்டும்.

மனத்தின் தன்மை

கவிகள், நமது மனத்தைப் பேயென்றும், காற்றென்றும், வண்டென்றும், குரங்கென்றும் உவமித்திருக்கிறார்கள். இவை ஒவ்வொன்றும் தாம் ஒருஸமயம் நின்றவிடத்திலேயே மறுஸமயம் நிற்காமல் அடிக்கடி சலித்துக்கொண்டே யிருக்கும். அதுபோலவே, நமது மனமும் ஒருவேளை நின்ற விடத்தே மறுநிமிஷம் நிற்காமல், அலையும் தன்மைய தானதுபற்றி இவை மனத்துக்கு உவமைகளாயின.

இவ்வாறு யோசித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, திடீரென்று என் மனத்தில் தாமரைப்புஷ்பம் என்பது ஞாபகத்தில் வருகிறது. இவ்வெண்ணம் எப்படியுதித்தது? அது இப்போது ஏன் உண்டாயிற்று?

இப்படியே அநேகர் மனத்தில் வெவ்வேறு பொருள்களும், எண்ணங்களும் மேன்மேலும் இடைவிடாது வந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. சில, தோன்றியவுடனே, மறைகின்றன. வேறு சில, சற்று நேரம் இருந்து, பிறகு மறைந்து போகின்றன. இவையாவும் இயல்பாகவே உதித்து, பிறகு ஒதுங்குகின்றன. இவ்வாறு அநேகம் எண்ணங்களும், பொருள்களும் அடிக்கடி மனத்தில் தோற்றுவதன் காரணங்களை நாம் அறிந்துகொள்வது நிரம்ப உபயோகமானது.

மனோதத்துவ சாஸ்திரமும் உபாத்திமைத் தொழிலும்

நமது மனத்தின் உள்ளே நிகழும் இயல்புகளையெல்லாம் அறிவிக்கும் சாஸ்திரம் மனோதத்துவ சாஸ்திரம் என்று சொல்லப்படும். உபாத்தியாயர்களுக்கு இந்த சாஸ்திரஞானம் இன்றியமையாதது. அவர், இந்த சாஸ்திரம் தெரிவிக்கும் உண்மைகளை மனத்துட்கொண்டு, அவற்றுக்கு விரோதமில்லாதபடி தம் தொழில் முறையின் அப்பியாஸத்தைச் சீர்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். ஒரு தொழிலைச் செய்பவன் அந்தத் தொழிலுக்குச் சம்பந்தமான சாஸ்திரத்தின் உண்மைகளை ஒட்டியே தொழில்முறைகளை வகைப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். உபாத்தியாயர், குழந்தைப்பருவத்தின் இயல்புகளையும், சிறுவர்கள் மனத்தின் நிலைமையையும், அந்த மனத்தின் இயற்கைக்குப் பொருத்தமான முறையில் அதனைச் செலுத்தி அதில் அறிவை இப்படி வளரச்செய்யலாம் என்பதையும், அறிந்துகொள்ளவேண்டும்.

இந்த சாஸ்திரத்தில் அநேகம் அருமையான விஷயங்கள் கூறப்பெற்றிருப்பினும், உபாத்தியாயர்கள் தமது தொழிலின் முறையைச் செவ்வைப்படுத்திக்கொள்ள இतिற் சில அம்சங்களே வேண்டியிருக்கின்றன. பூர்வ அதுபவங்களையொட்டி நமது ஞானம் எவ்வாறு முதிர்ச்சி அடைகிறதென்பது இவற்றுள் முக்கியமான அம்சமாகும்.

பிள்ளைகள் ஒரு விஷயத்தைக் கற்கும்போது, அவர்கள் மனத்தில் இன்னவகையான செய்கை நடக்கிறதென்பதை உபாத்தியாயர் நன்றாக அறியவேண்டும். இதனையறிந்தே அவர் தம் போதனாமுறையைச் செவ்வைசெய்து கொள்ள

வேண்டும். இவ்விஷயத்தில் ஒவ்வொரு உபாத்தியாயரும் தத்தம் மனநிலையை முன்னே ஆராய்ச்சி செய்துகொள்ளுவது நல்லது. ஒவ்வொருவரும் தமது இளம்பிராயத்தில் எழுதியுள்ள சிறு கடிதங்கள், அக்காலத்தில் அவர்கள் மனத்தில் தோன்றிய விருப்பங்கள், முதலியவற்றைக் கூடியவரையில் ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ள முயற்சி செய்யலாம். சில உபாத்தியாயர்கள் இதனையறியாது முதிய பிராயத்தில் தம் மனத்தில் உதிக்கும் விருப்பமே பிள்ளைகள் மனத்திலும் தோன்றும் என்று எண்ணி அநேகம் தவறுகளைச் செய்கிறார்கள். பேதைப்பருவம், குழந்தைப்பருவம், பாலபருவம் என்ற பருவங்களில் தேகம் நாளுக்குநாள் வளர்வதுபோலவே மனமே வேகமும் இச்சையும் நாளுக்குநாள் விருத்தியாகின்றன. ஒரு பருவத்திலுள்ள விருப்பமே மற்றொரு பருவத்திலுமிராது. உதாரணமாக, பலவகை வர்ணங்கள் அமைந்த உடைகளில் சிறுவர்கள் விருப்பம் செல்லும். அவ்விருப்பம் பெரியவர்கள் மனத்திலும் இராது. ஆகையால் ஒவ்வொருவரும், தாம் சிறுபிராயத்தில் இருந்த தன்மைகளை நினைந்து, குழந்தைகளை அன்போடு நடத்தவேண்டும். பாலர்களின் இயற்கையான அம்சங்களை அதுசரித்தே அவர்களறிவை விருத்தி செய்யவேண்டும்.

இப்படி, உபாத்தியாயர் தமது போதனாமூலையை சீர்படுத்திக்கொள்வது மாத்திரம் போதாது. அநேகம் பிள்ளைகள் சேர்ந்திருக்கும் காலத்தில் அவர்கள் அனைவரையும் ஒருங்கே கவனித்து அடக்கியாளும் திறமை அவரிடம் இருக்கவேண்டும். பிள்ளைகள் தனித்திருக்கும்பொழுது நடந்துகொள்ளும் விதமானது அவர்கள் கூடியிருக்கும்பொழுது நடந்துகொள்ளும் விதத்தினின்றும் வேறுபடும். அன்றியும், பிள்ளைகள் தமது வீட்டில் பெற்றோரிடம் பழகும் விதமும், பள்ளிக்கூடத்தில் உபாத்தியாயரிடம் நடக்கும் விதமும், ஒரு தன்மைத்தாய் இராது. ஆகையால் ஒரு வகுப்பில் பிள்ளைகள் ஒன்றுசேர்ந்து கற்கும்போது, அவர்கள் மனத்தில் இரண்டுவித நிலைமைகள் காணப்படும். (1) பிள்ளைகள் எல்லாரும் உபாத்தியாயருக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்கள். (2) ஆனால் தமக்குள்ளே வித்தியாஸமில்லாத சமமான நிலையுள்ளவர்கள். இப்படி, பலரோடு சமத்துவமும், உபாத்தியாயருக்கு அடக்கமும்,

விளங்கும் நிலையில் வெவ்வேறு குணவிசேஷங்களுள்ள பிள்ளைகளை ஒரேகாலத்தில் கற்பிக்கவேண்டும். இவ்வாறு கற்பிக்கப்புகும் உபாத்தியாயர் பிள்ளைகளுடைய மனத்தைத் தம் வசப்படுத்தி, தாம் சொல்லும் விஷயத்தை அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் அறிந்துகொள்ளும்வண்ணம் போதிக்கவேண்டியவராயிருக்கிறார். ஆதலின், பொதுவாக பிள்ளைகளுக்கு எந்த எந்த வகையில் மனக்கிளர்ச்சியும் ஊக்கமும் உண்டாகின்றன என்பதை உபாத்தியாயர் நன்றாக அறிந்திருக்கவேண்டும்.

போதனையின் பயனைப் பெறவேண்டுமானால் பிள்ளைகளிடம் இருவகையான ஊக்கம் இருக்கவேண்டும்.—(1) தாம் அறிந்துகொள்வதில் விருப்பம். (2) அவ்விருப்பத்தை நிறைவேற்றத்தக்க முயற்சி.

உபாத்தியாயர் தாம் கற்பிக்கும் விஷயத்தில் பிள்ளைகளுக்கு விருப்பத்தை உண்டாக்கி, அவ்விருப்பத்தையொட்டி ஊக்கம் பிறக்கும்படி செய்யவேண்டும். ஆதலால் பிள்ளைகளின் இயற்கைக் குணங்களை எப்படி உபயோகித்தால் இவ்விருவகை ஊக்கத்தையும் உண்டுபண்ணலாமென்பதை உபாத்தியாயர் ஆலோசிக்கவேண்டும். பிள்ளைகளை அச்சமுறுத்திப் போதிக்கலாமென்றெண்ணுதல் தவறு. அச்சம் மனத்தைக் கவர்ந்துள்ள நிலையில் பிள்ளை மனம் எதையும் அறிந்துகொள்ளாது. அன்புள்ள உபாத்தியாயரிடம் பிள்ளைகள் பயமின்றி உற்சாகத்தோடு கற்பார்கள். பிள்ளைகள் மனத்தில் இவ்வகையான உற்சாகத்தை விளைவித்தால்தான் போதனை பயன்படும்.

அதிகாரம்—2

மனமும் சரீரமும்

மனோதத்துவ சாஸ்திரம் என்பது மனத்தைப்பற்றித் தெரிவிக்கும் நூலாம். மனத்தில் எண்ணங்கள், உணர்ச்சிகள், இச்சைகள் என்பவை உள்ளன.

நாம் ஒரு ஸமயம் சில விஷயங்களை மறந்திருப்போம். ஆனால் சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் அவை நம் மனத்தில் திடீரென்று உதிக்கலாம். நாம் முன்னமே எண்ணியதும், உணர்ந்ததும், அநுபவித்ததுமான விஷயங்கள் சற்று நேரம் நமது பிரக்ஞையிலில்லாது மறைந்திருந்தாலும், பிறகு ஒரு ஸமயம் அவை நம் மனத்தில் உதிக்கலாம். இந்த உண்மையை நாம் அவசியம் அறியவேண்டும்.

இவ்வாறு, ஒரு ஸமயம் பிரக்ஞையில் உதித்து நிற்பவைகளும், அச்சமயம் உதிக்காவிடினும் பிறகு உதிப்பதற்கு யோக்கியமான நமது பழைய அநுபவங்களும் சோந்திருக்கிற தொன்றையே நாம் மனம் என்று சொல்லுகிறோம்.

நமது மனமானது மூளையினுதவியினாலும் நரம்புத் தொடர்ச்சிகளாலும் உலக விஷயங்களை அறிகின்றது.

மூளை

மண்டை என்பது எலும்பாலாகிய ஒரு பெட்டி. இந்தப் பெட்டியில் நவரீதம்போல் ஓர் வஸ்து நிறைந்திருக்கின்றது. இதனில் உள்ளீடாக (1) நரம்பு நார்களும் (2) நரம்புப் பதார்த்தக்கூட்டங்களும் அமைந்துள்ளன.

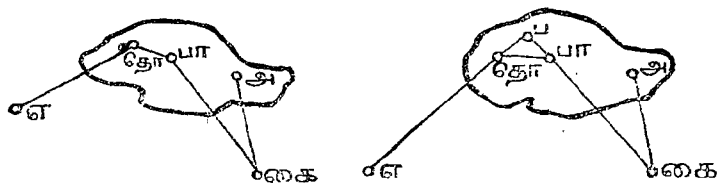
இந்த நரம்புப் பதார்த்தக்கூட்டங்கள் மூளையில் எங்கும் முடிப்பு முடிப்பாகக் கிடக்கின்றன. அந்த முடிப்புகளுக்கு மேல்கவசமும் இந்தப் பதார்த்தத்தாலேயே அமைந்திருக்கின்றது.

இந்தக் கவசத்தில் உள்ள நரம்புப் பதார்த்தத்தொகுதிகளில் சிலவற்றைத் தீண்டினால்தான் ஓர் எண்ணமோ, அநுபவமோ, அல்லது தீர்மானமோ நம் மனத்தில் உதிக்கிறது. மூளையில் பலவிடங்களிலுமுள்ள இப்படிப்பட்ட நரம்புக் கூட்ட முடிப்புகளை ஒன்றோடொன்றாக நரம்பு நார்களே சேர்த்துப் பிணைத்திருக்கின்றன.

இந்த நரம்பு நார்களே ஓர் முடிப்பில் ஏற்படும் உணர்ச்சியை வேறோர் முடிப்பில் கொண்டு கூட்டுகின்றன. அம்மாதிரியே மூளையில் உதிக்கும் உணர்ச்சியை தேகத்தில் ஓர்

பாகத்திலிருந்து மற்றோர் பாகத்துக்கும் இந்த நரம்பு நார்களே கொண்டுபோகின்றன.

இப்படிப்பட்ட நரம்பு நார்கள் மூளையில் மாத்திரமே யன்றி நமது சரீரமெங்கும் வியாபித்திருக்கின்றன. அவை தேகத்தில் அநேகம் இடங்களிலிருந்து சமாசாரங்களை மூளைக்குத் தெரிவிக்கும். பிறகு மூளையிலிருந்து திரும்பவும் தசைக்கருவிகளுக்குச் சமாசாரங்களை அனுப்பும்.

இங்குள்ள படத்தைப் பார்த்தால் மூளையும், நரம்புத் தொடர்களும் எவ்வாறு வேலைசெய்கின்றன வென்பது புலப்படும்.

ஒருவன் சும்மா உட்கார்ந்திருக்கையில், அவனுடைய தேகத்தில் ஓரிடத்தில், மேற்போர்வையான தோலின்மேல் ஓர் சிற்றெறும்பு கடித்ததென்று வைத்துக்கொள்வோம். படத்தில் எ என்பது ஏறும்பு கடித்த இடம். அப்போது என்ன நேருகிறது? சரீரத்தில் எந்த இடத்தில் ஏறும்பு கடித்ததோ அவ்விடத்தில் உள்ள சிறு நரம்பின் நுனி அதனை உணர்ந்து, உடனே அதே நரம்புத்தாரை மூலமாக அவ்விஷயத்தை, மூளையின்மீது போர்வைபோலிருக்கும் நரம்புத் தொகுதிகளுக்கு அறிவிக்கின்றது. (இந்த இடம் படத்தில் தோ என்று குறிக்கப்பட்டது). இவ்விஷயம் மூளையின் மேற்புறத்துக்கு வந்தவுடனே அவ்வுணர்ச்சி மனத்தில் பிரக்களுக்கு எட்டுகிறது.

சிற்றெறும்புணர்ச்சி ஏற்பட்ட இடமாகிற தோ என்ற மையத்திலிருந்து நரம்பு நாள்வழியாகக் கவசத்தின் வேறொரு பாகத்துக்கு, (இவ்வேறொருபாகம் படத்தில் பா என்று காண்க) இவ்விஷயம் அறிவிக்கப்படுகிறது. உடனே, அங்குள்ள நரம்புத்தாரை அதனை, கை என்று படத்தில் காட்டி-

யிருக்கும் இடத்திலுள்ள தசைகளுக்குத் தெரிவிக்கின்றது. இந்தத் தசைகள் உடனே புஜத்தை அசைத்து, கையை நிமிரச்செய்து, தொந்தரை செய்த பிராணியை அப்போதே அப்புறப்படுத்தும்படி தூண்டுகின்றன.

தோளும் கையும் அசைந்த செய்தி மூளையில் (அ என்ற விடத்தில்) உள்ள நரம்புத் தொகுதிகளுக்கு ஒரு நரம்புத் தாரை மூலம் உடனே அறிவிக்கப்படுகின்றது.

இவ்வாறு நடக்கும் செய்திகளுள் இரண்டு முறை மூளையில் பிரக்ஞை தோன்றியிருக்கின்றது. எறும்பு வந்த செய்தியைத் தொ என்றவிடத்து அறியும்போது ஒரு முறை; பிறகு கை அசைந்த செய்தி அ என்றவிடத்துத் தெரியும் போது ஒரு முறை.

இங்கே தொடர்ச்சியாக நடந்த ஸம்பவங்கள் யாவும் எறும்பை எடுத்துப்போட்ட மாத்திரத்தில் நின்றுவிட்டன. மனத்தில் ஓர் எண்ணம் உதித்தவுடன் சிறிதுநந்தாமதமின்றி உடனே செய்யப்பட்ட செய்கையொன்றை இங்கே விவரித்தோம்.

இம்மாதிரியே, ஓர் மாட்டின் முதுகின்மேல் ஈயொன்று உட்காருமானால், ஈ வந்துள்ளவிடத்தை அறிந்த மாடு, தன் வாலால் அதனை ஒட்டிவிடுகின்றது.

உதித்த எண்ணத்தின் வழியே, உடனே ஒரு செய்கையைச் செய்துவிடுவது சலபமான காரியம். யோசியாமல் ஒன்றைச் செய்வது, ஆலோசித்தொன்றைச் செய்வதினும் எளிதேயன்றோ? ஆனால், ஆராய்ந்து ஒன்றைச் செய்வதே சிலாக்கியமான முறையென்று யாவரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள்.

ஒரு காரியத்தைச் செய்வதற்கு முன்னே அதைப்பற்றி ஆராயவேண்டுமேயன்றி, அதனைச் செய்தபிறகு ஆராயப் புகுவது வீண். இப்படி நிதானித்து ஒன்றைச் செய்வவர்களுடைய உலகம் மதிக்கின்றது.

நினைத்ததைச் செய்யும் இயல்புள்ளவர்களை மாக்கள் என்றும், அவ்வாறின்றி, மனத்தில் உதித்த எண்ணத்தைப் பகுத்தறிந்து ஓர் காரியத்தைச் செய்வவர்களுடைய மக்கள் என்றும் ஒருவகையாகப் பிரித்துக் கூறுவது முண்டு.

இவ்வாறு பகுத்தறியும் சக்தியைத்தான் ஆறாவது அறிவு என்று சொல்வார்கள். இதனையுடையவர்களை மக்கள். இவ்வாறின்றி, பஞ்சேந்திரிய ஞானத்தோடு மட்டில் நிற்கும் இயல்புடையவர்களை மாக்கள் என்று கூறுவது உலக வழக்கு.

பகுத்தறியும் அறிவே மிகச் சிறந்தது. லீம்புலன்களால் அறியப்படுவனவற்றைச் சீர்தூக்கி யோசித்து, ஓர் காரியத்தைச் செய்வதோ, அல்லது அதனைச் செய்யாமல் ஒழிவதோ, தகுதியென்று இவ்வறிவு எடுத்துச் சொல்லுகின்றது.

இதனை ஓர் உதாரணமுகத்தால் விளக்குவோம். ஒருவன் மறந்து கீழேவைத்த ஓர் பணப்பையை வேறொருவன் பார்த்தான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்போது என்ன நடக்கிறது? (2-வது படத்தில்) எ என்றவிடத்தில் உள்ள பணப்பையை அவன் பார்த்தான். அந்தப்பையில் நாணயங்கள் உள்ளனவென்ற விஷயம் பார்வை மூலமாகத் தோ என்றவிடத்துக்கு எட்டியது. அவன் செய்கை, பார்த்தமாத் திரத்தில் அவசரமாக நடை பெறுமானால், தோ என்றவிடத்திலிருந்து, இந்தச் செய்தி, பா என்றவிடத்துக்குச் சென்று, அங்கிருந்து கை என்ற விடத்துள்ள தசைகளுக்கு எட்டுகின்றது. முதல் உதாரணத்தில், ஏறும்பை கையானது உடனே எடுத்து அப்புறப்படுத்தியதுபோலவே, இங்கேயும் கையானது அந்தப் பணப்பையை அப்போதே எடுத்துக்கொள்ளும். ஆனால் சில வேளைகளில் தோ என்றவிடத்துக்கு அனுப்பப்பட்ட சமர்சாரமானது அங்கிருந்து இரண்டு கிளைகளாகப் பிரிந்து, அந்தக்கிளைகளில் ஒன்று ப என்ற பகுத்தறிந்து கூறும் இயல்புள்ள இடத்துக்குச் செல்லும்.

அங்கே பகுத்தறியும் உணர்வானது அந்தப் பையை எடுத்துக்கொண்டால், தண்டனை ஏற்படும் என்ற விஷயத்தை அறிவுறுத்துகிறது. ஆனதால் ஒன்றும் செய்யா திருக்கவேண்டுமென்று ப என்றவிடத்திலிருந்து பா என்ற விடத்துக்கு ஒரு செய்தி அனுப்பப்படுகின்றது. இது காரணமாக எ என்றவிடத்தில் உள்ள பணப்பை இவனால் தொடப்படாமல் கீழே கிடக்கும்.

நம் மனத்தில் இயல்பாகவே தோற்றும் எண்ணங்களுள், முதன் முதல் தோன்றாது அடித்தாப்போல் சற்று நிதானித்த பிறகு தோன்றும் எண்ணங்களே பெரும்பாலும் சிலாக்கியமாகக் காணப்படும். இரண்டாம் முறை தோன்றும் எண்ணமே எப்போதும் சிலாக்கியமா யிருக்குமென்று நிச்சயமாகக் கூறமுடியா தெனினும், அநேகமாக, சற்று யோசித்த பின்னே உதிக்கும் எண்ணங்களே நன்மை பயப்பனவாயிருக்கும் என்று சொல்லலாம்.

யோசித்து ஒன்றைச் செய்வதே சிறந்ததென்பதைப் புலப்படுத்தவே, 'மனம்போன போக்கெல்லாம் போகவேண்டாம்' என்று ஓளவையார் அருளிச்செய்திருக்கின்றனர். மனம்போன போக்கிலேயே நமமும் செல்லாது, யோசித்தலால் நாம் அடையும் பயன் யாது? முதல் எண்ணத்தினடியாகப் பிறக்கும் அவஸைச் செய்கை சற்று தடைப்பட்டு நிற்கின்றது. இப்படி எண்ணங்கள் தடைப்பட்டதனால் உண்டாகும் அவகாசத்தில், மூளையில் பல ஆலோசனைகள் உண்டாகிவிடுகின்றன. இவ்வாலோசனைகளாலேயே நமது செய்கைகள் நல்லவையாகவோ, அல்லது, தீயவையாகவோ ஆரம்பிக்கின்றன.

புத்தி பூர்வமாக ஆலோசித்துச் செய்யும் செய்கைகள் நல்லனவாகவும், அபுத்தி பூர்வமாகச் செய்பவை தீயவையாகவும் ஆகின்றன. உலகத்திலுள்ள விஷயங்களை மீம்புலன்களால் அறிவதால், நம் மனத்தில் அவசரமாக உதிக்கும் முதற் கருத்துக்களைத் தடுப்பது தகுதியென்ற உண்மையை ஒப்புக்கொண்டவர்களிற் சிலர், அப்படித் தடுப்பது எந்த அளவுக்குள் நலம் என்பதைத் தீர்மானியாது, முற்றும் தடுப்பதையே பெரிதாக மதித்து, புலன்களைப் பொறிகள் வழி செல்லாது தடுத்தவிடவேண்டுமென்று கூறுகிறார்கள்.

உலகமாயையில் நமது மனம் அகப்பட்டுமுலக் கூடா தென்பது மிகச் சிறந்த உபதேசமே. எனினும், உலகத்திலுள்ள பொருள்களின் தன்மைகளைப் புலன்கள் வழியாகவே நமது மனம் அறியவேண்டியிருத்தலால், மனத்தை முற்றிலும் அவற்றிற் செல்லவொட்டாது தடுப்பதும் கூடாது.

உலக வெளியிலிருந்து விஷயங்களை மூளைக்குக் கொண்டு போகும் நரம்புகளை 'பஞ்சேந்திரிய புலன் அறி நரம்புகள்'

என்றும், அங்கிருந்து, செய்கைகளைச் செய்யும் அவயவங்களுக்கு விஷயத்தைத் தெரிவிக்கும் நரம்புகளை (செய்கையை யறிவிக்கும்) கர்மேந்திரிய நரம்புகள் என்றும் சொல்லலாம்.

சரீரத்தில் வெவ்வேறு பாகங்களிலிருந்தும் வரும் சமாசாரங்களை அறிய மூளையில் வெவ்வேறு ஸ்தானங்கள் இருக்கின்றன.

பஞ்சேந்திரிய அமைப்பு

தொட்டறியும் உணர்ச்சியை நரம்புகள் மூலமாக அறிந்துகொள்ள மூளையில் பரிசுஞானபாகம் என்ற ஓரிடமுண்டு. கண்கள் பார்த்தவற்றை யறிந்துகொள்ளும் பாகத்தை உருவஞான பாகம் என்றும், காதுகளால் அறியப் பெற்றவற்றை உணரும் பாகத்தை சப்தஞானபாகம் என்றும், முக்காலறியப்படும் உணர்ச்சிகளை வாங்கிக்கொள்ளும் பாகத்தை கந்தஞானபாகம் என்றும் கூறலாம்.

மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற பொறிகளின் புலன்களும் முறையே, ஊறு, சுவை, ஒளி, நாற்றம், ஓசை, என்று ஐந்தாகும்.

சரீரத்தில் ஆங்காங்குள்ள தசைகளுக்குச் செய்தியனுப்பி அவற்றை இயங்கும்படி செய்ய, தனித்தனியான செய்கைப் பிறப்பிடங்களும் மூளையில் இருக்கின்றன. இப்படி வெவ்வேறாக அமைந்துள்ள பாகங்கள் தனித்தனியே முகம், தொண்டை, கை, கால் முதலிய அவயவங்களில் பலவகைச் செய்கைகளைச் சமயவுசிதமாகத் தோற்றுவிக்கின்றன.

இவையன்றி, மூளையில் ஓர் பாகத்தை வேறோர் பாகத்தோடு சேர்க்கும் தொடர் நரம்புப் பாகங்களும் உள்ளன. இவ்வாறு மூளை என்பது ஒரு தனியான அவயவமன்று. உண்மையில், அதனுள்ளும் அநேகம் தனிப்பாகங்களும் இருக்கின்றன. ஆனால், இவையாவும் எண்ணிறந்த நுட்பமான நரம்பு நார்களாற் சேர்த்துப் பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் இதன் தோற்றம் ஆச்சரியமான சிக்கல்களையுடையதொரு வலைபின்னல்போல இருக்கின்றது.

சரீர சாஸ்திரத்தில் மூளையைப்பற்றிச் சொல்லும் பாகத்தை நன்றாகக் கற்றுணர்வதால், நாம் ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை அறியலாம். எவன் தன்னுடைய மனத்

தால் செம்மையாக உழைக்கக் கருதுகின்றானோ, அவன் தன் சரீரத்தை நன்றாகப் பாதுகாத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்ற உண்மையை அறிந்துகொள்வோம். நரம்புத்தொடர்கள் மூலமாகத்தான், நமது மனம் உலகத்திலுள்ள பொருள்களை எல்லாம் அறிகின்றது. ஆகையால் அவை, சிறிது கெட்ட போதிலும், உண்மையான தோற்றங்களை மனத்துக்கு அறிவிக்கமாட்டா. திடமற்ற நரம்பு அறிவிப்பதெல்லாம் தாறுமாறாக விருக்கும். வியாதியாற் பீடிக்கப்படாத திடமுள்ள தேகத்தையும், தளர்ச்சியில்லாத மனோவேகத்தையும் பெற நாம் முயலவேண்டும். மனமும் தேகமும் ஒன்றையொன்று பற்றி நிற்கின்றது.

உதாரணமாக, காது செவீடாயிருப்பவர்கள் நிரம்ப ஸந்தேகம் உள்ளவர்களாக இருக்கிறார்களென்பது யாவரும் அறிந்த விஷயம். அவர்களுடைய மனோநிலைமையானது அவர்களுக்குள்ள அங்கவீனத்தைப் பின்பற்றி நிற்கிறது.

நரம்புகள் ஸம்பந்தமான தொந்தரைகளால்தான் சிலர் எப்போதும் 'சிட்சிடு' என்று கோபிப்பார்கள்.

அதிகச் சினமும் நரம்புத்தளர்ச்சியாலேயே ஏற்படுகின்றது. நரம்புகள் தளர்ச்சியால் பீடிக்கப்படுவதற்கு முன்னோ பின்னோ கோபமும் ஒருவனுக்கு அதிகரிக்கிறது. சரீரத்துக்கும் மனத்துக்கும் நெருங்கிய ஸம்பந்தம் உள்ளதென்பதை இவ்வுதாரணங்களாலறியலாம்.

கூர் மழுங்கிய ஆயுதங்களையேனும் துருப்பிடித்த ஆயுதங்களையேனும் வைத்துக்கொண்டு எந்தத் தச்சனும் வேலை செய்யமாட்டான். நல்ல வேலை செய்யவேண்டுமானால் நல்ல வண்ணமுள்ள ஆயுதங்களே வேண்டும். அதுபோலவே, நமது மனம் சுருசுருப்பாக உழைக்கவேண்டுமானால் நமக்கு சோர்வில்லாத மூளையும் நரம்புத்தொடரும் அவசியம் வேண்டியிருக்கின்றன.

இந்த முக்கியமான உண்மையை ஒருவரும் மறக்கக் கூடாது. யார் யார் பாடங்கற்றுக்கொள்வதற்கு அருகால் லாதவர்களென்பதை எடுத்துக் கூறப்புகுந்த பவணந்தி முனிவர், * நன்னூலில், நோயாற் பீடிக்கப்பட்டவனும்,

கோபம் அதிகமாகவுள்ளவனும், பாடங்கற்கத் தகுதியுடைய வர்களல்லர் என்று அவர்களை விலக்கியிருக்கிறார். அவர்கள் சரீரவன்மையில்லாதவர்களாயிருத்தலால் மனவன்மையுமில்லாமலிருப்பார்களென்று நன்னூலாசிரியர் அவர்களை ஒதுக்கியிருக்கிறார் என்று எண்ணவேண்டும்.

சரீரதிடமும், தெளிந்த மூளையும், தளர்ச்சியில்லாத நரம்புத்தொடர்களும் சரீரவன்மையைக் கொடுக்கும்; இவற்றால் மூளை சுருசுருப்பாக வேலைசெய்யும். ஆகையால் மூளைவேலை செய்பவர்கள் தமது தேகத்தைப் 'பொன்னே போல் போற்றவேண்டும்.' இவ்வாறு மூளையைப்பற்றியும் நரம்புத்தொடர்களைப்பற்றியும் சரீர சாஸ்திரவாயிலாக நாம் அறியக்கூடிய உண்மைகள் நமது மனத்தை நாம் செம்மையாக அறிந்துகொள்ள நிரம்ப அநுகூலமாகவிருக்கின்றன.

அதிகாரம்—3

கருத்துக்கள் மனத்திற் செல்லுமுறை

கருத்துக்கள் மனத்துள் எப்படிச் செல்லுகின்றன? மனிதன் பிறக்கும்போது முதலில் அவன் உலக விஷயங்கள் ஒன்றும் அறியான். எப்படி ஓர் புதிய தேசத்துக்குச் செல்பவன், அந்தத் தேசம் முழுவதையும் சுற்றிப் பார்ப்ப தற்குமுன், அதைப்பற்றி ஒன்றுந் தெரியாதவனாக இருப்பானே, அதுபோலவே, முதன்முதலில், மனிதனுக்கு உலகத்தைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியாது. பிறகு அவன் எப்படி அதைப்பற்றி அறிந்துகொள்ளுகிறான்? உலக விஷயங்களைப் பற்றிய உண்மைகள் அவனுக்கு எவ்வாறு கிடைக்கின்றன? விசாலமான இவ்வுலகத்தில் எங்கும் நிரம்பியுள்ள விஷயங்கள் யாவும் பொறிகளின் வழியே மனத்துட் செல்லுகின்றன. இந்தப் பொறியுணர்ச்சியே மனிதன் அறிவை நாளுக்கு நாள் விசாலப்படுத்துகின்றது. உதாரணமாக,

நம் முன்னே ஓர் கற்கண்டுக்கட்டி இருக்கிறதென்று வைத்துக்கொள்வோம். அதன்மேல் படும் வெளிச்சம் நமது

கண்ணுக்குட் பிரவேசித்து அதன் நிறம் வெண்மை என்ற நிறவுணர்ச்சியை நம் மனத்துக்குத் தருகின்றது.

அந்தக் கற்கண்டை நாம் நாவில் வைத்தபோது, அங்குள்ள சுவையை அறிவிக்கும் நரம்புகள் உடனே ஊக்கங் கொள்ளுகின்றன. அவற்றின் வழியே மூளையின் ஒரு பாகத்தில் சுருசுருப்பு உண்டாகிறது. முன்னே கண்ணில் உள்ள பார்வை நரம்புகளால் அறிவிக்கப்பட்ட மூளை பாகம் வேறு. இப்போது நாவின் வழியே அறிவிக்கப்பட்ட மூளைபாகம் வேறு. அதன் காரணமாக, தித்திப்பு, என்ற சுவையுணர்ச்சி மனத்தில் உதிக்கின்றது. அந்தக் கற்கண்டுக்கட்டியைக் கையில் வைத்துக்கொண்டால், அங்குள்ள நரம்புகள் ஊக்கமுற்று, மூளையில் இன்றொரு பாகத்தைத் தூண்டுகின்றன. இந்த சுருசுருப்பு காரணமாக, மனத்தில் வேறோர் உணர்ச்சி உண்டாகின்றது. கற்கண்டுக்கட்டி கனம் உள்ளது என்ற விஷயம் மனத்துக்கு எட்டுகின்றது.

இவ்வகையான நிகழ்ச்சிகளை நாம் ஆராய்ந்து பார்க்கப் பார்க்க மிக்க ஆச்சரியம் தோன்றும். உலக வெளியில் இருக்கும் பொருள்கள் பஞ்சேந்திரியங்களில் தாக்கி மனத்தில் இவ்வாறு சுருசுருப்பு மூட்டுகின்றன! இது எப்படி நிகழ்கின்றது என்று நாம் சொல்லமுடியாது. இது உண்மை என்றுமட்டில் தெரிகிறது. இந்த விசித்திர சக்தியைக் கடவுள் நமது மனதுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார் என்று சொல்லக்கூடுமேயன்றி, அதனை விவரித்தல் முடியாது.

உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களை யாவரும் நேரே கண்டாலும் அவற்றின் அர்த்தம் எல்லாருக்கும் ஒரேவிதமாக விளங்குவதில்லை. எல்லா சராசரப்பொருள்களிலும் ஈசுவாசக்தியொன்று அமைந்துள்ளது. அதன் உள்ளுறைப் பொருளை முற்றிலும் அறியமுடியாது.

நிற்க, நாம் உலக விஷயங்களை எவ்வாறு அறிந்து கொள்ளுகிறோம் என்ற ஸ்தூலமான உண்மையை இனி ஆராய்வோம். பஞ்சேந்திரியங்களின் வழியே கிடைக்கும் அறிவே மனத்தின் பகுதிகளாகின்றன. அந்த அறிவுதான் மனிதனுக்கு புத்தி, உணர்ச்சி, விருப்பம், ஒழுக்கம் முதலிய வற்றை உண்டிபண்ணுகின்றது.

புலன்கள் ஐந்து: மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி. அவற்றின் வழியே செல்லும் அவாவும் ஐந்து. அவை முறையே பரிசம், சுவை, ஒளி, நாற்றம், ஓசை.

குழந்தைகள் வெளியிடங்களில் விளையாடும் நேரம் வீண்பொழுதன்று. விளையாடும் நேரத்தில் அவர்கள் மனம் வளர்ச்சியடைகின்றது. புத்தகங்களை யெடுத்து வாசிக்கும் நேரம்தான் முக்கியமான காலம் என்று எண்ணக்கூடாது. விளையாட்டு நேரங்களிலும் மனம் எத்தனையோ விஷயங்களை உணர்ந்து விருத்தியடைகின்றது. ஆனால், இக்காரணம் பற்றியே, பிள்ளைகள் எப்போதும் விளையாட்டிலேயே காலத்தைச் செலவழிக்கலாமென்றும் நிச்சயித்துவிடக்கூடாது. குழந்தைப்பருவத்தில், விளையாட்டு மனத்தை வளர்க்கும் சிறந்த கருவியாக இருக்கின்றதென்ற உண்மையைமட்டில் நாம் இங்கே அறியவேண்டும்.

குழந்தைப்பருவத்திலும் சிறு பிராயத்திலும் புலன்களே தலையெடுத்து நிற்கின்றன. அக்காலங்களில் நாம் அவற்றின் வசமே நிற்கிறோம். இப்படியிருப்பதும் நன்மையே. உபாத்தியாயர் ஓர் விஷயத்தைக் கற்பிக்கும்போது, எங்கேயாவது ஓர் சண்டெலி ஓடினாலும், உபாத்தியாயர் முகத்தில் ஒரு ஈ உட்கார்ந்தாலும், பிள்ளைகள் உடனே அவற்றைக் கவனிப்பார்கள். ஓர் உபாத்தியாயர் பாடம் சொல்லிக்கொண்டே வந்து, பிறகு 'எவ்வளவுவரையில் செவியில் புகுந்தது' என்று கேட்டதற்கு, 'வால்மாத்திரம் பாக்கி' யென்று மாணுக்கன் பதிற்சொன்னதாக, ஓர் கதையை நாம் பன்முறை கேட்டிருக்கிறோம். சிறு பிராயத்தில் உஞ்சேந்திரியங்கள் நம் மனத்தை முற்றிலும் தம் வசப்படுத்திக்கொள்வதால் அவை போனவழியே மனம் சென்றுவிடுகிறது என்பதற்கு இது ஓர் திருஷ்டாந்தமாகும்.

இப்படிப்பட்ட விஷயங்களைப் பிள்ளைகள் பிறர் சொல்லாமலே கவனிப்பார்கள். இந்த உண்மையை ஒவ்வொரு உபாத்தியாயரும் அறியவேண்டும்.

வயது முதிரும்போது, ஐம்புலன்களின் ஆட்சி சிறு பிராயத்தினிருந்தவண்ணம் அவ்வளவு அதிகமாக இராது. சிறு பிராயத்தில் வஸ்துஞானம் மனத்திற் புகவேண்டிய தவசியமாதலால் புலன்கள் இவ்வாறு தமது அதிகாரத்தை

நன்றாகச் செலுத்துகின்றன. பிற்காலத்தில் மனத்துட்பெல் லுங் கருத்துக்கள், முன்னேயுள்ளவற்றோடு பொருந்தி உட்புகவேண்டியிருப்பதால், அப்போதும் புலன்கள் தமது சுரு சுருப்பிற் சிறிதுங் குன்றாதிருப்பினும், அவை முழுவதும் தலையெடுத்து ஒங்க இடமில்லை.

பின்னும் முதியவயதில் மனம் ஒன்றை முழுதும் நாடியிருக்கையில், வெளிப்பொருள்கள் ஒன்றும் புலன்கள் வழியே உட்பிரவேசிக்க முடியாது. உதாரணமாக, ஒரு சிறுவன் ஏதாவதொரு நல்ல கதையை அதிக உற்சாகத்தோடு படித்துக்கொண்டு இருக்கும்போது அவன் தாயார் அவனைக் கூப்பிடுங் குரல் அவன் காதுக்குள் நுழையாமலிருக்கலாம்.

முழு மனோலயமும் அதன் விவரமும்

மனமானது, ஏதாவதொரு பொருளில் நன்றாக நாடியிருக்கையில் வேறொன்றிற் செல்லாது. இப்படிப்பட்ட மன நிலையைத்தான் 'மனோலயம்' (மனமானது ஒரு வழிப்பட்டு நிற்கும் தன்மை) என்று சொல்வார்கள்.

இவ்வாறு ஒருவழிப்பட்ட மனமுடையவர்களுக்கு வெளிப்புறத்தேயுள்ள பொருள்களின் தோற்றம் மனத்துள் எட்டாது. உள்ளத்தில் தோன்றிய ஒரு கருத்தின் வழியே மனம் சென்றுவிட்டால், அவ்வெண்ணம் மனத்தைக் கவர்ந்துள்ளவரையில், புலன்கள் வழியே எவ்வளவு உணர்ச்சிகள் மனத்தைத் தாக்கினாலும் அவை மனத்துட் பிரவேசிக்க மாட்டா.

இவ்விதமாக, போர்க்களத்தில் சண்டையெய்யும் வீரர்கள், ஓர் அரிய காரியத்தில் வைராக்கியங்கொள்பவர்கள், (அரிச்சந்திரன் முதலியோர்), கடவுள் பக்தியில் ஈடுபட்டவர்கள்—(பிரஹ்லாதன், திருநாவுக்கரசு, மிருககண்டையர் முதலியவர்கள்), மனத்தில் குடிகொண்ட எண்ணம் தலையெடுத்து நிற்கும்வரையில் சரீர கஷ்டங்களை மதிக்கமாட்டார்கள். அவர்களுடைய சரித்திரங்களை நாம் வாசிக்கும்போது, அவர்கள் எவ்வளவோ கஷ்டங்களை அநுபவித்தார்களேயென்று அநு

தாபப்படுகிறோம். ஆனால், அக்கஷ்டங்கள் அவர்களுக்கு அவ்வளவு கடுமையாகத் தோற்றியிரா.

வடஇந்தியாவில் ஸமீபகாலத்தில் இருந்த ஒரு பெரிய மஹானைப்பற்றி ஓர் கதை சொல்லுகிறார்கள். ஓர் காலத்தில் அவர் சரீரத்தில் ஓர் கட்டி புறப்பட்டதாம். அதனை அவர் சிறிதும் பாராட்டாமல் முகமலர்ச்சியோடு தமது சிஷ்யர்களிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தாராம். ஆனால் அதே கட்டி வேறொருவர் சரீரத்தில் உண்டாயிருந்தால் அவர் வலி பொறுக்கமாட்டாமல் எவ்வளவு வருந்துவார்? சரீரத்தில் உண்டாகும் கட்டி, புண் முதலியவற்றால் உண்டாகும் வலியும், துன்பமும், சரீரம் படைத்த யாவருக்கும் ஒரே தன்மையதாய்த்தானிருக்கும். அப்படியிருக்க, அந்த மஹான் சரீரத்தில் தோற்றிய கட்டி வலி கொடுக்காமலாவிருக்கும்? கட்டியின் ஸுபாவம் வலிகொடுப்பதேயெனினும், அவர் மனம் ஈசுவரபக்தியில் நாடியிருந்ததால், நரம்புத் தாரைகளின் வழியே வலியென்ற உணர்ச்சி அவர் மனத்துட் பிரவேசிக்க இடமில்லை.

திருநாவுக்கரசு நாயனரைச் சமணர்கள் எத்தனையோ துன்பங்களுக்காளாக்கியும் அவர் ஒன்றையும் பாராட்டவில்லை. பிரஹ்மாத ஆழ்வார் சரிதமும் இவ்வண்மையை விளக்கும். சரீரத்தில் பொறிகளின் வழியே உணர்வுகள் உட்செல்லும்போது, மனம் வேறொர் உயர்ந்த பொருளைத் திடமாகப்பற்றி அப்பொருள் நீங்கலான மற்றப் பொறி உணர்வுகளையெல்லாம் முற்றிலும் நிராகரிக்க முடியும் என்பதை இவ்வுதாரணங்களால் அறியலாம்.

கிறிஸ்து மார்க்கத்தில் ஸெயின்ட் பால என்ற பக்தரை யூதர்கள் எவ்வளவோ துன்பமுறுத்தியும் அவர் அத்துன்பங்களை யெல்லாம் ஒரு சிறிதும் மதிக்கவில்லையென்று சரித்திரம் கூறுகின்றது. இவ்வாறு சிறந்த கொள்கைகளை அநுஷ்டித்தல் சிறந்த மஹான்களுக்கே ஸரத்தியமாகுமென்றி லாமான்னியர்களுக்குச் சாத்தியமாகாது.

நிற்க, முன்னே (பக்கம் 15) உதாரணமாக எடுத்துக் கொண்ட கற்கண்டுக் கட்டியைப் பார்ப்போம். கற்கண்டைப் பார்த்து ஆராய்ந்ததால்தான் அதன் தன்மைகள் விளங்கின.

இதனால் நாம் அறியக்கூடியதென்ன? ஐம்புலன்களாலும் அறியப்படுபவை எல்லாம் சேர்ந்து மனத்தின் அறிவை வளர்க்கின்றன என்ற உண்மையை அறிந்தோம்.

ஆகையால், மனத்தின் அறிவை விருத்திசெய்வதன் பொருட்டு நமது புலன்களை நன்றாகப் பண்பெய்யவேண்டும்.

விளையாட்டுகளிலும், ஓலை முடைதல், காகிதம் மடித்தல், முதலிய வேலைகளிலும், பொருள்களை உற்றுப்பார்க்கும் வழக்கத்திலும், புலன்கள் நாளடைவில் அநேகம் விஷயங்களை மனம் அறியும்படி செய்கின்றன. இவ்வாறு புலன் வழியே அறியப்பட்ட விஷயங்கள் மனத்தின் அறிவை விருத்தி செய்கின்றன.

ஆனால், அறிவு முழுமையும் நேரே புலன்கள் மூலமாகவே ஏற்படுகின்றதென்று நினைக்கக்கூடாது. புலன்களாலுணரக்கூடாமல் நமது உள்ளத்துணர்வாலேயே ஊகித்தறிய வேண்டிய விஷயங்களும் உள்ளன. இவ்வாறு ஊகித்தும் அறியக்கூடிய சக்தியுள்ள மனத்தைத்தான் சிறந்த புத்தியுள்ளதென்று கூறுகின்றோம்.

ஆகவே, இரண்டு முக்கிய விஷயங்களை நாம் நன்கறிய வேண்டும். முதலாவது, புலன்களை நன்றாகப் பயிற்சிசெய்ய வேண்டும். இரண்டாவது, புலன் வழியே தெரிந்துகொள்பவை திருத்தமானவையாக இருக்கவேண்டும். இவ்வாறு மனத்தில் சேகரிக்கப்பெற்ற அறிவு விஷயங்களையே 'கருத்துக்கள்' என்று கூறுகிறோம். இதுவரையில் இக்கருத்துக்கள் மனத்துக்குள்ளே எவ்வாறு பிரவேசிக்கின்றனவென்று சொன்னோம். இனி அவை மனத்துட் சென்றபோது அவற்றை மனம் எப்படி உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளுகிறதென்பதை விவரிப்போம்.

மனம்

மனம் என்பது என்ன? அதனை நாம் எவ்வாறு அறியலாம்? மனத்தின் நுண்ணிய அம்சங்களையறிவதால் நாம் என்ன பயனையடையலாம்? என்ற கேள்விகள் ஸாதாரணமாகத் தோற்றக்கூடியவை.

‘மனம் என்பதென்ன?’ என்ற கேள்வியே அநேகருக்குத் தோற்றாது. அப்படித் தோற்றியவர்களிலும் மிகச்சிலரே அதனை நன்குணர்வார்கள். மற்றவர்களுக்கு மனம் என்று ஒன்றுள்ளதென்பது மாத்திரம் தெரியலாம்.

ஆராய்ச்சி செய்யாதவர்கள், மனம் என்பது ஒருவகையான பை என்றும், எப்படி நாம் துணிப்பையில் அநேகவகையான நாயகங்களைப் போட்டுவைக்கின்றோமோ அப்படியே மனப்பையில் அறிவு விஷயங்களைப் போட்டுவைக்கிறோமென்றும் ஸாமான்னியமாக எண்ணலாம். இப்படி நினைப்பது ஸரியாவென்று பார்ப்போம். பணப்பையென்பது ஏதோ கொஞ்சம் நாயகங்களை மட்டுமே கொள்ளும். அது கொள்ளும் வரையில் அவ்வளவும் போட்டபிறகு, அதில் பின்னும் ஏதாவது போடமுடியுமா? சிறிதும் வெற்றிடம் இராதபோது இன்னும் சில நாயகங்களை அந்தப் பையில் போடமுடியாது. அந்தப்பையில் சில்லரை நாயகங்கள் அதிகமாக இருந்தால் அவற்றை எடுத்துவிட்டு, அவையிருந்தவிடத்தில் சில பெரிய நாயகங்களைப் போடலாம். உதாரணமாக, 64 காலணக்களை எடுத்துவிட்டால் ஒரு ரூபா நாயகத்தைப்போட அந்தப் பையில் இடமிருக்கும். ஆனால் முழுமையும் ரூபாய்களாகவே போட்டிருந்தோமானால், பிறகு ஒரு ரூபாயை உள்ளேபோடமுயல்வதற்குமுன் அதிலிருந்து ஒரு ரூபாயை எடுத்துவிடவேண்டும். ஒரு நாயகத்தை வெளியேயெடுத்தால்தான் வேறு நாயகத்தை உள்ளே போடமுடியும். மனம் இவ்வாறில்லை. மனத்தை இப்படிப்பட்ட பையென்று நினைப்பது தவறு.

அது எத்தன்மையதென்பதை விசாரிப்போம். ஒருவன் அநேகம் புஸ்தகங்களை வாசிக்கிறான்; அநேகம் விஷயங்களையும் மனத்தில் வைத்துக்கொள்கிறான். உதாரணமாக, ஒவ்வொருவனும் தன் குடும்பம், தன் பந்துக்கள், தன் சொத்து, தன் இரகசியம், பிறர் குடும்பம், பிறர் பந்துக்கள், பிறர் சொத்து, பிறர் இரகசியம் முதலிய அநேகம் விஷயங்களை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான்; அவனே அநேகம் நூல்களைக் கற்று அறிவுடையோர்களிடம் பலநூற் கேள்விகளைக் கேட்கும், அவையனைத்தையும் மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு, தேவையுள்ளபோது எவ்வித சிரமமுமின்றி அந்த

அறிவை வெளிப்படுத்துகிறான். அவன் மனம் ஒருவகைப் பையைப்போன்றதாயின், ஏதாவது ஒரு புது சங்கதி மனத்தில் துழையும்போது பழைய வஸ்துக்களில் ஒன்று வெளியே சிந்திவிழவேண்டுமே? அப்படி ஏதாவது வீழ்ந்துவிடுகின்றதா? இல்லை.

ஒரு பாடகன் 500 கீர்த்தனைகளை மனப்பாடமாகக் கற்றிருக்கிறான். அவன் இன்னொரு கீர்த்தனை கற்கும்போது 500-ல் ஒன்றை மறந்துவிட்டா புதியதைக் கற்கிறான்? இல்லை. ஆகவே மனத்தை அறிவுப் பெட்டியென்று சொல்லக்கூடாது. அதன் விசித்திர அமைப்பு மிக்க ஆச்சரியமானது.

இன்னொரு உதாரணம் எடுத்துக்கொள்வோம். ஒரு சபையில் சில இலக்கண வித்வான்கள், சில சங்கீதவித்வான்கள், சில சிற்பசாஸ்திரத்தில் வல்லுநர்கள், சில சூடியானவர்கள் கூடி உட்கார்ந்திருப்பதாக எண்ணிக்கொள்வோம். விவசாய விஷயங்களில் பயிற்சியுள்ள ஒருவர் 'பசுந்தாள் உரம்' என்பதுபோன்ற விவசாய விஷயங்களைப்பற்றி அந்தச் சபையிற் பேசுவாரானால், அவர் சொல்லும் விஷயங்கள் யாவும் சூடியானவர்கள் மனத்தில் பசுமரத்தாணிபோற் பதியும். அந்தப் பிரஸங்கத்தை அவர்கள் மிக்க கவனத்துடன் கேட்பார்கள். சபையிலுள்ள மற்றவர்கள் அவ்விஷயத்தை அவ்வளவு ஊக்கமாகக் கேட்கமாட்டார்கள்.

இம்மாதிரியே இலக்கண வித்வான் சொல்லும் அரிய விஷயங்களை சபையிற்கூடிபுள்ள இலக்கண வித்வான்களும், மற்றவர்களுள் இலக்கியப் பயிற்சியுள்ளவர்களும் மாத்திரமே நிரம்ப ஊக்கமாகக் கேட்பார்களேயன்றி, மற்றவர்கள் அவ்வளவு கவனமாகக் கேட்கமாட்டார்கள்.

சிற்ப சாஸ்திரத்தைப்பற்றிக் கூறும்போது சிற்பிகளும், வைத்தியத்தைப்பற்றிப் பேசும்போது வைத்தியர்களும் நிரம்ப கவனமாகக் கேட்பார்கள். இதைக்கொண்டு சிற்ப விஷயங்களைக் கவனித்துக் கேளாத வைத்தியர்கள் சிற்பிகளை விடக் குறைந்த ஞானமுள்ளவர்களென்றாவது, புத்தி கூர்மையில்லாதவர்களென்றாவது சொல்லிவிடலாமா? அப்படிச் சொல்லவே முடியாது. சிற்ப விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசும் போது, சிற்பிகளைப்போல அவ்வளவு கவனமாக, அவ்விஷயத்தை வைத்தியர்கள் கேட்காமைக்குக் காரணம் யாது?

சிற்பிகளைப்போல, அவர்கள் சிற்பசாஸ்திரத்தைப்பற்றி முன்னாடியே சில விஷயங்களைத் தம் மனத்தில் சேமித்து வைத்துக்கொள்ளவில்லை. அந்தக் கலையைப்பற்றிச் சிற்பிகள் ஏற்கனவே தம் மனத்தில் சேமித்துவைத்துள்ள அறிவு அவர்களுக்கு அப்போது அவ்விஷயத்தை மனத்தில் வாங்கிக்கொள்ள உதவியாயிருந்தது. சிற்பத்தைப்பற்றிய முன்னறிவின் உதவி வைத்தியர்களுக்கில்லை. இதனால்தான் அவர்கள் அவ்வளவு ஊக்கமாகக் கவனிக்க முடியவில்லை.

மனம் என்பது ஓர் பெட்டிபோன்றதாயின் அதில் எந்த விஷயத்தையேனும் எந்த முறையிலும் போட்டுவைக்க முடியுமல்லவா? அவ்வாறு ஏன் போடமுடியவில்லை. பெட்டியில் இடம் உள்ளவரையில் அது எப்பொருளையும் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டாமா? அது ஏன் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை?

இதனால் மனத்தில் பழமையாக நிரம்பியுள்ள வஸ்துஞானமே, பின்னும் விஷயங்களைக் கற்றுக்கொள்வதற்கும், அறிவை வளர்ப்பதற்கும் முக்கிய காரணமாகவிருக்கிறதென்பது தெளிவாகும்.

மனத்தை ஒருவிதப் பெட்டியென்றே நாம் பாவித்திருப்போமானால் நாம் என்ன செய்வோம்? அதிலுள்ளவிடத்தில் மிக்க அவசியமாகவேண்டியவற்றையே போட்டுவைப்போம். அனாவசியமான வஸ்துக்களைப்போட்டு, அவசியமாக நமக்கு வேண்டிய இடத்தை வீணாக்கமாட்டோம். மனிதசஞ்சாரமேயில்லாத ஓர் தீவுக்குப் பிரயாணம்செய்பவன் தன் பெட்டியில் தனக்குவேண்டிய சாமான்களையெல்லாம் எவ்வளவு யோசனைசெய்து சேர்ப்பான்? அனாவசியமானவற்றை வைத்து இடத்தை அடைக்கமாட்டான். பெட்டியில் சாமான் சேகரித்து வைப்பதுபோலவா நாம் மனத்தில் விஷயங்களைச் சேமித்து வைக்கிறோம்? இல்லை. எத்தனையோ விஷயங்கள் மனத்துட் பிரவேசிக்கின்றன. அவற்றுட் சில செம்மையாக நமது ஞாபகத்தில் இருக்கின்றன. சில ஏதோ கனவு கண்டதுபோல மனத்துக்குத் தோற்றித் தெளிவாகப் புலப்படாமற்போகின்றன. இன்னும் அநேகம் நம் மனத்திற் பட்டு பிறகு மறைந்துபோகின்றன. ஆகையால் மனமானது ஒருவகைப் பெட்டியன்று. அது ஒரு 'விசித்திர சக்தி' என்பது தெளிவாகும்.

அதிகாரம்—4

கல்வியும் வித்தையும்

நல்லாசிரியரையடுத்து நூற்பொருள்களை அறிந்தே ஒருவன் தன் மனத்தை நல்ல வண்ணம் திருத்தித் தனதறிவை விருத்திசெய்துகொள்ளுகிறான். உலக வழக்கத்தில் போதனை விஷயமாக இரண்டு சொற்கள் வழங்கப்பெற்று வருகின்றன. அந்த சொற்கள்: கல்வி, வித்தை என்பவையே. இவ்விரண்டு சொற்களும் வித்தியாஸமின்றியே உபயோகப்படுத்தப்பெற்றாலும், அவை தம்முள் அர்த்தபேதம் உண்டென்பதை ஒவ்வொரு உபாத்தியாயரும் அறியவேண்டும். இவற்றுள் கல்வி என்பது பெரிய அம்சம்; வித்தை என்பது அதனுள் ளடங்கும். வித்தையை அறிந்தவன் வித்வான் எனப்படுவான். ஓர் வித்வானுடைய வித்தையின் சிறப்பை மாத்திரம் கருதாது பெரும்பாலும் அவனுடைய நடை எவ்வாறு இருக்கிறது என்பதையும் ஆலோசித்தே அவனை உலகத்தார் கற்றவன் என்று மதிக்கிறார்கள். கணிதம், வியாகரணம், மந்திரம், சிற்பம், வைத்தியம், ஸங்கீதம், ரத்தினப் பரீக்ஷை, ரஸவாதம் முதலிய வித்தைகளில் பலர் மகாநிபுணர்களாக இருக்கலாம். அப்படிப்பட்ட புலமையைக்கொண்டே, ஆராயாமல் அவர்களைக் கற்றோரென்று சொல்லிவிடமாட்டார்கள்.

‘ கற்கக் கசடறக் கற்பவை கற்றபி
னிர்க வதற்குத் தக ’

என்று திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளபடி, ஒருவன் தான் கற்றுள்ள நூல் அறிவிக்கும் நெறியில் நிற்கவேண்டும். அங்ஙனம் நின்றலே கல்வியின் பயனும். கல்வி என்பது ஒருவனுடைய வாழ்நாளைக் கடத்தும் முறையைச் செவ்வைப்படுத்திக்கொடுக்கும் தன்மையுள்ளது. உலக வாழ்க்கையில் ஜனங்கள் மத்தியில் ஒருவன் நடந்துகொள்ளவேண்டியவிதத்தைக் கற்பிப்பதே கல்வி. ஆகவே கல்வியின் முக்கிய நோக்கம் நன்னடையை உண்டிபண்ணுவதேயாம்.

ஏதாயினும் ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தைப்பற்றிய அம் சங்கனையறிந்துகொள்வதுதான் வித்தையெனப்படும். இலக்கண விஷயங்கனையறிந்துகொண்டவன் இலக்கண வித்வான் எனப்படுவான். பிள்ளைகளுக்கு ஒரு வித்தையைக் கற்பிப்பதே தங்கள் முக்கிய தொழிலென்று அநேகம் உபாத்தியாயர்கள் நினைக்கிறார்கள். வித்தையில் மேன்மையைப் பெற வேண்டியது அவசியமே. வித்தை ஒருவனுக்கு வரும்படியை உண்டுபண்ணும் உபாயமாக நிற்குமேயன்றி, கல்வியைப் போல ஜீவனோபாயத்தோடு நன்னடை காரணமாக வரும் பெரும்பயனையும் தானே கொடுக்காது. கல்வி கற்பிப்பதன் முழு நோக்கமெல்லாம் நன்னடையை உண்டுபண்ணுவதே என்று கருதவேண்டும்.

நன்னடையென்பது என்ன? ஒருவன் தனது வாழ்க்கையை நடத்தும் முறையைத்தான் அவன் நடையென்று கூறுகிறோம். தான் செய்யுந் தொழிலைக் குற்றமற்ற மார்க்கத்திற்குச் செய்து ஊதியத்தைப் பெறுதல்; அவன் மனத்திற்கொண்டிருக்கும் கொள்கைகள், விருப்பங்கள், அவன் ஓய்வு நேரங்களைக் கழிக்கும் விதங்கள்; பெற்றோர், உறவினர், நண்பர், மனைவி, மக்கள், அன்னியர், பகைவர், அரசர், அநிகாரிகள், ஸமநிலைமையுள்ளவர், கீழோர், வயதில் முத்தோர், வயதில் சிறியோர், எஜமானர், வேலைக்காரர் முதலியவர்களிடம் அவன் தனித்தனியே நடந்துகொள்ளும் முறை, ஆகிய இவையெல்லாம் ஒரு மனிதனுடைய நடையை எடுத்துக்காட்டும்.

ஆதலால் ஓர் உபாத்தியாயர், 'நான் பிள்ளைகளுக்கு இந்த வித்தையைக் கற்பித்துவிட்டேன். அம்மட்டுமே எனது தொழில் முடிந்துவிட்டது. இனி நான் செய்ய வேண்டியதொன்றுமில்லை' என்றிவ்வாறு எண்ணி தமது தொழின்முறையை இப்படி வரையறுத்ததோர் எல்லைக்குள் நிறுத்திக்கொள்ளக்கூடாது. இவ்விதமாக ஓர் எல்லைக்கோடு வரைந்து, இதற்கப்பாலுள்ளவற்றில் எனக்குச் சம்பந்தம் ஒன்றுமில்லையென்றெண்ணுதல் தவறு. உபாத்தியைத் தொழில், வித்தையைப் புகட்டுவதோடு நிற்பதன்று. உபாத்தியாயர் பெற்றோரோடு சேர்ந்து பிள்ளைகளின் நடையை ஒழுங்கான முறையில் கொண்டுவரவேண்டும். ஒழுக்கம்

வித்தையினும் சிறந்தது. பல வித்தைகளை நன்றாக அறிந்து கொள்வதினும், சிறந்த நல்லொழுக்கத்தைப் பெறுவதே மிகப் பாராட்டத் தகுந்தது. இவ்வாறு ஒழுக்கத்தைச் சீர்ப்படுத்த நினைக்கும் உபாத்தியாயர், பிள்ளைகளின் இயற்கை இயல்புகளை நன்குணர்ந்து, அவற்றைக்கொண்டு படிப்படியாக நடையைச் செவ்வைப்படுத்தவேண்டும். தமது சொல்லாலும், தாம் செய்யுஞ் செயல்களாலும் வரும் ஒழுக்கங்களைச் சிறந்தவண்ணம் அமைத்து, பிள்ளைகள் உலகத்தோடு பொருந்த இப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்பதைக் கற்பிப்பதே உபாத்தியாயருடைய உண்மையான கடமையாகும். பல நூல்களைக் கற்றவராயினும் இதனையறியாதார் அறிவிலாரெனக் கருதப்படுவார்.

உணர்வுப் பயிற்சி

கல்வியின் நோக்கம்:—கல்வியின் நோக்கம் ஒருவனை உலக வாழ்க்கைக்கு உரியவனாகச் செய்தலேயாம். 'வாழ்க்கைக்கு அதுகூலமானவற்றைச் செய்தல்' என்பதை விவரிப்போம். உலகத்தில் அநேகம் ஜீவனோபாயங்களிருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றிலும் சிற்சில சிறப்பான குணங்கள் வேண்டியிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு தொழின்முறைக்கும் வேண்டிய சிறப்பியல்புகளை எல்லாம் பிள்ளைகளுக்குப் போதிக்கப் புகுதல் அஸாதத்தியம். ஒவ்வொருவனும் பிற்காலத்தில் எந்தத் தொழின்முயற்சியில் காலங்கடத்துவானென்பதையும் அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் நிச்சயிக்க முடியாது. ஆகையால் ஒருவன் எந்தத் தொழிலை மேற்கொண்டபோதிலும், எவ்வகை முயற்சியிலும் வேண்டியதாகவிருக்கும் சில பொதுத் தன்மைகளையே பொதுவான கல்வியில் விருத்திசெய்து கொடுக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு தொழிலுக்கும் வேண்டிய சிறப்புத்தன்மைகளைப் பிறகு அவரவர் தாமே அந்தத் தொழின் முறையை யறிந்தவர்களிடம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். எல்லாவற்றிலும் வேண்டிய பொதுவான குணங்களைச் சாதாரண கல்வியானது யாவருக்குந் தரக்கூடியதாக இருக்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட பொதுத்தன்மைகள் யாவை? இவற்றை இரண்டு சொற்களால் அடக்கித் தெரிவிக்கலாம். ஒன்று இணக்கம், மற்றொன்று கடைப்பிடி.

இணக்கம் என்பதென்ன ? எவ்வித முயற்சியைச் செய்வதாயினும் மனிதனுக்குச் சில குணங்கள் இன்றியமையாதனவாய் நிற்கின்றன. ஒரு காரியத்தில் முயன்று பயன் பெறுவதற்கு சுருசுருப்பு, நுண்ணறிவு, ஆராய்ச்சி, சூழ்ச்சி, எண்ணித்தெளிதல், ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை நிதானித்தறிதல், முதலிய குணங்கள் வேண்டியிருக்கின்றன. இந்த குணத்திசயங்கள் யாவும் இணக்கம், அல்லது, எடுத்த காரியத்துக்குத் தகுந்தபடி தொழிற்செய்தல் என்ற பெரிய குணத்திலடங்கும்.

மேலே இரண்டாவதாகக் கூறப்பெற்ற குணமாகிய கடைப்பிடி என்பது, ஒருவன் ஒரு பயனை விரும்பி முயற்சி செய்யும்போது அந்தப் பயனைப்பெற இவ்வளவு முயற்சி வேண்டுமென்று முன்னரே தெளிந்து, அதிகமாகத் தன்னை வருத்திக்கொள்ளாமல் அளவாக உழைத்து, தன் சக்திகளைக் குறையாவண்ணம் பாதுகாத்துக்கொள்ளலாகிய தன்மையாம்.

இவ்விதமான கல்வியிற் பயின்றவன் உலக வாழ்க்கையில் சாதாரணமாக நேரக்கூடிய இன்ப ஞான்பங்களுக்கெல்லாம் ஈடு கொடுக்கத்தக்க வன்மையை அடைகின்றான். ஒருவன் அநேகம் சாஸ்திரங்களைக் கற்றுணராவிடினும், ஜனங்கள் மத்தியில் பழகவேண்டியதற்கு அநுகூலமாக ஒவ்வொன்றையும் இணக்கமாகச் செய்யும் ஞானத்தைப் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

படித்தவன் படியாதவன் முதலிய யாவருக்கும் ஜனங்களின் அபிப்பிராயங்கள், உட்கருத்துக்கள், விருப்பங்கள் முதலியவற்றைச் செம்மையாக அறிந்துகொள்ளும் சக்தி அவசியம் இருக்கவேண்டும். இந்த அறிவு இல்லாவிட்டால் ஜனங்களின் மத்தியில் வசித்து அவர்களோடு பழகமுடியாது. அகத்தினழகு முகத்தில் தெரியுமல்லவா? ஆகையினால் ஒரு வருடைய முகக்குறிப்பைக்கொண்டே அவர் தம் மனத்தின் எண்ணங்களை அறிந்துகொள்ளவும், கருத்து, சொல், செயல் முதலியவற்றுள் உள்ள ஸம்பந்தத்தையறிந்து அவர்களுடன் பழகவும், அநுகூலமான சக்தியானது சாஸ்திரத்தைக் கற்றவர்கள், கல்லாதவர்கள், பண்டிதர், பாமரர் முதலிய யாவருக்கும் வேண்டியிருக்கிறது.

பாஷை, தேச சரித்திரம் என்ற இரண்டு வித்தைகளிலும், ஜனங்களின் மனக்கருத்தையும் பல தருணங்களில் மனத்தில் தோன்றக்கூடிய இன்ப துன்ப குறிப்புகள் இவை என்பதையும் செம்மையாக அறிந்துகொள்ளலாம். ஆகையால் இவை அவசியமான படிப்பாகின்றன.

ஒருவன் தான் பெறவிரும்பும் பயனுக்குத் தகுந்த அளவு முயற்சி செய்யவேண்டியதை கணக்கில் அறியலாம். ஒருவன் வீட்டு வாசல்நிலைக்குத் தகுந்த கதவுகளைச் சேகரிக்கவேண்டுமானால், அளவுபடி மரத்துண்டை வாங்குவான். அளவுக்குக் குறைந்தால் வாயில் நிலை பூர்த்தியாகாது. அளவுக்கு அதிகமாக வாங்கிய பலகையைப் பிறகு குறைக்கும்படியிருக்கும். அது வீணாகும்போகும். இவ்வதாரணத்தைக்கொண்டே, பெறவேண்டிய பயனுக்குத் தகுந்த அளவு முயற்சியை எடுத்துக்கொள்வது சிறந்ததென்பது நன்கு விளங்கும்.

மேற்கூறியபடி இணக்கம், கடைப்பிடி என்ற இருவகைக் குணங்களையும் பிள்ளைகள் தாங்கள் பெறும் கல்விமூலமாகப் பெற்றாலன்றி, அவர்கள் மற்றப்படி உழைத்துக் கற்பதெல்லாம் வாழ்க்கைக்குப் பிரயோஜனமாகாது.

கல்வி என்பது இதனோடுமட்டும் நிற்கவில்லை. உலகத்தில் ஒருவன் அடையக்கூடிய இன்பங்கள் அநேகம் இருக்கின்றன. விசேஷவருமானம் மாத்திரமே ஒருவனுக்கு இன்பத்தைத் தராது. ஒய்வுநேரங்களை மனத்துக்கு ஆனந்தம் உண்டாகும் வழியில் உபயோகிப்பதும், நடை, உடை, பாவனை ஆகிய மூன்றிலும் குற்றமின்றி இருப்பதும் கல்வியினாலாய் பயன் களாகும்.

முதன்முதல் கல்வி கற்கப்புகும் பிள்ளைகளுக்கு இவ்வகை ஞானங்களை எவ்வாறு உண்டுபண்ணலாம்? என்பதையோசிப்போம். மேலே சொன்ன உதாரணத்தையே எடுத்துக்கொண்டால், நிலைக்குத் தகுந்த பலகையை வாங்குபவன் அளவை ஞானத்தைப் பெற்றிருக்கின்றான். உற்றுநோக்கல், பொருத்திப் பார்த்தல், வேற்றுமை காணல், இவற்றால் ஒன்றை நிச்சயம்செய்தல் முதலிய குணங்களெல்லாம் இந்த பகுத்தறிவுக்கு ஆதாரமாகவிருக்கின்றன. ஆதலால், இவற்றுள் அஸ்திவாரம்போலவிருக்கும் குணமானது உற்றுப் பார்த்தலே என்பது இனிது விளங்கும். உற்றுப்பார்த்தல்

என்பதை அடிப்பீடமாகக்கொண்டே மேற்சொன்ன ஞானங்கள் யாவும் விருத்தியாகின்றனவாதலாலும், இந்தக் குணமே குழந்தைப் பருவத்தில் முதன்முதல் வெளிப்படையாகத் தோற்றுவதனாலும், இளம்பிராயத்தில் உற்றுநோக்கும் சக்தியைப் பல திறமாக விருத்திசெய்யத் தகுந்த முறைகளைக் கண்டு கல்வி பயிற்றுவிக்கவேண்டும்.

உற்றுநோக்குதலே நமது ஐம்பொறிகளின் கழியே நாம் பெறும் அறிவை விசாலப்படுத்துகின்றது. ஆகையால் ஐம்பொறிகளையும் சுருசுருப்பாகக் கவனிக்கும்படி பயிற்றுவித்தலே அடிப்பீடமான ஆதாரக் கல்வியாகும்.

மனமாகிய வீட்டுக்குள் அறிவு என்ற சிறந்த சாமானை வருவிக்க, ஐம்பொறிகளும் ஐந்துபெரிய வாயில்களாக அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் கண், செவி என்ற இரண்டுமே நிரம்ப முக்கியமான வாயில்களாகும். நாகரீக முதிர்ச்சிக்குத்தக்க படி சிற்சில பொறியுணர்வுகள் சிற்சில காலங்களில் முக்கியமானவையென்று கருதப்படுகின்றன. ஆரண்யங்களில் மிருகங்களைப் பிடித்துத்தின்னு மியல்புள்ள காட்டு மனிதர்கள் மிருகங்களின் சத்தங்களைக் கேட்டும், அவை இருக்கும் இடத்தை மோப்பத்தாலறிந்தும், தாங்கள் பெறவிருப்பிய மிருகங்களைப் பிடிக்கவேண்டியிருப்பதால் அவர்களுக்குச் செவியும் மூக்கும் முக்கியமாக உபயோகப்படுகின்றன. நாகரீக முதிர்ந்த மனிதர்களுக்கோ மற்றைய பொறிகளினும் கண், காது, பரிசம் (தொடுதல்) என்ற மூன்று பொறிகளே அதிகமாக உபயோகப்படுவதால் இக்காலத்திய கல்வியில் மெய், கண், செவி என்ற மூன்றையும் பண்படுத்துவது முக்கியமாகின்றது. ஆனால் பிறபொறிகளாகிய நா, மூக்கு என்பவை அத்துணை அவசியமானவையன்று என்று கருதக் கூடாது. அவை முறையே சுவையையும் நாற்றத்தையும் அறியவேண்டியிருத்தலால், அவை நிரம்ப உபயோகமான பொறிகளேயாம். முதன்மையான பொறிகளாகிய கண்களையும் செவிகளையுடைய பள்ளிக்கூடங்களில் பலவகையாகச் செவ்வைப்படுத்துவார்கள். ஆதலால் இவைசம்பந்தமான போதனை முறையை ஒவ்வொரு உபாத்தியாயரும் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதை இங்கே வற்புறுத்துவோம். இவை நீங்கிய மூன்று பொறிகளினும், சிறந்த பயிற்சி பிள்ளை

களுக்குத் தத்தம் வீடுகளிலேயே ஏற்படக்கூடியதாயிருக்கின்றது. ஆனதுபற்றி இந்தப் புலன்களை எவ்வாறு செவ்வைப்படுத்தலாம் என்ற விஷயத்தையும் பெற்றோருக்கு எடுத்துச்சொல்ல உபாத்தியாயர் அறிந்திருக்கவேண்டும். ஆதலால் இந்த நூல் எல்லாப் பொறியுணர்வுகளைப்பற்றியும் விவரித்துக் கூறும். உபாத்தியாயர்களும் பெற்றோர்களும் ஒருமனத்தோடு சேர்ந்துழைத்து பிள்ளைகளின் கல்வியை ஒழுங்கான முறையில் விருத்திசெய்யவேண்டும்.

அதிகாரம்—5

ஐம்பொறிகளும் அவற்றின் பயிற்சியும்

(1) சுவை

பிறந்தபொழுதே சுவையைப்பற்றிய அறிவுதான் சிசுவுக்கு முதன்முதல் உண்டாகின்றது. பூமியில் பிறந்தவுடன் சிசுவுக்குக் கொடுக்கப்படும் ஆகாரம் (செவ்வெண்ணெயென்பது) அதன் பசியைத் தீர்ப்பதன்றி நாவினுக்கு ருசியையும் தருகின்றது. தேகவளர்ச்சியின் நிமித்தம் உட்கொள்ளவேண்டிய ஆகாரத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் ஆவலை உண்டிபண்ணுவதற்கே சிசுவுக்கு முதலில் தித்திப்பான உணவு கொடுக்கப்படுகின்றது. சில நாட்களுக்கெல்லாம் இனியதல்லாத ஆகாரம் இன்னதென்று அந்த சிசு தானே தெரிந்துகொள்ளுகிறது. தேகத்துக்கு மிக்க நன்மையைத் தரும் உணவாகிய பால் ருசியாகவும், தீங்கு விளைவிப்பவை இனிமையல்லாதனவாகவும் இருக்கும். இவ்வகையான தொடக்கத்திலிருந்து உணவுகளில் சுவையேற்படுகின்றது.

உணவுகளில் எது சுவையுள்ளதாகவிருக்கின்றதோ, அது தான் சுலபமாக ஜீரணிக்கத்தக்கதாயுமிருக்கின்றது. அப்போது அது தேகத்திற்கலந்து அதனை வளர்க்கின்றது. ஆதலால் தேக ஆரோக்கிய நிமித்தமே நாவின் சுவையைத் திருத்தமான முறையிற் பழுக்கவேண்டும்.

பன்னிரண்டு பிராயம்வரையில் பிள்ளைகளின் சுவையை நாம் நன்றாகக் கவனித்து வரவேண்டும். தின்பதிலும் பருகு

வதிலும் அதிகத் தித்திப்பு அல்லது அதிகப் புளிப்பு உள்ளவைகளை எப்போதும் ஏராளமாகக் கொடுத்தால், அவற்றிலேயே இடைவிடாமல் விருப்பம் செல்லும். அப்படிச் செய்யக்கூடாது. அறுவகைச் சுவைகளிலும் தேகத்துக்கு அநுகூலமாகவுள்ளவற்றுள் பலவகை உணவுகளைத் தாராளமாகக் கொடுப்பது நலம். இப்படிச் செய்வதால் ஜீரண சக்தி குன்றாமல், தேகமும் நன்றாக வளரும். துவர்ப்பசித்தால் குழந்தைகள் ஆகாரத்தை ஆவலோடு உண்பார்கள். பசியில்லாதபோது அதனைத் தூண்டுவதற்கு முயற்சிசெய்ய வேண்டும். * பசியில்லாதபோது ஆகாரம் எடுத்துக்கொள்ளும்படி நேர்ந்தால்தான் குழந்தைகள் வெல்லம், பழம், முதலிய வஸ்துக்களை அபேக்ஷிக்கிறார்கள். எளிதில் ஜீரணமாகக்கூடாத பண்டங்களிலேயே மனம்வைத்து சில குழந்தைகள் பிடிவாதம் செய்வார்கள். வெல்லம், வாழைப்பழம் முதலியவை எளிதில் ஜீரணமாகாதவை. குழந்தைகள் பிடிவாதத்தை முன்னிட்டு, அவர்கள் போனவழியேவிட்டால் வெகு சீக்கிரத்தில் அவர்களுடைய ஜீரண கருவி கெட்டுப் போய்விடும். ஆகையால் ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் அவரவர் நிலைமைக்குத் தகுந்தவாறு ஸாதாரணமாக என்ன ஆகாரம் எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்களோ அதுதான் குழந்தைகளுக்கும் அநுகூலமாகவிருக்கும். குழந்தைக்கு இஷ்டப்பட்டபடியெல்லாம் அடிக்கடி சிற்றுண்டிகளைக் கொடுத்துக் கொண்டே வந்தால் சரீர போஷணைக்குவேண்டிய அன்னத்தில் வெறுப்புண்டாகும். காப்பி, தேத்தண்ணீர் முதலிய பானங்களை மிகுதியாகக் கொடுத்துவந்தால் அப்படிப்பட்ட பானங்களிலேயே குழந்தையின் மனம் சென்றுவிடும். படிப்படியாக துரப்பியாசங்கள் நாளடைவில் அதிகமாகிவிடும்.

ருசி உண்டாகும் விதம்

ஆதலால் குழந்தைகளின் சுவைகளை நாம் பக்குவமாக வளர்க்கவேண்டும். முக்கியமாக, குழந்தையின் தாயார் இவ்விஷயத்தில் கவனம் செலுத்தவேண்டும். ஒரே வகையான ருசியில் குழந்தையின் மனம் முதலிற் சென்றுவிட்டால், பிறகு அதனைத் திருப்புவது கடினம். சலபமாக ஜீரணமாகக்கூடியதும், தேக வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையா

தனும் ஆகிய பசுவின் பால், அன்னம், என்பவையே சிறந்த உணவுப்பொருள்களாகும். இதுபற்றியே 'இன்பாலடிசில்' (இனிய பாலோடு கலந்த அன்னம்) குழந்தைகளுக்குச் சிறந்த உணவாகக் கூறப்பெற்றுள்ளது.

சுவையைத் திருத்துவதொலாய பயன்

நாவின் சுவையை நல்லவண்ணம் திருத்திப் பயிற்சி செய்வதால் உண்டாகும் பயன் தேக ஆரோக்கியம் மாத்திரமேயன்று. மனத்தின் தூய்மைக்கும் இது உபயோகமாகின்றது. சுவைகளைப் பகுத்தறியும் சக்தி முதன்முதல் உணவுப்பொருள்களில் உபயோகிக்கப்படுவதால், 'இவ்வுணவு நன்மை பயக்கும், அது தேக ஆரோக்கியத்தைக் கெடுக்கும்' என்று யோசித்துத் தீர்மானிக்கும் சக்தி பிறக்கின்றது. கல்வியைப் பற்றிய விஷயங்களில், பிற்காலத்தில் இந்தப் பகுத்தறியும் சக்தி மிகவும் உபயோகமாகவிருக்கும். சுவையென்ற சொல்லை நாவின் ருசியைக் குறிப்பதற்கு மாத்திரமேயன்றி, நாவாலறியப்பெறாத பிறவிஷயங்களிலும் உபயோகித்துப் பேசும் வழக்கம், மேற்கூறிய உண்மையை வலியுறுத்தும். சிலரை சங்கீதத்தில் ருசியுள்ளவர்களென்றும், சிலரைப் படிப்பில் ருசியுள்ளவர்களென்றும் நாம் கூறுகிறோமல்லவா? சிறந்த காப்பியங்களில் செவ்வனே அமைந்து விளங்குகின்ற சொன்னயங்களையும் பொருளினிமைகளையும், நவரசம் அல்லது 'ஒன்பான் சுவை' (ஒன்பது சுவை)யென்று பாராட்டிக் கூறும் வழக்கம் இங்கே கவனிக்கத்தக்கது. காப்பியத்தின் இனிமையைறிந்து களிப்பது நா (நாக்கு) வன்று. கல்வி கேள்விகளால் திருந்தியுள்ள மனமே இவ்வகைச் சிறப்பியல்புகளை உணர்ந்தனுபவிக்கின்றது. நாவின் சுவையைத் திருத்தி, அதன் பயனாக, பிறகு மனத்தின் சுவையும் செவ்வனே திருத்தமடையக்கூடும். குழந்தைகளும், சிறுவர்களும் தாம் சாப்பிடும்போது ருசிகளைப்பற்றிப் பேசுவார்களானால் அவர்கள் பேச்சைப் பாராட்டவேண்டும். அவர்கள் ஒரு சுவையை வியந்து பேசினாலும், அல்லது அதனை இழிவாகக் கூறினாலும், சிறுவர்கள் ருசியைப்பற்றிப் பேசும் பொழுது அவர்களுடைய பகுத்தறிவு விருத்தியாகின்றது. அவர்களைக் கண்டிப்பதால் இவ்வகையான பகுத்தறிவு வளர்

வதற்கு இடமில்லாமற்போகின்றது. படிக்கும் பிள்ளைகள் ருசிபார்த்துச் சாப்பிடக்கூடாதென்றும், எல்லாப் பண்டங்களுக்கும் ஒன்றுசேர்த்தாவது சீக்கிரம் சாப்பிட்டுவிட்டு படிப்பிலேயே மனத்தைச் செலுத்தவேண்டுமென்றும், சில பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளைக் கண்டிக்கிறார்கள். இப்படிக்கண்டிப்பது சில ஸமயம் மனத்தின் வளர்ச்சிக்குப் பெருந்தடையாக நிற்கும்.

அன்றியும், சிநேகங்களைப்பற்றியும், உறவுகளைப்பற்றியும் பேசும்போது, 'உறவு கசந்துபோய்ற்று,' 'சிநேகம் புளித்து விட்டது' என்று வழக்கத்திற் கூறப்படும் சொற்களை ஆராய் வோமானால், உருசி என்ற சொல் மனவுணர்ச்சிகளைத் தெரிவிக்கவும் உபயோகப்படுகின்றதென்பது விளங்கும். ஒருவனிடம் நல்லுணர்ச்சியில்லையென்ற அர்த்தத்தில், அவன் 'வைக்கோலா தின்கிறான்?', 'உப்பில்லாமலா சாப்பிடுகிறான்?' என்ற வாக்கியங்கள் வழங்கிவருவதும், நல்ல சுவையானது நாவிலிருந்து மனத்துக்குச் சென்று, மனத்தாலுணர்ந்தறியவேண்டிய ஒழுக்கங்களிற் பிரகாசிக்கின்றதென்பதைப் புலப்படுத்தும்.

இனி, உருசி தெவிட்டலாவதென்ன? ஓயாமல் உட்கொள்ளப்பட்ட ஒரே வகையான உணவு, ஆரோக்கியத்துக்கு அநுகூலமன்று என்பதை ருசி தெவிட்டலாகிய இயல்பு நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இதனாலும் உருசிக்கும் தேக ஆரோக்கியத்துக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தை அறியலாம்.

அநுபோக பயன்கள்

உருசியைச் சீராக வளரச்செய்வது மிக்க பயனைத்தரும். நன்றாகத் தேர்ந்த உருசி அநேகம் தொழில்களில் மிக்க உபயோகமாகின்றது. சமையல் செய்பவர், பலசரக்கு வியாபாரிகள், மூலிகைகள் விற்பவர், வைத்தியர், பழம் விற்பவர், பண்ணைங்கள் செய்து விற்பவர் முதலானவர்களுக்கு நன்றாகத் தேறிய ருசி நிரம்ப உபயோகமாகவிருக்கும். தேயிலைத் தோட்டங்களில், தேயிலைகளைத் தரவாரியாகப் பிரிப்பதற்கு அந்தந்த இலைபின் உருசியை அறிந்து ஒழுங்குபடுத்தி முதல்தரம், இரண்டாந்தரம் என்று பிரித்துக்கொடுப்பவர்

களுக்கு, தகுந்த உத்தியோகங்கள் கொடுக்கிறார்கள். புகையிலையை அநேகர் இவ்வாறு பரிசுசிப்பார்கள். உப்பு, துவர்ப்பு, கார்ப்பு, கைப்பு, புளிப்பு, தித்திப்பு என்று சொல்லப்பெற்ற அறுவகைச் சுவைகளைபுந் தனித்தனியாகவும், ஒன்றோடொன்று அவை கலந்திருக்கையிலும், பகுத்தறிந்து சொல்வது பிள்ளைகளின் ஞானத்தைக் காட்டுமாதலால் உருசியை ஒழுங்காகத் திருத்திவரவேண்டும்.

ருசி உண்டாவதெப்படி?

நமது நாவில் இங்குமங்குமாக சிறு முத்துகள்போன்றவை இருப்பதைக் காணலாம். இவைதாம் நமக்குப் பதார்த்தங்களின் ருசியை அறிவிக்கின்றன. நாவில் ஒரு பண்டத்தை வைத்தவுடனே, பரிசுவுணர்ச்சியால் அந்தப்பண்டம் நாவில் இருக்கின்றதென்பது மாத்திரம் தெரியும். ருசியை யறிய வேறோர் உதவி வேண்டியிருக்கின்றது. ஒரு கருங்கல்லை உடைத்து நாவில் வைத்தால், அது நாவின்மீதுள்ள தென்பதை மாத்திரம் பரிசுத்தாலறியலாமேயன்றி, அதன் ருசியிவ்வகையானதென்று சொல்லமுடியாது. ஓர் கற்கண்டுக் கட்டியையாவது அல்லது கொஞ்சம் உப்பையாவது நாவில் வைத்தோமானால், பரிசுவுணர்ச்சியால் அது நாவிலிருப்பது அறியப்படுவதோடு, அதன் ருசியும் உடனே நமக்குப் புலப்படும். எந்த வஸ்து தண்ணீரில் கரையாதோ, அதன் ருசியை நாவானது அறியமாட்டாது. தண்ணீரில் கரையும் வஸ்துக்கள்தாம் ருசியுள்ளவை. ஆதலால், நாவில் தண்ணீரில்லாவிட்டால் மேற்கூறிய கற்கண்டின் ருசியைக்கூட அது அறிய முடியாது. ஒருவனுடைய நா தண்ணீரின்றி வறண்டுபோயிருக்கும் தருணத்தில் அவன் எந்தப் பதார்த்தத்தின் ருசியையும் அறியமாட்டான். தண்ணீரில் கரையக்கூடிய வஸ்துக்களின் ருசியை நாவிலுள்ளன வென்று மேற்கூறிய சிறு முத்துப்போன்ற உறுப்புக்களே மனத்திற்கு அறிவிக்கின்றன. இப்படி ருசியை அறிவிக்கும் உறுப்புகள் நாவின் முன்பாகத்தில்தான் அமைந்திருக்கின்றன. நமது கண்ணுக்குத் தோன்றாமல் மறைந்திருக்கும் நாவின் உட்பாகத்தில் பரிசுவுணர்ச்சி மாத்திரம் உண்டு.

‘ருசி தொண்டைமட்டும்’ என்ற பழமொழி இதனை நன்கு தெரிவிக்கின்றது. ஒரு வஸ்து இவ்விதமான ருசி அறிவிக் கும் உறுப்புகள் அமைந்த நாவின் பாகத்தில் இருக்கும் வரையில், நாம் அதன் ருசியை அறியலாம். இந்தப் பாகத் தைக் கடந்து அது வாய்க்குள்ளே செல்லும்போது, அங்கே ருசி தெரியாது. இதுபற்றியே சில அருவருப்பான மருந்து களை உட்கொள்பவர்கள் அதன் ருசியை அறியாதிருப்பதற் காக, அப்படிப்பட்ட மருந்துகளை உள்நாவில் வைத்து விழுங்கிவிடுகிறார்கள்.

(2) நாற்றம்

‘நாற்றம்’ என்ற சொல் பொதுவாக வாஸனையென்ற பொருளில் வழங்கிவரும். ஆனால் பெரும்பாலும் நறுமணம் பொருந்தியதையே வாஸனையுள்ளதென்றும், அல்லாததை தூர்நாற்றம் உள்ளதென்றும், ஜனங்கள் வழக்கத்திற் பேசுவ தால், ஸாதாரணமாக நாற்றம் என்ற சொல் தூர்நாற்றத் தைக் குறிக்கின்றது. ஆயினும், அதனுடைய பொதுத் தன்மையை இனிது விளக்கும்பொருட்டே இவ்வதிகாரத் தின் விஷயம் அச்சொல்லாலேயே குறிக்கப்பெற்றுள்ளது.

குழந்தை பிறந்து சில நாட்களானபிறகுதான் அது வாஸனையை அறியும். சில குழந்தைகள் மூன்று அல்லது நான்கு மாதங்கள் சென்றபின்புதான் வாஸனையை அறி கின்றன.

‘மணம்’ என்ற புலனைது தேக ஆரோக்கியத்துக்கு நிரம்ப அவசியமானது. தேகத்துக்கு அநுகூலமல்லாத ஆகாரத்தை நா உட்கொள்ளாதபடி தடுக்க நமது மூக்கு உபயோகமாய் இருக்கிறது. ஊசிப்போனவை, மிகப்புளித் தவை, அழுகியவை முதலியவற்றை இந்தப்புலனே ஆராய்ந்து அவற்றை உட்கொள்ளாவண்ணம் தடுக்கின்றது. இவ்வாறு தேகத்துக்கு அநுகூலமல்லாத உணவுகளை ஏற்றுக்கொள்ளா திருக்கச் செய்வதன்றி, நல்ல உணவுகளை நாம் மணத்தோடு சேர்ந்து அனுபவித்துண்ணும்படியும், இந்தப்புலன் உதவு கின்றது:

ஆதலால், எது நல்ல மணமுள்ளதாகப் புலப்படுகின்றதோ, அதுதான் நல்ல ஆகாரமாகவும் அமையும். ஆதலால் இந்தப் புலனை நாம் நன்றாகப் பண்படுத்தவேண்டியது நிரம்ப அவசியமாகின்றது. வாஸனையைக்கொண்டு தாவரங்களைப் பகுத்தறியலாம். வாஸனை சாமான்கள் விற்பவர்கள், தைல தினுஸுகள் செய்பவர்கள், மூலிகை வியாபாரிகள், பழம் விற்பவர் முதலியவர்களுக்கு இந்தப் புலனறிவு நன்றாயிருக்க வேண்டும். சில வியாதிக்களை, வைத்தியர்கள் இந்தப் புலனைக் கொண்டே கண்டுகொள்ளுகிறார்கள்.

வாஸனைகளை அறிந்தனுபவிப்பவர்கள் புத்திகூர்மையுடையவர்களாகவும் இருப்பார்கள் என்பது வழக்கிலுள்ள சில சொற்களைக் கவனித்தால் நன்குவிளங்கும். உதாரணமாக, மூக்கறையன், மூக்குக்கொடுத்தான், மூக்கையுடைத்தான், 'தமிழ் மணம் கமழும் மதுரை,' என்ற சொற்றொடர்களும் இன்னும் இவைபோல்வன பிறவும் பெரும்பாலும் வழக்கத்தில் இருப்பதே இவ்வுண்மையைத் தெரிவிக்கும்.

(3) சத்தங்கேட்டல்

குழந்தைப்பருவம்

பொதுவாகப் பேசமிடத்து, சத்தத்தை அறியும் புலனானது குழந்தைப்பருவத்தில் மிகவிரைவாகத் தோற்றுவித்திலை. சில குழந்தைகள் பிறந்தவுடனே சத்தத்தை அறிகின்றன. வேறு சில குழந்தைகள் அவ்வாறு உடனே சத்தத்தை அறியாமல், சிலநாட்கள் அல்லது வாரங்கள் சென்றபின் அறிகின்றன. அழுதுகொண்டிருக்கும் குழந்தை ஓர் பாட்டைக்கேட்டு சற்று சும்மா இருந்தால், அது சத்தத்தை அறிகின்றதென்று ஊகிக்கலாம்.

இந்தப் புலன் சற்று தாமதித்து ஆரம்பிப்பதே குழந்தைக்கு நன்மை பயக்கின்றது. மிகவும் நுட்பமான கருவியாகிய காதானது, இளம்பருவத்தில் இடியொலிபோன்ற பெரிய சத்தங்களைக் கேட்டால், அந்த அதிர்ச்சியைக் கேட்டமையாலேயே சிலவேளை கெட்டுப்போகக்கூடும். இவ்வாறு

அதிர்வெடி, அல்லது, இடியொலி போன்ற பெரிய சத்தங்களால் காது கெட்டுப்போகாமலிருப்பதற்கே, இயற்கையாகவே குழந்தைகள் சிலகாலம்வரையில் இந்தப் புலனைப் பெறாமலிருக்கிறார்கள். ஆகையால் குழந்தை பிறந்தபின் சிலவாரங்கள் வரையில், அதன் காதுகளை ஜாக்கிரதையாகக் கவனித்துவரவேண்டும். தூங்கும் குழந்தையை மென்மையான குரலில் கூவி எழுப்பலாமேயன்றி, உரத்தசத்தமிட்டு எழுப்பக்கூடாது. குழந்தையின் இளங்காது சத்தத்தின் அதிர்ச்சியைத் தாங்காது. குழந்தைகளை அதட்டி எழுப்பாது இனிய கீதங்களைக்கேட்டு அவர்கள் துயில் நீங்கி விழிக்கும்படி செய்வது, மிகச் சிறந்த முறையாகும்.

காதுகளின் உள்ளமைப்பு

நமது காதுகளிலுள்ள 'ஜவ்வு' என்பது மிக்க மென்மையானது. உரத்த குரலாலும், அதட்டலாலும் அது அதிர்ச்சியையடையும். சாதாரணமாகப் பிள்ளைகளுக்கு பாஸியத்தில் வரும் வியாதிகளாகிய காதுவலி, காதில் சீழ்வடிதல், காதில் புண் முதலியவற்றை உடனே கவனியாமல் அஜாகிரதையாக இருக்கவேகூடாது. குளிர்காற்றினாலும், காதுக்குள் எறும்புபோன்ற ஜந்துக்கள் புகுந்துகொள்வதனாலும், சிலவேளைகளில் தொந்தரை ஏற்படும். காது, மூளைக்கு அதிக சம்பந்தத்தில் இருப்பதால், காதில் எவ்விதமான நோய் ஏற்பட்டபோதிலும் அது அதிக வலியைத்தரும். காதில் நோய்கண்டவுடனே அதனைத் தகுந்த வைத்தியரிடம் காண்பிக்கவேண்டும். காதுக்குட் செல்லும் ஈ, எறும்பு முதலிய ஜந்துக்கள் தடைபட்டு நிற்பதற்கு காதுகளில் இயற்கையாகவே ஒருவகை மெழுகு இருக்கின்றது. இந்த மெழுகு அதிகமாகவிருந்தால் மாத்திரம் அதனைச் சிறிது எடுக்கலாமேயன்றி எப்போதும் அதனை எடுத்துக்கொண்டேயிருப்பது காதுக்கு பலஹீனத்தைத்தரும்

'செல்வத்துட் செல்வஞ் செவிச்செல்வ மச்செல்வஞ் செல்வத்து ளெல்லார் தலை'

என்றபடி, செவியினைப் பெறும் செல்வமே மற்றச் செல்வங்களைவிட மிக்க சிறப்புடையது. கேள்வியால் எல்லாப்பொ

ருள்களையும் அறிவதே செவிச்செல்வமென்று சொல்லப்படும். ஆதலால் செவிகளை ஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாத்து வரவேண்டும்.

செவிப்புலனால் அநேகம் விஷயங்களை அறியலாம்.

(1) ஓசைநயம்:—எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல் என்று ஓசைகள் மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரித்துக் கூறப்படும். இவற்றை செவிப்புலனால் நன்றாக அறியலாம். உயர்ந்த குரலையும் தாழ்ந்த குரலையும் எவரும் எளிதில் அறிந்துகொள்வார்கள். அப்படி உரைமுடியாதவர்கள் காதில், ஏதாவதோர் ஊனம் இருக்கும் என்று ஊகிக்கலாம். அப்படியிருப்பின், அவர்கள் உடனே தக்க வைத்தியரிடம்⁶ சிகிதையை செய்துகொள்ள வேண்டும். சில ஓசைகளைக் கேட்ட பழக்கமில்லாத காரணத்தாலும் சில சமயம் இவ்வகையான குறையிருக்கக்கூடும். அப்படியிருந்தால், உயர்ந்த ஓசையையும், தாழ்ந்த ஓசையையும் மாற்றிமாற்றிச் சொல்லி, காதைக் கற்பிக்கவேண்டும். சிறிதுகாலம் இவ்வாறு கேட்டறிந்தால், இந்தக்குறை நீங்கிவிடும். பாடுவதற்கும் பேசுவதற்கும் ஓசைஞானம் அவசியம் இருக்கவேண்டும். நன்றாகப் படிக்கவும், இனிமையாகப் பேசவும், பழகவேண்டுமென்றெண்ணுபவர்கள், ஓசை இன்பத்தை நன்றாக அறிந்திருக்கவேண்டும். ஓர் வாத்தியத்தைக் கேட்டு ஆனந்திக்கவும், ஒருவர் பாடுவதைக்கேட்டு அருபவிக்கவும், ஓசைஞானம் வேண்டியிருத்தலால், பால்யம்முதல் சிறிதுசிறிதாக இவ்வகையான ஞானத்தை வளரச்செய்ய வேண்டும். ஆனால் சிறுபிராயத்தில் ஓசை நயங்களையெல்லாம் விரைவாகக் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டுமென்றெண்ணி அவசரப்படக்கூடாது. சிறந்த பழங்கொல்லாம் சிறிதுகாலம் தாமதித்தே பழுப்பதுபோல, சிறந்த குணங்களும் நாளடைவிலேதான் முதிர்ச்சிபெறும்.

(2) ஓசையைக்கொண்டு தூரத்தையும் தீக்கையும் அறியலாம்:—ஒரு சத்தத்தின் அதிர்ச்சியின் அளவைக்கொண்டு, அதன் தூரத்தை உத்தேசமாகக் கூறலாம். ஒரு சத்தம் இரண்டு காதுகளிலும் படும்போது, எந்தப்பக்கத்தில் அதிக அதிர்ச்சியோடு படுகின்றதென்பதை நிதானித்து, எந்தத்திக்கிலிருந்து வருகின்றதென்பதை நிச்சயிக்கலாம்.

(3) குணம்:—ஒரேமாதிரியான ஓசை எதிலிருந்து உண்டாகிறது என்பதைத் தெரிவிக்கும் கேள்வி அறிவு நிரம்ப முக்கியமானது. இதனால், ஒரு பாடலை வாயால் பாடுவதற்கும், வீணை, வேயங்குழல் முதலிய வாத்தியங்களில் அதனையே வாசிப்பதற்கும் உள்ள ஒலி வித்தியாசங்களை நாம் நன்றாக அறியக்கூடும். மிருகங்கள், பட்சிகள், வாத்தியங்கள், மனிதர்கூடல் முதலியவற்றுள் ஒவ்வொன்றும், வெவ்வேறு ஒலிச் சிறப்புள்ளன. மனிதர்களுள் குரல் ஒருவருக்கொருவர் வித்தியாசப்படுகின்றது. ஒரு மனிதனே பல குரல்களில் பேசலாம். அப்படிப் பேசினாலும், அவன் குரலின் சிறப்புத்தன்மையை முன்னமே அறிந்தவர் அவனே பல குரல்களில் பேசுகிறான் என்று நிச்சயிப்பார்கள். ஓசைகளின் பிறப்பிடங்களைச் செவியால் அறியும் சக்தி நிரம்பவுபயோகமானது. குதிரை, கழுதை, கருடன், கழுகு முதலியவற்றின் தொனி வேறுபாடுகளைச் சிறுவர்கள் பழக்கத்தால் அறிந்துகொள்வார்கள். செவியைப் படைத்ததன் பயன் முழுவதையும் பெறவேண்டுமானால் இப்படிப்பட்ட பழக்கங்கள் இருக்கவேண்டும்.

கேள்வியின் பயன்

படம், பாலை முதலியவற்றைப்பார்ப்பதினும், சிறு குழந்தைகளுக்கு, ஆதிமுதல் மிக்கதிருப்தியைக் கொடுப்பது சங்கீதமே. இனிய கானத்தைக்கேட்டால், நோயால் வருந்தும் குழந்தையும் சற்று நோயைமறந்து, மகிழும். பிடிவாதமாக அழுதுகொண்டிருக்கும் குழந்தை இனிய பாடலைக் கேட்குமானால், அதன் ஞாபகம் முழுமையும் பாடலிற் சென்று, பிடிவாத குணம்கூட சற்று மறைந்திருக்கும். தூக்கம் வராதகாலத்தில் குழந்தைகள் இனிய கானங்களைக்கேட்டு ஆனந்தித்துக்கொண்டே தூங்கிவிடும். குழந்தைப்பருவம் தாண்டி பாலதிசையிலும், யௌவனத்திலும், வயதுகாலத்திலும், ஓசைகளில் இயற்கையாகவே சுவைதோன்றி இன்பம் உண்டாகும். வயது முதிர்ந்த காலத்தில், ஆத்ம லாபத்தைப் பெறவேண்டி கடவுளைத் தியானம்செய்ய, சங்கீதம் பெரிதும் உதவுகின்றது. நமது மனத்தே தோன்றும் அன்பு, அருள், பக்தி முதலிய சிறந்த குண

விசேஷங்களுக்கும் ஸங்கீதத்துக்கும் நெருங்கிய ஸம்பந்தம் இருக்கின்றது. பண் கலந்து, பக்தி ரஸமும் பொருந்திய செய்யுள்களாகிய தேவாரம், காவடிச்சிந்து, தாயுமானவர் பாடல், கர்ணமிருத சுலோகம் முதலியவற்றைப்போன்ற இசைகளைக்கேட்டு மனம் உருகாதவர் யார்? இப்படிப்பட்ட ஸங்கீதரஸத்தில் ஆழ்ந்த பற்றுள்ளவர்களின் நடையும் ஒழுங்காகவிருக்கும். இதிலிருந்தே ஸங்கீத ரஸத்தில் பற்றுள்ளவர்கள் தான் நல்ல நடையுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்களென்று சொல்லிவிடமுடியாது. ஸங்கீதத்தில் தமக்காகவே ஞானம் இல்லாவிட்டாலும் சிலர் இனிய கானங்களைக் கேட்பதில் பிரியமுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். அப்படிக்கேட்பதிற்கூட சிறிதும் பற்றின்றியும் சிலர் இருக்கலாம். ஆனால் இப்படிப்பட்டவர்களிலும் அநேகர் நன்னடையுள்ளவர்களாக இருக்கவில்லையா? உயர்ந்ததரமான பக்திரஸமமைந்த ஸங்கீதத்தில் பற்றுள்ளவர்களுடைய மனம் தீயவழிகளிற் செல்லாது என்பதுதான் இங்கு அறியத்தக்கது.

கேள்வியின் உபயோகம்

காது செம்மையாகக் கேளாதகாரணம் பற்றியே அநேகர் தங்கள் தொழின்முறைகளில் நல்லபயன் பெறுவதில்லை. உபாத்தியாயர்கள், நியாயவாதிகள், நியாயாதிபதிகள், ஜனங்களோடு அதிகமாகப் பழகவேண்டிய உத்தியோகஸ்தர்கள் முதலியவர்களுக்குக் காது சிறிதுகூட மந்தமாகவிருக்கக்கூடாது. செவி கேளாமையினாலே இடைவிடாது வண்டிகள் போய்க்கொண்டிருக்கும் நகரவீதிகளில் அநேகம் ஆபத்துகள் அடிக்கடிச் சம்பவிக்கின்றன.

கேள்வியும் பாஷையும்

ஒரு பாஷையை அறிந்து, சொற்களை நன்றாக உச்சரித்துப் பேசப் பழகாதற்குக் கேள்வி நன்றாயிருக்கவேண்டும். காது மந்தமாயிருந்தால் உச்சரிப்புகளைச் செம்மையாக மனத்தில் வாங்கிக் கொள்ளமுடியாது. நமது உச்சரிப்பைக் கவனித்துக்கேட்டு குழந்தைகள் பேசப்பழகுகிறார்கள். ஒரே மாதிரியாக இருப்பதுபோலத் தோற்றினாலும் தமக்குள் துட்பமாக வித்தியாசப்படும் ஒலிகளைப் பிள்ளைகள் தம் மனத்

தில் வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும். உதாரணமாக, தமிழில் ர, ற; ல, ழ, ள; ச, ஸ, ஷ: என்ற எழுத்துக்களின் ஓசைகளுள் ஒன்றுக்கொன்றுள்ள வித்தியாஸத்தை அநேகர் செம்மையாக அறியாதிருக்கிறார்கள். பிள்ளைகளின் கேள்வி நுண்மையாயிருந்து, உபாத்தியாயரும் பெற்றோரும் உச்சரிப்பதும் நன்றாயிருந்தால் இவ்வெழுத்துக்களை நன்றாக உச்சரிக்கலாம். சொல்வதெழுதல் (டிக்கேஷன்) என்ற அப்பியாசம் நிரம்ப உபயோகமானது. உச்சரிப்புக்களை நிதானித்துக்கேட்டு எழுதவேண்டி யிருத்தலாலும், எழுதி முடிக்கும் வரையில், முன்னே கேட்டவற்றை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டியிருத்தலாலும், சிறு பிள்ளைகளுக்கு இப்படிப்பட்ட அப்பியாசம் நிரம்ப நன்மையைத்தரும். எழுத்தைத்திருத்தமாக உச்சரியாவிட்டாலும், அசைகளை உபயோகித்தாலும், சொற்களைத் தடித்து உச்சரித்தாலும் அர்த்தம் வித்தியாசப்படும். காது மந்தத்தினால் சில குழந்தைகள் நாம் சொல்வதைக் கேளாமலிருக்கலாம். இதனை அறியாது அவர்கள் மந்தபுத்தியுள்ளவர்களென்று நினைப்பது தவறு. காதுமந்தம் நீங்கினால் புத்தி பிரகாசப்படும்.

குரல்

வாசிக்கும்போதும் பாடும்போதும் ஒருவனுடைய குரல் இனிமையாக இருக்கவேண்டும். ஆகையால், சிறு பிராயம் முதல் குழந்தையின் குரலை ஒழுங்காகத் திருத்தவேண்டும். சில பிள்ளைகள் எப்போதும் மூக்கினாலேயே பேசுவார்கள். அல்லது பேசுவதில் மிக்க அவஸரப்பட்டு தெளிவின்றி, கொச்சையாகப் பேசுவார்கள். குழந்தைப் பருவம் நீங்கிய பிறகும் இவ்விதமான குறைகள் இருக்கக்கூடாது. சிறுபிராயம் முதற்கொண்டே திருத்தமாகவும் தெளிவாகவும் பேசப் பழகுவது நலம். பெரிய பிள்ளைகள் ஒலிகள் பிறக்குமிடங்களை அறிந்து தங்கள் குரலைச் சீர்படுத்திக்கொண்டால், பிறகு அவர்கள் பேசுவது காதுக்கினிமையாகவிருக்கும். இப்படிப் பழகுவது தேக ஆரோக்கியத்துக்கும் நல்லது. ஒலிகளின் பிறப்பிடங்களை யறிந்து, உதடு, நாக்கு, பல், மேல்வாய், முதலிய பாகங்களைச் செம்மையாக உபயோகித்து எழுத்தின் ஓசைகள் நன்றாகக்

கேட்கும்படி பேசப் பழக்கம் இல்லாதவர்கள் கால் மணி பேசுவதற்குமுன் குரல் கம்மிப்போய்க் கஷ்டமடைகிறார்கள். பேசுவதே அவர்களுக்குத் தளர்ச்சியை உண்டாக்கும். சபைகளிற் பேசுபவர்கள் மிக்க மெல்லிய குரலிற்பேசினால், அவர்கள் பேசுவதை நன்றாகக் கேட்க முடியாதவர்கள் அந்தப் பேச்சையே வெறுப்பார்கள். பள்ளிக்கூடங்களில் சம்பாஷணை, நாடகம், செய்யுள்களை மனப்பாடமாகக் கற்று ஒப்பித்தல், முதலிய அப்பியாசங்கள் மூலமாகப் பிள்ளைகளின் குரல்களைத் திருத்தவேண்டும். சிறு பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிக்கும் பாடல்கள் அவர்கள் சிரமமின்றிப் பாடத்தகுந்த படி எளிதாயிருக்கவேண்டும். சிறுவர்களின் சக்திக்கு மீறி, சுவாசத்தை நெடுநேரம் அடக்கிப் பாடவேண்டியவற்றைப் பாடும்படி அவர்களை நிர்ப்பந்திக்கக்கூடாது. அப்படி நிர்ப்பந்தித்தால் பிள்ளைகளின் குரல் கெட்டுப்போகும். பாடும் போது, பாட்டின் அரிய கருத்துக்களைப் பிள்ளைகள் மனத்தில் வாங்கிக்கொண்டு பாடுகிறார்களாவென்று உபாத்தியாயக் கவனிக்கவேண்டும். வீரம், கருணை, சோகம், ஆனந்தம், பக்தி முதலிய ரஸங்கள் அமைந்த செய்யுட்களைப் பிள்ளைகள் வாசிக்கும்போது அந்த ரஸங்களை அனுபவித்துப் படித்தால் அவர்களுடைய நடையும் திருத்தமாகும். பதங்களைச் செம்மையாக உச்சரியாமலும், சொற்களின் பொருளையும், பாடல்களின் ரஸங்களையும் சிறிதும் உணராமலும், பாடும் பாடல்களால் எவ்வித நன்மையும் உண்டாகமாட்டாது. உள்ளம் கனியாமல் பாடும் பாட்டு மனத்தைத் திருத்தி அதனை நல்வழியில் செலுத்த சிறிதும் பயன்படாது.

(4) பரிசம் அல்லது தொட்டறிதல்

ஒரு பொருளைத் தொடுவதன் மூலமாக அநேகம் விஷயங்களை அறியலாம். நமது உள்ளங்கையில் ஒரு வஸ்துவை வைத்துக்கொண்டால், அது உஷ்ணமாயிருக்கிறதா அல்லது குளிர்ச்சியாயிருக்கிறதா, கனமாயிருக்கிறதா அல்லது இலேசாயிருக்கிறதா, உள்ளங்கை நிறைந்திருக்கின்றதா அல்லது கையில் ஒரு சிறு பாகத்துக்குள் அடங்கி இருக்கின்றதா, அதிக பளுவாக இருக்கின்றதா அல்லது தாங்கக்கூடிய

அளவு பளுவுள்ளதா என்ற வினாக்களுக்குப் பதிற்சொல்ல முடியும்.

உஷ்ணம் என்ற ஒரு அம்சத்தை மாத்திரம் எடுத்துக் கொண்டாலும் நளிர், குளிர், சூடு, வெப்பம், காய்ச்சல் முதலிய பலவகைத்தான சீதோஷ்ண வகைகளைப் பரிசத்தால் அறியலாம். இதன்றி, ஒருவஸ்துவைத் தொட்டு அழுத்திப்பார்ப்பதனாலும், தடவிப்பார்ப்பதனாலும் அந்த வஸ்து கடினமாயிருக்கின்றதா, அல்லது உள்ளீடின்றி இருக்கிறதா வென்பதையும், அதன் மேற்புறம் சொற சொறப்பா யிருக்கின்றதா, அல்லது மழமழப்பா யிருக்கின்றதா என்ற விஷயத்தையும் அறிந்துகொள்ளக்கூடும். தொட்டு அறியும் பொறி நமது தேக ஆரோக்கியத்துக்கு இன்றியமையாததாக இருக்கின்றது. நமது சரீரத்தில் எங்கேயாவது ஓர் பூச்சி ஏறியவுடனே, அவ்விஷயத்தை இந்தப் பொறியே நமக்குத் தெரிவிக்கின்றது. நடக்கும் வழியில் உள்ள வஸ்துக்கள் மேலே தாக்காவண்ணம், நாம் நமமைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள இந்தப்பொறியே உதவுகின்றது. நாம் உடுக்கும் உடை அதிக நெருக்கமாக இருப்பதையும், அல்லது நெகிழ்ந்திருப்பதையும் இந்தப் பொறியே தெரிவிக்கின்றது. கண், காது போன்ற நுட்பமான பொறிகளை இது காப்பாற்றுகின்றது. காதில் ஓர் எறும்பு புகுந்தாலும், அல்லது கண்ணில் ஒரு தூசி விழுந்தாலும், பரிச மாத்திரத்தில் அந்தப் பொறிகளுக்கு இடையூறுண்டா யிருக்கிறதென்பதை இந்தப் பொறியே நமக்குத் தோற்று விக்கின்றது. இந்தப் பொறியுணர்ச்சியில்லாவிடின், நமக்கு எவ்வளவோ கஷ்டம் நேரிடும். நண்டு, தேள், கொசு முதலிய ஜந்துக்கள் நமது சரீரத்தைத்தொட்டு கடித்த பிறகே நாம் அறிந்துகொள்ளக் கூடியதாகவிருந்தால் நாம் எவ்வளவு கஷ்டமடைவோம்? அப்படியின்றி ஓர் ஜந்து தொட்ட மாத்திரத்தில் நாம் அறிந்துகொள்ளும்படி இந்தப் பொறி உதவுவதனால்தான், நாம் அந்த ஜந்து வந்ததைச் சீக்கிரத்தில் அறிந்து, அது நமக்குத் துன்பமுண்டாக்குவதன் முன்னமே, விரைவாக, அதனைத் தடுத்திக்கொள்ளுகிறோம். இந்தப் பொறியுணர்வு இல்லாவிடில் நாம் உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களின் தன்மைகளை உள்ளபடி அறியமுடியாது. வஸ்

துக்களின் சொறசொறப்பு, வழ வழப்பு, திண்மை, நுண்மை, கூர்மை முதலிய குணங்கள் விளங்கமாட்டா. வஸ்துக்களின் வடிவங்களை அறிந்துகொள்ளவும் இந்தப் பொறியே உபயோகமாய் நிற்கிறது. இதனால் நீட்சி, உருட்சி, சதுரம், வட்டம், திரிகோணம் முதலிய வடிவங்களைப் பரிசுத்தாலேயே உணர்ந்தறியலாம்.

பரிசு உணர்வைப் பயில்விக்கும் முறை

பலவகையான வடிவங்களும் மேற்புறங்களுமுள்ள வஸ்துக்களைப் பிள்ளைகளிடங் கொடுத்து, அவற்றுள் ஒரு தன்மையவான வடிவம் மேற்புறம் உள்ள வஸ்துக்களை ஒருங்கு சேர்த்து வைக்கும்படி சொன்னால், பிள்ளைகள் ஒவ்வொன்றையுந் தொட்டுப்பார்த்து வஸ்துக்களைத் தரம் தரமாகப் பிரித்துவைப்பார்கள். இந்த அப்பியாசத்தால் பரிசும் என்ற பொறி கூர்மைப்படும்.

இந்தப் பொறியின் உபயோகம்

உணவு, ஆடை முதலியவற்றைப் பார்த்து வாங்கிக்கொள்வதற்கு இந்தப் பொறி நிரம்ப உபயோகமாகும். பார்வைக்கு ஒரே மாதிரியாகக் காணப்படும் வஸ்துக்களுள்ள நுட்பமான வித்தியாசங்களைத் தொட்டுப் பார்த்துத்தான் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். நெசவுக்காரர், வைத்தியர், வாத்தியம் வாசிப்பவர், கெடிகாரம் பழுதுபார்ப்பவர் முதலியவர்களுக்குப் பரிசுவுணர்ச்சி நன்றாக இருக்கவேண்டும். மிருதுவான வற்றையும், முருடானவற்றையும் பரிசுமே நமக்குத் தெரிவிக்கும். வுராப்புகள் நாணயங்களை எடுத்தெண்ணிக்கொண்டு போகும்பொழுதே அவற்றுள் பழுதுள்ளவைகளைப் பரிசுத்தாலேயே அறிந்துகொள்ளுகிறார்கள். வழக்கமாகப் புஷ்பங்களை எடுத்துக் கடவுளுக்கு அர்ச்சிப்பவர்களிற் சிலர் புஷ்பத்தோடு சேர்ந்துள்ள புல் முதலியவற்றைக் கண்ணிறப்பாராமலே ஒதுக்கிவிடுவதை நாம் பார்க்கிறோம். வாத்தியம் வாசிப்பவர், வாத்தியத்தைத் தொடும் நயம்பற்றி சில அருமையான பயன்களை உண்டாகச் செய்வார்கள். இவ்வளவு உபயோகமான பரிசுவுணர்ச்சியைச் சிறு பிராயத்திலிருந்தே திருத்தி நன்றாகப் பழக்கிக்கொள்ளவேண்டும்.

(5) நாட்டம்

‘மெய்ந்நா மூக்கு நாட்டஞ்செவி’ என்ற ஐந்து பொறிகளுள்ளும் நாட்டமே முதன்மையானது. இதுபற்றியே ‘கண்ணிற் சிறந்த உறுப்பில்லை’ என்று பெரியோர் கூறியிருக்கின்றனர். கிடைத்தற்கரிய பெருமைவாய்ந்த பொருள்களைக் கண்ணுக்குச் சமமாகச் சொல்லும் வழக்கமும் இதனையே வலியுறுத்தும். ஆழ்வார்களும், நாயன்மார்களும் கடவுளைக் கண்ணையென்றும், கண்ணுள் மணியையென்றும் பாடியிருக்கிறார்கள். உலக வாழ்க்கையில் நமக்கு அவசியம் இருக்கவேண்டிய பொறிகளுள் மிகச்சிறந்தது கண்பது வெளிப்படை. உலகத்திலுள்ள அநேகம் பொருள்களின் தன்மைகளை அறிந்துகொள்ள நமது கண்களே சிறந்த கருவிகளாகவிருக்கின்றன.

குழந்தை பிறந்தவுடன் அதற்கு வெளிச்சம், இருட்டு, என்ற விஷயங்கள்மட்டும் தெரியும். இரண்டுவாசமான பிறகு தீபம்போன்ற பிரகாசமான வெளிச்சத்தைப் பார்க்கும். முதலில் குழந்தைகள் தங்களுக்கு நேரே பார்க்கும்மையன்றிப் பக்கங்களில் பார்க்காது. குழந்தைக்கெதிரே ஒரு தீபத்தை வைத்து, அதனைக் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக வலது பக்கத்திலோ இடது பக்கத்திலோ தள்ளி வைத்துக்கொண்டு போனால், அக்குழந்தை தீபம் நேரேயுள்ளவரையில் பார்க்கும்மையன்றி பக்கங்களில் பார்க்காது. நேரேயுள்ள தீபத்தைக் காணாதபோது அதே திசையில் கண்களை விழித்துப் பார்க்கும். இதற்குக் காரணம் என்ன? கண்களைச் சுழற்றிப் பக்கங்களிற் பார்ப்பதற்கு இரண்டு கண்களும் சேர்ந்து காணவேண்டும். இதற்கு வேண்டிய பழக்கமின்மையால் குழந்தை பக்கங்களில் பார்ப்பதில்லை. இந்தப் பழக்கம் நாளடைவில் உண்டாகும்.

நாட்டம் அறிவை வளர்ப்பதெப்படி?

நாம் அநேக விஷயங்களைக் கண்கள் மூலமாகவே பார்த்துத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியிருப்பதால் ஒரு வஸ்துவை

நேரே பார்த்து விட்டால் அதைப்பற்றி எல்லா விஷயங்களையும் நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டதாக எண்ணலாம். இதனால்தான் பார்த்தல் என்ற சொல் அறிந்துகொள்ளுதல் என்ற அர்த்தத்தில் வழங்கிவருகின்றது. நாம் பிறருக்கு ஒன்றைப்பற்றி விவரித்துக் கூறியபின், 'பார்த்தீர்களா' என்று கேட்கிறோமல்லவா? வஸ்துக்களின் வர்ணம், உருவம், தூரம், வடிவம் முதலிய விஷயங்களை நாட்டமே நமக்குத் தெரிவிக்கின்றது. முதன்முதல், குழந்தைகளுக்கு வர்ணந்தான் ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கின்றது. சில மிகவும் பிரகாசமாகவிருக்கின்றன. பிரகாசமான வர்ணங்களுள்ள பொம்மை, துணி, குடை, குல்லாய் முதலியவற்றில் குழந்தைகளுடைய மனம் வேகமாய்ச் செல்லுகின்றது.

வர்ணங்கள் ஏழு வகைப்படும். இந்திர வில்லென்று சொல்லப்படும் வானவில்லில் உள்ள வர்ணங்களைப் பார்த்தால், அவை செவப்பு, ஆரஞ்சுபழநிறம், மஞ்சள், பச்சை, நீலம், அவுரி, ஊதா என்ற ஏழுவகையான கெட்டி வர்ணங்களாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். சிலருக்குச் சில வர்ணங்கள் செம்மையாகப் புலப்படுவதில்லை. பலருக்கு வர்ணங்களின் பெயர்கள்கூட நன்றாகத் தெரியாது. சிறு பிராயம் முதல் வர்ணங்களைப் பார்த்து, அவற்றின் பெயர்களைச் சொல்லப் பழக்கவேண்டும். இயற்கையிலுள்ள சில வஸ்துக்களைக்கொண்டு சில வர்ணங்களின் பெயர்களைச் சொல்லலாம். உதாரணமாக, மாந்துளிர், இலை பச்சை, கிளி பச்சை, பாதிரிப்பூ, தும்பைப்பூ வெண்மை, கோவைப்பழ நிறம் முதலிய பெயர்கள் இயற்கை வஸ்துக்களிலிருந்து வந்தவை. சிறு குழந்தைகளை அநேகம் வர்ணங்களைப் பார்க்கும்படி செய்யவேண்டும். வர்ணங்களுளுள்ள வித்தியாசங்களைப் பகுத்தறியும் சக்தியை அவர்களுக்கு விளையாட்டிலேயே யுண்டிபண்ணவேண்டும்.

சில உபாயங்கள்

(1) பலவகை வர்ணங்களுள்ள கடுதாசிகளை வாங்கி, அவற்றைச் சிறு துண்டுகளாகக் கத்தரித்து, பிறகு அவற்றைக் கலந்து, ஒவ்வொரு குழந்தையிடத்தும் துண்டித்த கடுதாசிகளைக் கைநிறையக் கொடுத்து, விளையாட்டாக அந்தக்

கடுதாசிகளை வர்ணத்துக்குத் தகுந்தபடி தனித்தனியாகப் பிரித்துவைக்கும்படி சொல்லலாம். அப்படிப் பிரிக்கும் போது ஒரே மாதிரி வர்ணமுள்ள இரண்டு கடுதாசித் துண்டுகளை இணைத்துவைப்பதில் வர்ணத்தின் பேதங்களைத் தெரிந்துகொள்வார்கள்.

(2) பல வர்ணங்களுள்ள பட்டு அல்லது கம்பளி நூல்களை வாங்கி, எல்லாவற்றையும் ஒன்றுசேர்த்து நீளமாகக் கயிறுபோலத் திரிக்கவேண்டும். இந்தக் கயிற்றைச் சிறு துண்டுகளாக நறுக்கி, ஒவ்வொரு குழந்தையிடத்தும் அவ்வாறு துண்டித்த கயிறுகளில் இரண்டு கொடுக்கவேண்டும். குழந்தைகள் அந்த நூல்களைப் பிரித்து ஒரே வர்ணமுள்ள இரண்டு நூல்களை இணைத்துவைத்தால் எளிதில் அவர்களுக்கு வர்ணங்களைப்பற்றிய ஞானம் உண்டாகும்.

கண்களைப் பாதுகாக்கும் விதம்

குழந்தைகளின் கண்களை வெகு ஜாக்கிரதையாகக் கவனித்துவரவேண்டும். நெடுநேரம் உற்றுப்பார்ப்பதால் கண்ணில் வலியுண்டாகும். ஆகையால் சிறு குழந்தைகளை ஒன்றையே நெடுநேரம் பார்க்கும்படி செய்யக்கூடாது. பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும் பிள்ளைகளுள் சிலர் சமீப பார்வை உள்ளவர்களாகவிருப்பார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களைக் கரும் பலகைக்குச் சமீபமாக வகுப்பில் முன்வரிசையில் உட்கார்ந்திருக்கச் செய்யவேண்டும். 'கண் இரண்டும் ஒன்றையே காண்' என்றபடி இரண்டு கண்களும் சேர்ந்து ஒரே வஸ்துவையே நன்றாகப் பார்க்குமாதலால் ஸமகாலத்தில் இரண்டு திக்குகளில் பார்க்கும்படி பிள்ளைகளை வருத்தக்கூடாது. படிக்கும்போதும், எழுதும்போதும் படிக்கும் புஸ்தகமும் எழுதுங் கடிதமும் கண்ணுக்கு 12 அல்லது 14 அங்குலம் தூரத்தில் இருக்கிறதாவென்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். ஒரு குழந்தை, புஸ்தகத்தை 14 அங்குலத்தைவிட சமீபத்தில் கொண்டுவந்து பார்த்தால் அந்தக் குழந்தையின் பார்வையில் ஏதோ குறையிருக்கிறதென்று சொல்லலாம். சில குழந்தைகள் அடிக்கடி ஏதாவதொன்றைக் கண்ணில் போட்டுக்கொண்டுவிடுவார்கள். அப்போது முருட்டுத்தனமாகக்

கண்களையொன்றும் செய்யக்கூடாது. தூசி விழுந்திருந்தால் ஒரு துளி விளக்கெண்ணெயைக் கண்ணில் விடவேண்டும். விளக்கெண்ணெய் அந்தத் தூசியைச் சுலபமாக வெளியில் தள்ளிவிடும். குச்சி, முள் போன்றவை கண்ணுக்குட் சென்றிருந்தால் அவற்றை முருட்டுத்தனமாக இழுக்கக்கூடாது. உடனே தகுந்த வைத்தியரிடம் காண்பிக்கவேண்டும். சிறு பிள்ளைகள் படிக்கும் புஸ்தகங்கள் பெரியவெழுத்தில் அச்சி டப்பட்டிருக்கவேண்டும். சின்னவெழுத்துக்களைப் பார்த்தால் அவர்கள் கண் உறுத்துப் பார்ப்பதனால் தளர்ச்சியடையும். கரும்பலகையின் கருப்பு வர்ணம் நன்றாயிருக்கவேண்டும். வர்ணம்போன பலகையில் எழுதியதைப் பிள்ளைகள் அதிகமாக உற்றுப்பார்க்கவேண்டியிருக்கும். அவ்வாறு உற்றுப்பார்த்தல் கண்ணுக்காகாது. ஒரு சிறுவன் வேறு காரணமொன்றுமின்றி அடிக்கடி தலைவலியால் கஷ்டப்படுவானால், அவன் கண்ணில் ஏதோ ஊனம் இருக்கிறதென்று ஊசிக்கலாம். கண்களின் நாட்டம் எந்த வகையிலாவது குறைவுபடுமானால் கண்வைத்தியர்களிடம் காண்பிக்கவேண்டுமேயன்றி மூக்குக்கண்ணாடிகள் விற்பவர்களிடம் கண்களைக் காண்பிக்கக்கூடாது. கண்ணாடி விற்பவர்கள் வியாபாரிகளேயன்றி வைத்தியர்களல்லர். அவர்கள் தங்கள் கண்ணாடி விலைபோவதற்காக கண்ணாடி போட்டுக்கொள்ளச் சொல்வார்கள். ஸமீப பார்வைக்கும் தூரப்பார்வைக்கும் கண்வைத்தியர்கள் பரீக்ஷித்துப்பார்த்து, குறைகளுக்குத் தக்கபடி, எந்தக் கண்ணாடிகளைப் போட்டுக்கொள்ளச் சொல்லுகிறார்களோ, அவற்றைத்தான் போட்டுக்கொள்ளலாம்.

இந்தியா உஷ்ண பிரதேசமாகவிருத்தலால், எண்ணெய் தேய்த்துக்கொள்ளும் அப்பியாஸமுள்ளவர்கள் அடிக்கடி எண்ணெய் தேய்த்துக்கொள்ளவேண்டும். கண்ணெய் என்பது ஒரு தொத்து வியாதி. கண்ணெயால் வருந்தும் ஓர் சிறுவன் கண்ணில் உட்கார்ந்த கொசு, நோயில்லாத வேறொருவன் கண்ணில் உட்கார்ந்தால், அவனுக்குக் கண்ணெய் வருடும். ஆகையால் கண்ணெயுள்ள பிள்ளைகளை நோய் தீரும் வரையில் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வராமல் வீட்டிலேயே இருக்கச் செய்தல் நலம். பிறருடைய வஸ்திரங்களாற் கண்களைத் துடைத்துக்கொள்வதாலும், தமது வஸ்திரமேயாயினும்,

அழுக்குள்ள வஸ்திரத்தினால் முகத்தைத் துடைத்துக்கொள்வதாலும் சில வியாதிகள் வரும். கண்களை சுத்த ஜலத்தினால் கழுவிச் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். காலை யில் முகங்கழுவும்போது சுத்தமான குளிர்ந்த தண்ணீரினால் கண்களைக் கழுவித் துடைப்பது சிறந்த வழக்கமாகும். நோயுள்ளவர்கள் கண்களில் கலிக்கம்போடுவது நல்ல வழக்கமன்று. கலிக்கம் ஒன்றினாலேயே வியாதி நீங்கிவிடாது. மிளகு, லவங்கம், சுக்குப் பால்போன்ற வஸ்துக்களைக் கண்களில் போட்டுக்கொள்வதால், சிலர் குருடராய் விடுகிறார்களென்று வைத்தியர் கூறுகின்றனர்.

உருவம், வடிவம், தூரம் முதலிய விஷயங்களைக் கண்களாலேயே அறிந்துகொள்கிறோமென்று மேலே சொல்லியிருக்கிறோம். பிள்ளைகள் முதன்முதல் வர்ணங்களையே உற்சாகமாகக் கவனிப்பதால், அவர்களுக்குப் பல வர்ணங்களுள்ள வஸ்துக்களை விளையாட்டுச் சாமான்களாக உதவவேண்டும். வீடுகளில் சுவரில் படங்களை மாட்டிவைத்திருந்தால், அவற்றைக் குழந்தைகள் பலமுறை கவனித்து வர்ணங்களின் விமரிசைகளைக் கண்டு ஸந்தோஷிப்பார்கள். பலவகை உருவங்களும் வடிவங்களுமுள்ள விளையாட்டுச் சாமான்களையும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். நவராத்திரி கொலுவில் வைக்கும் பொம்மைகள், ஸாமான்கள் முதலியவை அநேகம் வர்ணங்கள், உருவங்கள், வடிவங்கள் உள்ளனவாகவிருப்பின், பிள்ளைகள் அவற்றை அடிக்கடி பார்த்து உலகப்பொருள்களின் தன்மைகளைச் சுலபமாக அறிந்துகொள்வார்கள்.

வடிவம்

பிள்ளைகள் எவ்வளவு எளிதில் வர்ணங்களை அறிந்துகொள்ளுகிறார்களோ, அவ்வளவு சுலபமாக வடிவங்களை உணரமாட்டார்கள். குழந்தைகளின் முனமானது முதன்முதல் வர்ணங்களிற் செல்லும். கொஞ்சகாலமானபிறகு வடிவமும் அவர்கள் மனத்திற்குப் புலப்படும். குழந்தை விளையாடும்போது வீடு, அறை முதலியவற்றைக் கட்டி விளையாடும். தான் வசிக்கும் வீட்டிலுள்ள வஸ்துக்களைக் கவனித்து, அவற்றைப்போலவே மண்ணினால் செய்துகொள்

வதில் அதன் மனஞ்செல்லும். சில குழந்தைகள் களிமண்ணினால் சக்கரம், அம்மி, அடுப்பு, மணை முதலியவற்றைச் செய்வதைப் பார்த்திருக்கிறோம். அம்மாதிரியே சிறு பலகைகளை இணைத்து அறையைப்போல அமைத்துக்கொள்ளும். பிள்ளைகளிந்தவிதம் விளையாடும்போது அவர்களைக் கண்டிக்கக்கூடாது. இப்படிப்பட்ட விளையாட்டுகளால்தான் அவர்கள் தாமாகவே தங்கள் ஞானத்தை விருத்திசெய்துகொள்ளுகிறார்கள். வஸ்துக்களின் வர்ணம், உருவம், உயரம், கடினம், கனம், உபயோகம் முதலியவற்றைக் குழந்தைகள் விளையாட்டு மூலமாகவே தெரிந்துகொள்ளச் செய்வதுதான் சிறந்த முறை. ஆனதுபற்றி ஐம்பொறிகளையும் அவ்வவற்றுக்குத் தக்கவாறு விருத்திசெய்து திருத்தி நல்ல வழியிற் செலுத்தவேண்டும்.

அதிகாரம்—6

என் ஐம்பொறிகளையும் பயிற்சி செய்விக்கவேண்டும் ?

புலம், புலன், புலமை, புலவன் என்ற சொற்களை ஆராயும்போது, புலன் வழியாகவே உலக விஷயங்களை நாம் அறிந்துகொள்ளுகிறோமென்பது தெரியும். அறிவென்பதென்ன? உலகத்தில் நமக்குப் புறம்பேயுள்ள அநேகம் விஷயங்களின் உண்மையான தன்மைகளை அறிந்துகொள்வதே அறிவாகும். இவ்விஷயங்கள் நம் மனத்துள் முதன்முதலெப்படிப் பிரவேசிக்கின்றன? இவை மனத்துட்பிரவேசிக்க மார்க்கம் வேண்டுமல்லவா? ஒவ்வொரு பொறியின் வழியே ஒவ்வொரு பொருளும் பிரவேசிப்பதால் இந்தப் பொறிகளையே ஐந்து வாயில்களாகக் கூறலாம். இவற்றுள் ஒவ்வொன்றையும் நாம் எவ்வளவு பயிற்சி செய்கின்றோமோ, ஒவ்வொரு பொறியையும் எத்தனை வகைகளிற் சுருசுருப்பாக உழைக்கும்படி தூண்டுகின்றோமோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு விரைவாக அந்தப் பொறியும் அறிவுகொடுக்கும் விஷயங்களை நம் மனத்துள்ளே சேர்க்கும். எந்தப் பொறியை அதிகச்

சுருசுருப்பாக உழைக்கச்செய்கின்றோமோ, அது அப்படிப்பட்ட பயிற்சி காரணம்பற்றித் திருத்தமடைகின்றது. ஒவ்வொரு பொறியையும்வ்வாறு திருத்துவதனால் ஒவ்வொன்றும் ஊக்கமாகவும், வேகமாகவும் விஷய ஞானத்தை மனத்துக்குக் கொடுக்கும்.

‘தொட்டனைத் தூறு மணற் கேணிமாந்தற்குக்
கற்றனைத் தூறு மறிவு’

என்றபடி, பயிற்சி செய்யச்செய்ய அறிவு விசாலப்படுகின்றது. புலன்கள் சுருசுருப்புக்குத்தக்கபடியே அறிவும் உறுதிப்படும். ஒரு புலன் எக்காரணம்பற்றியாவது மந்தமாகப் போகுமானால், அதன் வழியே மனத்திற்குக் கிடைக்கக்கூடிய அறிவு விஷயங்களும் குறைந்துபோகும். கண் செம்மையாகத் தெரியாதவன் மற்றப் பொறிகளாலறிந்துகொள்ளக் கூடியவற்றை அறியலாமேயன்றி, கண்களால் நன்றாகப் பார்த்தே தெரிந்துகொள்ளவேண்டியவற்றில் குறையுள்ளவனாவான். பொறிகளின் சுருசுருப்பையும், கூர்மையையும் அநுசரித்தே, புத்தியும் வீருத்தியடைகின்றது. ஆகையால் அறிவுக்கு அஸ்திவாரமாயிருக்கும் பொறிகள் தீவிரமாக உழைக்கும்படி செய்ய சிறந்த முறைகளை ஆலோசித்தறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

புலனும் அறிவும்

நமது பொறிகளின் வழியே ஓயாமலநேகம் விஷயங்கள் மனத்துட் பிடிவேசித்துக்கொண்டிருந்தாலும், மனமும் ஊக்கமாகவுழைத்து அவற்றைப் பொருள்படுத்திக்கொண்டாலன்றி, புலன்மாத்திரமே அறிவாகமாட்டாது. ஒருவன் ஒரு சாலையோரமாக தினந்தோறும் இரண்டு வேளையும் போய் வந்துகொண்டிருந்தாலும், அந்தச் சாலையில் இன்ன இன்ன மரங்கள் உள்ளனவென்பதைக் கேட்ட மாத்திரத்திற் சொல்லமாட்டான்.

இதற்குக் காரணம் என்ன? தினந்தோறும் அவன் அந்த வழியே போகும்போதெல்லாம் சாலையிலுள்ள மரங்களின் உருவம், உயரம் முதலிய விஷயங்கள் யாவும் அவன் கண்கள்

வழியே மனத்துட் சென்றுகொண்டுதானிருந்தன. அந்த மரங்களிலுள்ள புஷ்பங்களின் நறுமணமானது நாசி மூலமாய் அவன் மனத்துள்ளே தாக்கிக்கொண்டுதானிருந்தது. ஆயினும், அவன் அவற்றை நிதானித்துக் கவனிக்கவில்லை. வெளியிலிருந்து பொறிகளின் வழியே மனத்துள் வந்த விஷயங்களில் அவன் ஊக்கமாகப் புத்தியைச் செலுத்தி அவற்றை உணர்ந்தறியவில்லை. ஆகையினால்தான் அவனிடம் அந்தச் சாலையிலுள்ள மரங்களின் பெயர் முதலிய விவரங்களைப்பற்றிய ஞானம் குறைந்தது.

அறிவை விருத்தியாக்குவதற்கு இரண்டு அம்சங்கள் முக்கியமாக வேண்டியனவென்று மேற்கூறிய உதாரணத்திலிருந்து நிச்சயிக்கலாம். (1) சுருசுருப்பாக உழைக்கும்படி பயிற்சிசெய்யப் பெற்றுள்ள பொறிகளின் வழியே விஷயங்களைப்பற்றிய ஞானம் மனத்துட் பிரவேசிக்கவேண்டும். (2) அவ்வாறு பிரவேசித்த அம்சங்களை மனமானது ஊக்கமாக ஏற்றுக்கொண்டு அவற்றைப் பொருட்படுத்தவேண்டும்.

பொறிகளின் வழியேவரும் விஷயங்களே குழந்தைகள் மனத்தை விருத்திசெய்யும் உணவுப்பொருள்களாகின்றன. வயது முதிர்ந்தவன் உள்ளத்தாலேயே எண்ணியறியும் விஷயங்களையெல்லாம் குழந்தைகள் தங்கள் பொறிகள்மூலமாகவே அறிவார்கள். ஒரு வஸ்துவைக் கண்டவுடன் குழந்தை என்ன செய்கிறது? அதனைத் தொடுகின்றது; அழுத்திப் பார்க்கின்றது; மோந்து பார்க்கின்றது; வாயில் வைத்துச் சுவைக்கின்றது. ஒரு புஷ்பத்தை எடுத்தால் மோந்துபார்ப்பதோடு நிற்காது, அதனைக் கிழித்தும் பார்க்கும். தாம்பாளம்போன்ற வஸ்துக்களைக் கையால் அடிக்கும். இவ்வாறு வஸ்துக்களைப் பலவகையாக ஆராய்வதில் இயற்கையாகவே குழந்தைகளுக்கு உற்சாகமிருக்கின்றது. ஒவ்வொரு வஸ்துவையும் இப்படி எல்லாப் பொறிகளாலும் ஆராய்வதன் மூலமாகத்தான் குழந்தைகள் தங்கள் அறிவைச் சிறிதுசிறிதாக விருத்திசெய்துகொள்ளுகிறார்கள். தேகம் விருத்தியாவதற்கு ஆகாரம் இன்றியமையாதவாறுபோலவே அறிவு விருத்தியாவதற்குப் பொறிகளின் வழியேவரும் புலன்களின்றியமையாதனவாயிருக்கின்றன. ஆகாரமில்லாவிடில் சரீரம் இளைத்துப்போவதுபோலவே, பொறிகள் பல

விஷயங்களைக் கவனியாமற்போனால் அறிவு பலவீனப்படுகின்றது. இதுபற்றியே குழந்தைகளுக்குப் பலவிதமான வினையாட்டுச் சாமான்களை உபகரிக்கவேண்டும். குழந்தைகளைக் காணப்போனால், ஏதாவது தின்பண்டம், வஸ்திரம், பொம்மை, பாத்திரம் முதலியவற்றைக் கொடுப்பது இந்த நாட்டிற் பழமையாகவுள்ள வழக்கம். அவர்களுடைய பொறியுணர்வு இவற்றால் விருத்தியாகின்றதென்பதை உத்தேசித்தே நம் பெரியோர்கள் இந்த வழக்கத்தைக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சில குழந்தைகள் எதையெடுத்தாலும் அதனைக் கிழித்தெறியும். இவ்வாறு கிழிப்பதன் மூலமாகவும் குழந்தை சில வஸ்துக்களின் தன்மைகளை அறிந்துகொள்ளுகின்றது. ஆனதுபற்றி, குழந்தைகள் கிழித்துப் பார்ப்பதற்காகவுஞ் சில உபயோகமற்றவைகளை அவர்களிடம் கொடுக்கவேண்டும். பிறகு நாளடைவில் எந்தப் பொருளையும் கிழிக்கக்கூடா தென்ற ஞானத்தை குழந்தைகளுக்குச் சிறிது சிறிதாக உண்டாக்கலாம். கிழிக்கப்பட்ட பொருள் பிறகு ஒன்றாகச் சேருவதில்லையென்பதையும், சில சமயம் அப்படி ஒன்றாகச் சேர்ந்தாலும், கிழியாதபோது உபயோகமாக விருந்தவளவு கிழிக்கப்பட்ட பிறகு இருப்பதில்லையென்பதையும் குழந்தை அறியுமானால், பிறகு ஆலோசியாமல் எதையும் கிழிக்காது.

இவ்வாறு பொறிகளின் வழியே உட்பிரவேசிக்கும் விஷயங்களை முதலில் மனம் வாங்கிக்கொள்ளும். அவற்றை புத்தியானது அர்த்தம் செய்துகொள்ளும்போது அது அறிவாகின்றது. புறம்பேயுள்ள வஸ்துக்களின் தன்மைகள் யாவும் இவ்வாறே நமது பிரக்ஞைக்குட்சென்று அறிவை விருத்திசெய்வதனால், நமது பிரக்ஞை என்பது எப்படிப்பட்டதென்பதை இனி ஆராய்வோம்.

இரண்டாம் பாகம்

அதிகாரம்—7

பிரக்ஞை

உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களின் தன்மைகளை நாம் எவ்வாறு அறிகிறோம்? நமது பஞ்சேந்திரியங்களின் வழியே உட்செல்லும் உணர்வு மூலமரீகவே எல்லாப் பெருங்களின் தன்மைகளையும் நாம் அறிந்து கொள்ளுகிறோம். அத்தன்மைகளுள், பார்த்துத் தெரிந்துகொள்ளக்கூடியவற்றைக் கட்புலனால் பார்த்தும், கேட்டறிய வேண்டியவற்றைச் செவிப்புலனாற் கேட்டும், ருசித்தறியவேண்டியவற்றை நானினால் ருசித்தும், தொட்டுத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியவற்றைத் தேகத்தால் பரிசித்தும், மோந்து தெரிந்துகொள்ள வேண்டியவற்றை மோந்தும், இவ்வாறு, ஒவ்வொரு பதார்த்தத்தின் தன்மைகளையும் முற்றும் அறிந்துகொள்ளுகிறோம். ஒரு மாம்பழத்தின் தன்மைகளை அறியும்போது, கண்களால் அதன் நிறத்தையும், பரிசிப்பதால் உருட்சி, மழமழப்பு முதலிய தன்மைகளையும், மூக்கினால் வாஸனையையும், நாவினால் ருசியையும் அறிந்துகொள்கிறோம்.

இப்படி அதன் தன்மையைப்பற்றிய கருத்து நமது பிரக்ஞையில் வந்து சேர்வதற்கு நமது புலன்களை முக்கிய காரணமாக விருந்தன. இந்தப் புலன்கள் இவ்வாறே மற்றுமுள்ள வஸ்துக்களைப்பற்றிய கருத்துக்களையும் நமது பிரக்ஞையில் கொண்டுவந்து சேர்க்கும்.

நாம் முயன்று கவனியாதபோதும் நமது புலன்கள் அநேகம் வஸ்துக்களின் கருத்துக்களை இடைவிடாது கொண்டுவந்து பிரக்ஞையிற் புகுத்துகின்றன. இப்படிப் புலன்கள் சுருசுருப்பாக இருப்பதாலேயே நாம் அநேகம் வஸ்துக்களின் தன்மைகளை விரைவாக அறிந்துகொள்ளுகிறோம்.

ஏதாவதொரு புலன் செம்மையாக இல்லாதபோது அதன் உதவியாலறியக்கூடிய கருத்துக்களை நாம் நன்றாக உணரவியலாது. விழியில்லாதவனுக்குக் கட்புலனால் அறியக்கூடிய கருத்துக்கள் மனத்துட் புகா. அதுபோலவே செவி கேளாதவனுக்குச் செவியாற் கேட்டறியவேண்டியவை மனத்துட் புகா.

மனிதப்பிறப்பில் சிலர் ஊமையாக இருப்பதற்குக் காரணமென்ன? 'ஊமுஞ்செவிடும்' என்று எப்போதும் ஊமைத் தன்மையையுஞ் செவிட்டுத்தன்மையையுஞ் சேர்த்தே கூறுகின்ற வழக்கம் ஓர் உண்மையை அறிவிக்கின்றது. ஊமையாயுள்ளவன் செவிடாகவும் இருப்பான். பிறவிச் செவிடன் ஊமையனாய்விடுகிறான். இதற்குக் காரணமென்ன?

புலன்களிற் குறையொன்றுமின்றிப் பிறக்குங் குழந்தைகள் எவ்வாறு பேசத் தெரிந்துகொள்ளுகின்றன வென்பதை அறிந்தால் பிறவிச்செவிடன் ஊமையானாக ஆய்விடுவதற்குக் காரணம் புலப்படும்.

ஓர் குழந்தை தன் பெற்றோரும் மற்றோரும் பேசுவதைக் கவனித்தபோது, காதுவழியாக வார்த்தைகளினுச்சரிப்பு அதன் பிரக்ஞையிற் செல்கின்றது. கண்கள் வழியாக ஒவ்வொரு சொல்லும் எந்தப் பொருள் அல்லது செய்கையை அறிவிக்கிறதென்ற விஷயத்தை அறிகின்றது. கண், காது என்ற இவ்விரண்டு புலன்கள் வழியாக பிரக்ஞைக்குட் செல்லுங் கருத்துக்கள் சொற்களின் உச்சரிப்பு, சொற்களின் பொருள் என்ற இரண்டு அம்சங்களைத் தெரிவிக்க, குழந்தை சொல்லோடு அதனாற் குறிப்பிக்கப்படும் • பொருளையும் இணைத்து, தாயாரைப் பார்த்தால் அம்மா என்று சொல்லுகிறது. கனியைப்பார்த்தால் 'பழம்' என்று சொல்லுகிறது. 'வா' என்றால் வருகிறது. 'போ' என்றால் போகிறது. குழந்தை பேசுவதற்குத் தெரிந்துகொள்ள அதற்கு இவ்விரண்டு புலன்களும் கூர்மையாக இருக்கவேண்டியதவசியமாயிருத்தல் பற்றி, இவற்றுள் செவிப்புலனில்லாமல் பிறவிச் செவிடாகப் பிறந்த குழந்தை பதங்களின் தொனியையறிந்து கொள்ளாமலே நிற்கிறது. பதங்களைச் சொல்லுந்தோறும் அவற்றைக் காதினாற் கேட்டு, அவற்றைப் பிறர், உச்சரிப்பது போலத் தானும் உச்சரிக்க எத்தனிக்கும்போதுதான்

குழந்தை மழலைச்சொற்களைப் பேசுகிறது. பிறகு சொற்களின் உச்சரிப்பை அடிக்கடி கேட்டுக்கேட்டு மழலைச்சொற்களிலுள்ள உச்சரிப்புக் குற்றங்களை அப்பியாஸத்தால் திருத்திக்கொண்டு செம்மையாகப் பேச ஆரம்பிக்கின்றது.

சொற்களைக் கேட்டறிவதற்கு முக்கிய ஸாதனமாயுள்ள காது கேளாமையினாலேயே பேச வாயிருந்தும் பிறவிச்செவிடர்கள் ஊமையர்களாக ஆய்விடுகிறார்கள். இவ்வாறு செவிட்டுத்தன்மே ஊமைத்தன்மையை விளைவிக்கிறது.

இதனால் ஒவ்வொரு புலனும் கூர்மையாயிருப்பதலாய பயன் இன்னதென்று அறியலாகும்.

ஒவ்வொரு புலன் வழியாகவும் அந்தப் புலன் தெரிவிக் கக்கூடிய கருத்துக்கள் ஓயாமல் பிரக்னைக்குள் செலுத்தப்படுகின்றன.

பிரக்னை அல்லது நெஞ்சம்

பிரக்னை என்பதென்ன? உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களின் தன்மையை நாம் அறிந்துகொள்வதற்கு எது ஸாதனமாயுள்ளதோ அதனையே பிரக்னை என்று சொல்லுகிறோம்.

பிரக்னை என்பது, இப்படியுள்ளதென்று எடுத்துச் சொல்வது கடினம். ஆனால் அது இத்தன்மையுள்ளதென்று உதாரண முகத்தால் விளக்கலாம். பிரக்னை என்பதன் குணவிசேஷங்களை ஆராயுமிடத்தில், அதன் தன்மைகளில், சில நதியின் தன்மையை ஒத்திருத்தலால் அதனை நதிக்கு உவமிக்கலாம். அம்மாதிரியே வேறு தன்மைகளை உத்தேசித்து அதனைக் கடலில்தோன்றும் தரங்கத்தோடும், கட்டிடங்களிலுள்ள கவான்வளைவுகளோடும் உவமித்துக் கூறலாம்.

நதியின் தன்மையென்ன? நதியில் தண்ணீர் இடைவிடாமல் - ஓடிக்கொண்டேயிருக்கின்றது. நாம் ஓர் நதியின் பாலத்தின்மேலேறி நின்றுகொண்டு தண்ணீரைப் பார்த்தால், பாலத்துக்கு நேரே ஒரு நிமிஷம் இருக்குந்தண்ணீர்துளி மறு நிமிஷம் அங்கு நிற்காமற் போவதையும், அந்தத் துளி முன்னிருந்த விடத்தில் வேறொர் துளி வருவதையும்,

அத்துளியும் மறு நிமிஷத்தில் மேலே செல்ல அங்கே வேறொர் துளி வருவதையுங் காணலாம். இவ்வாறு நீர்த்துளிகள் ஓயாமல் இடம் பெயர்ந்துகொண்டே யிருக்கின்றன. அப்படிப் பெயர்ந்து செல்லும் தண்ணீர்த்துளிகளெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து ஒரே நீர்மயமாகத் தொடர்ச்சியாக வருகின்றன. நதியிற் சில விடங்கள் ஆழமாகவும், சில விடங்கள் ஆழமின்றியுமிருக்கும். சில விடங்களில் தண்ணீர் வேகமாக ஓடும்; வேறு சில விடங்களில் தேக்கமாகவுமிருக்கும். சில விடங்களிற் கலங்கியும், சில விடங்களிற் றெளிந்தும் ஓடும்.

இம்மாதிரியே நமது நெஞ்சத்திலும் நதியின் தன்மைக ளெல்லாம் அமைந்திருக்கின்றன. நெஞ்சத்தில் ஒரு வேளே யில் தீவிரமாகவுள்ள கருத்து மறு நிமிஷம் வேறொன்றுக் கிடங்கொடுத்துச் செல்கின்றது. கருத்துக்கள் சேர்ந்தாற் போலமைந்திருக்கின்றன. சில கருத்துக்கள் மனத்திலாழ்ந்து பதிந்துள்ளன. வேறு சில கனகண்டதுபோல இருக்கின்றன. சில விஷயங்கள் தெளிவாக ஞாபகத்திலிருக்கின்றன. வேறு சில தெளிவின்றி ஏதோவொரு வகையாக ஞாபகத்திலிருந்தும் இல்லாமைக்குச் சமமானமாகவே இருக்கின்றன.

இப்படி, நதியிலும் நெஞ்சத்திலும் சில பொதுத் தன்மைகளைக் காணலாம்.

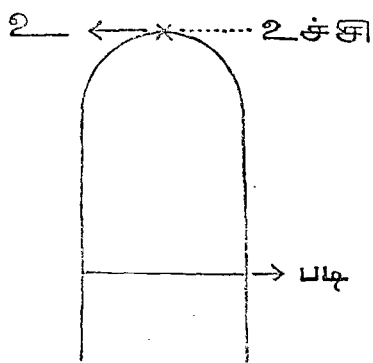
அலை

சமுத்திரத்திலுண்டாகும் அலையின் தன்மை என்ன? ஓர் அலையுண்டானவுடன் அது சுருண்டு சுருண்டு கரைக்கு வருகின்றது. அப்படிச் சுருண்டுவரும் அலையினுச்சியில் ஒரு ஸமயம் நின்ற நீர்த்துளி அடுத்த ஸமயம் அங்கே நிற்குமா? நிச்சயமாகச் சொல்லமுடியாது. திரும்பவும் அலை சுருளும்போது அதே நீர்த்துளி உச்சிலேயே இருந்தாலுமிருக்கும். அல்லது அலையின் சுழற்சியாற் கீழே யிழுக்கப்பட்டு மறுபடியும் உச்சிக்கு வரமுடியாதபடி அழுந்திப் போனாலும் போகும்.

இப்படியே : நெஞ்சத்தில் எந்தத்தன்மை இருக்கின்றது ? நெஞ்சத்தில் ஓர் ஸமயம் பிரகாசமாக உதிக்கு மெண்ணம் அடுத்தஸமயம் மறைந்துபோகலாம். அப்படியே மறைந்து போனாலும் போகும். அல்லது சில ஸமயம் மறுபடியும் நெஞ்சத்தினுச்சியில் வரவெத்தனிக்கலாம். சிலநேரம் வரையில் அங்கேயே இருந்தாலுமிருக்கலாம். அதைவிட அதிகப்பற்றுள்ள வேரோரெண்ணந்தோன்றி, முதற்றோன்றிய எண்ணத்தை உச்சியினின்றும் தள்ளினாலும் தள்ளலாம்.

இப்படி அலையிலும் நெஞ்சத்திலுமுள்ள பொதுத்தன்மைகளுள் ஓயாமல் திரிதலும் மாறுதலும் அறியத்தக்கன.

கவான் வீளைவு

படத்தில் 'படி' யென்ற வாயிலுக்குக் கீழேயுள்ள விடம் அரை பிரக்ஞை. அதற்கு மேலுள்ள தே முழுப்பிரக்ஞை.

படத்திலுள்ள கவான் வீளைவில், 'உ' என்று குறிக்கப்பட்டவிடம் உச்சியினிருக்கிறதென்று தெரியும். நெஞ்சத்தில் இப்படிப்பட்ட உச்சஸ்தானத்தை யடைய

வே எல்லாக் கருத்துக்களும் தம்முள் போராடுகின்றன. உடுக்குறியிட்ட எண்ணங்கள், தீர்மானங்கள் முதலியன இந்த உச்சஸ்தானத்தை எட்டிப்பார்க்க முயலுகின்றன. அந்த ஸ்தானத்தில் இப்போதுள்ள கருத்து சாய்ந்தவுடனே வேறே ஏதாவதொன்று அந்தவிடத்திற் போய்ச் சேர்ந்து விடும். ஒரு ஸமயம் அங்கே சேர்ந்த மாத்திரத்திலேயே எப்போதும் அங்கேயே அது இருக்கமுடியாது. மறுஸமயம் அது கீழே வீழ்த்தப்பட்டு, 'படி' என்ற வாயிலுக்குக் கீழேவந்து மறைந்துபோனாலும் போகும்.

இவ்வாறு கருத்துக்களொவ்வொன்றும் உச்சியைப் பெற விரும்பும். உச்சியென்பது ஒரேவிடமாதலால் அங்கு

சேர்ந்தாற்போலநேகம் கருத்துக்கள் ஒரே காலத்தி லிருக்கமுடியாது. ஆனால் அதற்கயலிலிருக்கலாம். உச்சி யிலுள்ளதற்கு நெருங்கிய ஸம்பந்தமுள்ள கருத்துக்கள்தான் இவ்வாறு ஸமீபஸ்தானங்களி லிருக்கமுடியும். மற்றவை வெகு தூரத்துக்கப்பாலிருக்கவேண்டியதுதான்.

ஒவ்வொரு கருத்தும் இவ்வாறு நெஞ்சத்தின் உயர்ந்த உச்சஸ்தானத்தைப்பெற விரும்பும்போது, எந்தக் கருத் தெப்படி அந்த ஸ்தானத்தைப் பெறுகின்றதென்று ஆராய் வோம்.

இவ்விதம் சிறிதும் ஒய்வின்றி ஐம்புலன்களின் வழியாக அநேகம் விஷயங்கள் உட்டுசென்றாலும், மனமானது அவற் றுள் ஏதாவதொன்றைச் சடக்கெனக் கவனிக்கும். அடுத்த க்ஷணமே அந்தக் கவனம் வேறொன்றிற் செல்லும்.

ஸமுத்திரத்தில் ஓயாமல் அலை வீசுவதுபோலவும், நதி யில் வெள்ளநீர் ஓடிக்கொண்டேயிருத்தல்போலவும், காற்று ஓயாமல் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பதுபோலவும், நமது மன மும் ஒரு நிமிஷம் கவனித்த விஷயத்தை மறுநிமிஷம் கவனி யாது இடைவிடாமற் சலித்துக்கொண்டே நிற்கும் தன்மையையுடையது.

நாம் தூங்கினாலும், விழித்துக்கொண்டிருந்தாலும், நடந் தாலும், உட்கார்ந்தாலும், பிரக்ஞை எப்போதும் ஒருவகையாகச் சலித்துக்கொண்டேயிருக்கிறது.

இதுபற்றியே புலவர்கள் மனத்தை காற்று, குரங்கு, வண்டு, மேகம் முதலியவற்றோடுவமித்து, இவையெப்படி ஒருநிமிஷ மிருந்தவிடத்தில் மறு நிமிஷம் நிற்காது திரிந்து கொண்டேயிருக்கின்றனவோ, அம்மாதிரியே மனமும் அடிக் கடி ஒன்றைவிட்டொன்றைப் பற்றிக்கொண்டேயிருக்கு மென்பதை விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறார்கள். இதையடியிற் கண்டவாறறியலாம்:

‘ஊறுகயிறாசல்போல வொன்றுவிட்டொன்று பற்றி மறுகயிறாசல்போல வந்துவந்துலவு நெஞ்சம்’

(அப்பர் திருநேரிசை)

திருவதிகை வீரட்டானம்.

கவனிப்பு

மேற்கூறியவாறு ஓயாமல் ஒன்றைகிட்டொன்றில் தாவிக்கொண்டேநிற்கு மியல்புடைய மனமானது சிலவேளைகளில் ஒன்றையே கவனிக்கின்றது. பலவகை உணர்ச்சிகளுமெண்ணங்களும் நிறைந்துள்ள மனமானது ஒருகாலத்தில் ஒரே விஷயத்தைச் சற்றுநேரமாவது கவனித்து நிற்கக் காரணமென்ன? காலையிற் சூரியன் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கையில், ஓர் குளக்கரையில் பெரிய ஆலமரத்தினடியில் உள்ளதோர் கல் மேடையின்மீது ஒருவன் சம்மா படுத்திருக்கிறானென்று வைத்துக்கொள்வோம். அவன் மனத்தில் அப்போது ஒன்றைப்பற்றியும் எவ்வித எண்ணமும் இல்லை. சம்மா பொழுதுபோக்குக்காக அங்கே வந்து படுத்துக்கொண்டு பேசாமலிருக்கிறான். ஒன்றைப்பற்றியும் எண்ணமல் இவ்விதமாகப் படுத்திருப்பவன் மனத்தின் தன்மை இப்படியிருக்குமென ஊகிப்போம். அவன் பேசாமலிருந்தாலும் புலன்கள் வழியே விஷயங்கள் உட்செல்லுமாகையாலும், அவனுடைய மனமும் ஆற்றில் தண்ணீர் ஓடுவதுபோல இடைவிடாது மேன்மேலும் ஒன்றைவிட்டொன்றைப்பற்றித் தாவிக்கொண்டே செல்லும் இயல்புள்ளதானமையாலும், அவனுடைய மனத்தில் அப்போது அநேகம் உணர்ச்சிகளும், பழைய ஞாபகங்களும், சில கொள்கைகளும், அடிக்கடி தோன்றியும் மறைந்தும், திரும்பத் தோன்றியும், பிறகு மறைந்தும் டெய்க்கொண்டேயிருக்கும். அப்போது காலவேளையில் உள்ள சூரிய வெப்பத்தாலும், ஆலமரத்தின் குளிர்ந்த நிழலில் அவன் தங்கியிருந்ததாலும், ஜலக்கரையில் வீசங்காற்று அவன்மீது படுவதாலும், முறையே வெப்பம், நிழல், குளிர்ச்சி முதலிய உணர்ச்சிகள் சுகத்தைக்கொடுக்க அவன் இன்பமாக அயர்ந்திருக்கிறான். அதே காலத்தில் அவன் மனத்தில் சில பழைய ஞாபகங்கள் மாறிமாறித் தோன்றி மறைகின்றன. தன் வீட்டுக்குவந்த விருந்தினரைப்பற்றிய ஞாபகம், தான் சாப்பிட்ட உணவுகளின் ருசியைப்பற்றிய ஞாபகம் முதலிய பழைய ஞாபகங்களும், தான் இனி செய்ய நினைத்துள்ள ஓர் காரியத்தைக்குறித்த

யோசனை போன்ற புதிய ஞாபகம் முதலியனவும் மனத்தில் தோன்றியும் மறைந்தும் நிற்கும்.

இவ்வாறு அவன் மனமும் உணர்ச்சியும் நிற்கையில், அவன் ஒன்றையும் முழுதும் கவனியாது மனம் போனபடி போகட்டுமென்று சும்மாவிருக்கிறான். அப்போது அவன் பாதத்தில் ஓர் சிற்றெறும்பு கடிக்க, அவன் திடீரென எழுந்து வேரென்றைப்பற்றியும் அச்சமயம் யோசியாமல் பாதத்தில் நோயுண்டான விடத்தைக் கவனிக்கிறான். உடனே சிற்றெறும்பைக் கவனிக்கிறான். அங்கே எறும்புப் புற்றுகள் உண்டோவென்றுஞ் சுற்றிப்பார்த்துக் கவனிக்கிறான்.

ஒன்றிலும் தன் முழு கவனத்தைச் செலுத்தாமல் சும் மாவிருந்த இவனை ஒன்றைக் கவனிக்கும்படி செய்ததெது?

கவனம் என்பது ஒருவகையான சக்தி. அது அநேகம் விஷயங்களில் பரந்துநின்று ஒன்றில் முழுவதும் வியாபித் திராமலும் நிற்கும். ஒரே விஷயத்தை முற்றிலுங்கருதி அவ்வாறு அவ்விஷயத்தைக் கருதி நிற்கும்போது வேரென் றிலும் செல்லாமலும் நிற்கும். இந்தத் தன்மைகளுள்ள சக்தியைச் சுருக்கெனவெழுப்பி ஒன்றை நோக்கும்படி செய்வதற்கு வேரோர் தூண்டுகோல் வேண்டும்.

மேற்கூறிய அவன் சும்மா படுத்திருக்கையில் இந்தக் கவனம் எங்கேயிருந்தது? சிற்றெறும்பு கடித்த நிமிஷத்திலேயே பிறவிஷயங்களையெல்லாம் ஒதுக்கி, இஃதென்றையே அவன் மனம் கவனிப்பானேன்?

ப ற் று

கவனம் என்ற சக்தியை ஒன்றைச்சென்று சேரும்படி செய்வதெது? ஏதாவதொரு விஷயத்தில் நமக்குப்பற்று ஏற்படும்போது அதனை நாம் உடனே கவனிக்கின்றோம். எவ்விடத்தில் பற்று தோன்றுகின்றதோ அங்கே கவனமும் உடன் செல்லுகின்றது.

சிற்றெறும்பு மேற்கூறிய மனிதனைக் கடித்தபோது அவனுக்குண்டாகிய பற்று காரணமாக அவன் உடனே அது கடித்தவிடத்தைக் கவனித்தான்.

இங்கே அவனுக்கு துன்பத்தாலாகியபற்று தோன்றிற்று. கவனமும் பற்றும் ஒன்றுசேர்ந்துள்ளன. எப்போது ஓர்

விஷயத்தில் அதனாலுளதாகிய இன்பங் காரணமாகவோ, அல்லது துன்பங் காரணமாகவோ பற்று தோன்றுகின்றதோ அந்த நேரத்திலேயே கவனமும் உடன்செல்லும்.

நமது மனம் ஓர் விஷயத்திற் பற்றுக்கொண்டபோதே அவ்விஷயத்தைக் கவனிக்கின்றது. மேற்கூறிய மனிதன் சிற்றெறும்பை ஏன் கவனித்தான்? அது வேறுவழியே சென்றுகொண்டிருந்தால் அவன் அதனைக் கவனித்திருப்பானா? கவனித்திருக்கமாட்டான். அது அவன் சரீரத்தில் கடித்தமையினாலும், சிற்றெறும்பின் கடி சரீரத்தில் துன்பத்தை உண்டிபண்ணக்கூடியதானமையாலும், அதில் அவன் கவனம் சென்றது.

அவன் அவ்வாறு படுத்திருக்கையில் ஓர் வேய்ங்குழலின் இனியவோசையைக் கேட்டால் அப்போது அவன் என்ன செய்திருப்பான்? அவன் மனம் வேறொன்றிலும் செல்லாது அவ்வினிய வேய்ங்குழலின் ஓசையையே கவனித்திருக்கும். இங்கு தோன்றிய பற்று மனத்துக்கு இன்பங்காரணமாகத் தோற்றிய பற்றாகும்.

ஆகவே ஒரு வஸ்துவானது நமக்கு இன்பவுணர்ச்சியையோ அல்லது துன்பவுணர்ச்சியையோ தரும்போது அதில் நமக்கு உடனே பற்று உண்டாகின்றது. பற்று உண்டானபோது நாம் அதனைக் கவனிக்கிறோம். வஸ்துக்களை நாம் கவனிக்க இவ்வகையான அநுபவவுணர்ச்சியே காரணமேயன்றி எப்படிப்பட்ட வஸ்துவினாலும் அதனால் நமக்குத் துன்பமோ அல்லது இன்பமோ உண்டாகாத போது அதனிடம் வேறு எவ்வித சிலாக்கியத்தைக்கண்டும் நாம் அதனைக் கவனிக்கமாட்டோம்.

ஒரு வஸ்துவால் நமக்கு இன்பம் கிடைக்குமானால் அவ்வின்பத்தை விரும்பி அதில் நமக்குப் பற்று உண்டாகின்றது. இது இன்பப்பற்று.

ஒரு வஸ்துவால் நமக்குத் துன்பம் வருமானால் அதனால் வருந்துன்பத்தை வெறுத்து அப்போதும் அதில் நமக்குப் பற்று உண்டாகிறது. இது துன்பப்பற்று.

எனவே ஒரு வஸ்துவில் இன்பப்பற்று தோற்றும்போது அதனை வேண்டிக் கவனிக்கிறோம். வேறொரு வஸ்துவில்

துன்பம் தோற்றும்போது அதனை வேண்டாது வெறுத்து கவனிக்கிறோம்.

ஆதலால் பற்றுகாரணமாக அது உண்டாகும் ஸமகாலத்திலேயே கவனமும் பிறக்கின்றது என்பது வெளிப்படடை.

அதிகாரம்—8

இயல்புப்பற்று

வஸ்துக்களில் இயல்பாகவேயமைந்துள்ள இன்ப துன்பங்களின் காரணமாக அவற்றில் நமக்குப் பற்றுதோன்றும். அவற்றுள் சில வஸ்துக்களில் மனப்பற்று தானாகவே பாய்ந்து செல்லுகின்றது. மேட்டு நிலத்து நீர் பள்ளத்தில் இயல்பாகவே போய் வீழ்வதுபோல சில வஸ்துக்கள் மனத்தை இயல்பாகவே இழுக்கின்றன. இதனை இயல்புப்பற்று என்று சொல்லலாம்.

வேறு வஸ்துக்களில் இவ்வாறான இயல்புப்பற்று தோற்றுவதில்லை. எப்போது மனத்துக்கு அவற்றைக் கவனிக்க வேண்டிய அக்கரைதோற்றுகின்றதோ அப்போது அவற்றிற் பற்று உண்டாகும். அவ்வாறு பற்று உண்டானபோது நாம் அவற்றைக் கவனிப்போம். இது எத்தனப்பற்று.

குழந்தைகளின் இயல்புப்பற்று

குழந்தைகள் சாதாரணமாக எப்படிப்பட்ட வஸ்துக்களில் தங்கள் மனத்தைச் செலுத்துகிறார்களென்பதை நாம் ஆராய்ந்தால், சில வஸ்துக்கள் இயல்பாகவே தம்மிடத்தில் பற்று தோன்றச் செய்யக்கூடியவையா யிருக்கின்றனவென்பது புலப்படும். குழந்தைகளின் மனம், அவற்றில் இயற்கையாகச் செல்லவில்லையோ அவற்றை ஆராய்வோமானால் அப்படிப்பட்ட வஸ்துக்கள் எல்லாம் நேரானபற்றை உற்பத்தி செய்யத்தக்கக்கூடியன வல்லவென்றும், அவ்வாறிருப்பினும், ஏதாவதொரு உபாயத்தால் அவற்றிலும் குழந்தைகளின் மனம் செல்லும்படி செய்யலாமென்பதும் தெரியும்.

குழந்தைகளுக்குக் கற்பிக்கும் உபாத்தியாயர் முக்கியமாக அறியவேண்டிய விஷயம் இதுவே. எவ்வித முயற்சியுமின்றி குழந்தைகள் தாமாகவே எவற்றில் தங்கள் மனத்தைச் செலுத்துகிறார்கள்; எவை அவ்வாறு அவர்களால் கவனிக்கப்படாமலிருக்கின்றன, என்ற இவ்வுண்மைகளை அறியாமல் பிள்ளைகளுக்கு எந்த வித்தையையும் சலபமாகப் போதிக்கமுடியாது.

ஐம்பொறிகளாலும் இன்பமாக நுகரக்கூடிய வஸ்துக்களிலேயே குழந்தைகளின் மனம் இயல்பாக இழுக்கப்படுகிறது. உதாரணமாக அழகிய வர்ணங்கள், அற்புதக் காட்சிகள், இனியவோசைகள், ஆட்டம், நாட்டியம் முதலியன, பட்டம், பம்பரம்போன்ற ஓயாடல் சமுன்று திரியும் வஸ்துக்கள், முதலியவற்றில் அவர்கள் மனம் தானாகவே செல்லுகின்றது.

சிறு குழந்தைகளுக்கு வித்தை கற்பிக்கும் உபாத்தியாயர் இந்த உண்மையை நன்கறிந்து, பிள்ளைகளின் மனத்தின் போக்கையொட்டி தமது போதனையில் மேற்கூறியவை போன்ற வஸ்துக்களை உபயோகித்தல் நலம். கண்ணுக்கினிய வஸ்துக்களை நேரே காட்டி போதிக்கவேண்டும். செலுக்கினிய பாடலால் சில விஷயங்களைப் போதிக்கவேண்டும். மனத்தைக் கவரும்படியான சிறு கதைகளை அடிக்கடி சொல்லவேண்டும். கருப்புப் பலகையில் பலவகை வர்ணங்களை உபயோகித்து உசிதமான சித்திரங்கள், படங்கள், கோலங்கள் முதலியன போட்டுக் காட்டவேண்டும்.

இனி, தன்னியற்கையில் பற்றுண்டாக்க மாட்டாத பொருளில் நமது கவனம் செல்லுமா என்பதை ஆராய்வோம். அப்படிப்பட்ட வஸ்து தன்னியல்பால் பற்றுண்டாக்கவல்ல வேறொர் பொருளோடு சம்பந்தப்படுத்தப் பெற்றால், அந்தச் சம்பந்தங்காரணமாக தானும் பற்றுள்ளதாக ஆய்விடும். உதாரணமாக, தின்பண்டங்கள் இயற்கையாகவே பற்று உண்டாக்குவன. வாய்ப்பாடு அவ்வாறு பற்றுண்டாக்கத்தக்கதன்று. ஆனால், வாய்ப்பாடு படித்தால் தின்பண்டங்கள் கிடைக்குமென்றால், தின்பண்டங்களுடைய பற்றினால், அவற்றை விரும்பி பிள்ளைகள் வாய்ப்பாடுகளையும் படிப்பார்கள்.

கல்வியானது, தொடங்குங்கால் துன்பமாய்த்தோன்றிப் பிறகு 'இன்பம் பயக்குந்' தன்மையுள்ளது. எல்லாப்பாடங்களும் ஒரே தன்மையவாய் இயற்கையாகவே பிள்ளைகள் மனத்தில் உருசியை யுண்டாக்கமாட்டா. குழந்தைகள், கதைகளைக் கேட்க விரும்புவதுபோல கணக்குபோட விரும்ப மாட்டார்கள். இப்படி இயல்பாகவே விருப்பம் தோற்றாதபாடத்திலும் விருப்பஞ்சென்று, அவர்கள் உற்சாகமாகக் கல்வி கற்கும்படி செய்ய உபாயம் எது? எந்த விதத்திலாவது அப்படிப்பட்ட பாடத்திலும் பிள்ளைகளுக்குப் பற்றுண்டாக்கும்படி செய்ய வேண்டும். எதையும் வேண்டா விருப்பமாய்க் கற்பதிற் சிறிதும் பயனுண்டாகமாட்டாது. ஆகையால் பிள்ளைகளை நயத்திலும், பயத்திலும் நடத்தவேண்டும். இவ்வுபாயங்களில் சில வருமாறு:—

ஒரு பாடத்தைக் கற்பதற்கு வெகுமதியுண்டு என்றறிந்தால் பிள்ளைகள் அந்தப்பாடத்தை ஊக்கமாகக் கவனிப்பார்கள். வகுப்பில் முதல் மாணுக்கனாகவிருத்தல், பிறரைவிட மார்க்கு அதிகம் வாங்குதல், பரீட்சையில் தேறி பரிசு பெறுதல் முதலிய நயமான வழிகளில் பிள்ளைகளுக்கு உற்சாகமுண்டு பண்ணலாம்.

ஒன்றைச் செய்யாவிட்டால் தண்டிப்பார்கள் என்ற பயத்தினால் பாடத்தைக் கற்பிப்பது மிக்க இழிவான உபாயம். இந்த உபாயம் சில சமயம் பயன்படுமாயினும், இதனைப் பெரும்பாலும் உபயோகப்படுத்துவது சிறப்பன்று.

மனத்தில் உற்சாகம் இருந்தால் விஷயங்கள் உள்ளத்தில் தெளிவாகப் பதியும். பயம் ஏற்பட்டுவிட்டால் அந்தப் பயமே உள்ளம் முழுவதையும் கவர்ந்து நிற்குமாதலால், இதர விஷயங்கள் மனதிற்பதியாமற்போகும்.

முக்கியமாக, உபாத்தியாயர் பிள்ளைகளிடம் மிக்க அன்புள்ளவராக இருத்தல் வேண்டும். 'இவ்வளவு அன்புள்ள உபாத்தியாயர் மனம் வெறுக்கும்படியான காரியங்களை நாம் ஒரு போதும் செய்யக்கூடாது' என்ற திடமான எண்ணம் பிள்ளைகள் மனத்தில் ஊன்றும்படிச் செய்தால், பிள்ளைகள் தம் உபாத்தியாயருடைய மனமுவக்க வேண்டுமென்று விரும்பி பாடங்களைக் கற்பார்கள். இதைவிட மேலான உபாயம் ஒன்றுமில்லை.

இனி, பற்றுஎன்பது இயற்கையாக எவற்றில் தோன்றுமோ, அவற்றைக்கொண்டே பற்றில்லாதவற்றிலும் பற்றுண்டாக்கிப் போதிக்கவேண்டியிருத்தலால், இயல்பாகவுள்ள பற்றுக்களில் எது மிகவும் முக்கியமான பற்று என்பதை விவரிப்போம்.

ஒவ்வொருவனுக்கும் தன்தேகம், தன்பொருள், தன்னுடைமை முதலியவற்றிலுள்ள பற்றுதான் முதன்மையானது. குழந்தைகள் தங்களுக்குச் சொந்தமாகவுள்ள பொருள்களில் விசேஷ பற்றுள்ளவராயிருப்பார்கள். ஒரு வீட்டில் உள்ள ஒரு சிறுபாத்திரம் ஒரு குழந்தைக்குச் சொந்தமானது என்று சொல்லப்படுகிறவரையில், அந்தக் குழந்தை அந்தப் பாத்திரத்தில் பற்றுடையதாக இராது. அந்தப் பாத்திரம் அக்குழந்தைக்காகவே வாங்கப்பெற்றது, அது அதற்குச் சொந்தமானது என்று சொன்னவுடன், அக்குழந்தை அந்தப் பாத்திரத்தை அதிக பரபரப்புடன் எடுத்துக்கொள்ளும். அதற்கு முன்னே அந்தப் பாத்திரத்தை அக்குழந்தை அதிகமாக மதித்திராது; கவனித்துமிராது. அது தன்னுடையதானவுடனே அதில் ஓர் புதியபற்று தோன்றியது. பிறகு வேறு எவரேனும் அதனைத் தொடரலுங்கூட குழந்தை கோபிக்கும். இதற்குக் காரணம் என்ன? அது தன்னுடையது என்ற சம்பந்தமே காரணமாயிற்று.

இயற்கையில் ஒவ்வொருவரும் தமக்குச் சொந்தமான பொருள்களில் பற்றுள்ளவர்களாகவே இருப்பார்கள். இந்தப் பற்று அந்தப்பொருள்களின்மீது யாதொரு காரணமுமின்றித் தோன்றுவதன்று. சில பொருள்களை நாம் ஏன் விரும்புகிறோம்? நமது பற்று அவற்றில் வேகமாகச் செல்லக் காரணமென்ன? இயற்கையாக அவற்றில் பற்று தோன்றும்படி அவற்றினிடமுள்ள சிலாக்கியமென்ன? அந்தப் பொருள்களால் நமக்குக் கிடைக்கக்கூடிய இன்பம், அவற்றை அநுபவித்தலால் நமக்குளதாகிய சந்தோஷம் என்ற சுயநலமே சொந்தப்பொருள்களின்மீது அளவற்ற பற்று உண்டாக்கும்படி செய்கின்றது.

உதாரணங்கள் :—(1) ஒருவன் தனக்குச் சொந்தமில்லாத இரவலான வஸ்துவை எவ்வாறு சிந்தையின்றி உப

யோகிப்பானே, அம்மாதிரியே தனக்குச் சொந்தமான பொருளை உபயோகிக்கமாட்டான். ஒருவரிடமிருந்து இரவலாக குதிரை வண்டியொன்றை வாங்கி, சவாரி செய்பவர்கள், வண்டியையும் குதிரையையும் மனம்போனபடி உபயோகிப்பதைப் பார்க்கிறோம். அந்த வண்டியை இரவலாக வாங்கியவர்களே அதனைத் தமக்குச் சொந்தமாகப் பெற்றால் பிறகு அதனை அவர்கள் கவனிக்கும் விதமே வேறாய்விடும். ஏன்? தமக்குச் சொந்தமாயுள்ள பொருள்களால் நீடித்த காலம் பயனையடையவேண்டி அவற்றில் அதிகப் பற்றுள்ளவராயிருப்பார்கள்.

(2) ஒரு சிறுவனிடம் ஒரு புதிய பட்டுவேஷ்டியைக் கொடுத்து அதனை அவன் சிறிது பொழுது உடுத்திக் கொண்டு பிறகு கொடுத்துவிடவேண்டுமென்றால், அவன் அதனைச் சிறிதும் ஜாக்கிரதையின்றி உடுத்தி நலக்கி அழுகக் காக்குவான். அங்ஙனமின்றி அந்த ஆடையை அவனுக்கே சொந்தமாகக் கொடுத்துவிட்டால், பிறகு அதனை அதிகமாக நலக்கமாட்டான்; வெகு ஜாக்கிரதையாக மடித்து வைத்துக் கொள்வான்.

இவ்வுதாரணங்களிலிருந்து பிள்ளைகளின் உள்ளத்தைப் பற்றிய சில உண்மைகளை உபாத்தியாயர் அறிந்துகொள்ளலாம். பிள்ளைகள் தங்களுக்குச் சொந்தமானவற்றில் எல்லாம் அபிமானம் உள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்களுடைய உடை, புத்தகம், தேகம், மானம் முதலியவற்றில் மிகுந்த பற்றுள்ளவர்களாக இருப்பார்கள். அவர்கள் தங்களின் பத்தைக் குறைத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். தங்களுக்குத் துன்பம் வராதபடி செய்துகொள்வதில் விருப்பமுள்ளவராயிருக்கிறார்கள். தங்கள் உடலில் கோல் படும் போது நோயுண்டாகிறதென்று தேகத்திலுள்ள விருப்பத்தினால்தான் அவர்கள் பிரம்பாலடிபடாமலிருக்க முயலுகிறார்கள். சமவயதுள்ள சிறுவர் முன்னே தமக்கு ஓர் அவமானம் நேர்ந்தால், வெட்கமடைகிறார்கள். இந்த வெட்கத்துக்குக் கூசியே, அவர்கள் உபாத்தியாயர் கோபத்துக்கு இலக்காகாமலிருக்க பிரயத்தனப்படுகிறார்கள்.

ஆதலால், தேக அபிமானமாகிய பற்றுதான் பிற விஷயங்களிலெல்லாம் பற்றை உண்டுபண்ணுவதற்கு முக்கிய காரண

மாய் இருக்கிறது. இதனையறிந்து உபாத்தியாயர் பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் கற்பிக்கும்போது, அவர்களுடைய இயல்பான பற்று எங்கே செல்லுகின்றதோ அதனைத் தெரிந்துகொண்டு, அங்கிருந்து தொடர்ச்சியாக மற்ற விஷயங்கள் ஒவ்வொன்றையுங் கோர்வையாகச்சேர்த்துப் போதித்தால் பற்றும் முறிந்துபோகாது நிற்கும்.

உதாரணமாக, அழகிய வர்ணப் படங்களிலும், பதுமைகளிலும் பிள்ளைகள் மனம் இயல்பாகப் பற்றுள்ளதாயிருக்கும். இதனையறிந்த உபாத்தியாயர் தாம் போதிக்கும் விஷயங்களுக்குப் பொருத்தமான படங்களைச் சேகரித்து, அவற்றைக்காட்டிப் பாடத்தைப் போதிக்கவேண்டும். இப்படி, பிள்ளைகளுக்கு உற்சாகந்தோன்றப் போதிக்கும் உபாத்தியாயர் பாடம் சொல்லும்போது மாணாக்கர்கள், பாடத்திலேயே கண்ணுங்கருத்துமாய் நின்று, சத்தம் பேர்மிதல், இடம்விட்டுப் பெயர்தல், ஒருவரோடொருவர் சண்டை போடுதல், இரகசியமாகப் பேசுதல் முதலிய ஒழுங்கீனங்களொன்றுமின்றி உபாத்தியாயர் சொல்லுவதைக் கவனிப்பார்கள்.

இவ்வாறு பிள்ளைகளின் உற்சாகத்தை ஒருவிதமாகத் தூண்டிய பிறகு, பிள்ளைகள் மனத்தில் முன்னமேயுள்ள கருத்துக்களோடு, உபாத்தியாயர் கற்பிக்கப்புகும் கருத்துக்களை ஒருவாறு சம்பந்தப்படுத்தினால்தான் பிள்ளைகள் கவனித்துத் தெரிந்துகொள்வார்கள்.

இப்படிப்பட்ட சம்பந்தத்தை எவ்வாறு தோற்றுவிக்கலாம் என்று எடுத்துச் சொல்லமுடியாது. இதனை ஒவ்வொரு உபாத்தியாயரும் தாம்தாமே உய்த்துணர வேண்டும்.

பிள்ளைகள் மனத்தில் உற்சாகம் உண்டாகச்செய்து கற்பிக்கும் உபாத்தியாயருக்கும், அங்கனமின்றி அவர்களைக் கண்டித்தும், அதட்டியும், கோபித்தும் பாடம் சொல்லும் உபாத்தியாயருக்கும் இதுதான் வித்தியாசம். பிள்ளைகளுக்கு ஊக்கமுண்டுபண்ணிக் கற்பிக்கும் உபாத்தியாயர் சொல்லும் பாடத்தில், முன்னுக்கும் பின்னுக்குமுள்ள தொடர்ச்சிகள் தெளிவாகத்தெரியும். அவர் பாடத்துக்குப் பொருத்தமான சிறு கதைகளை இடையிடையே சொல்வார்.

பிள்ளைகளின் சொந்த அநுபவங்களில் வந்திருக்கக்கூடிய வற்றோடு தாம் சொல்வதைப் பொருத்திக் காட்டுவார்.

இப்படி ஸம்பந்தங்களை எடுத்துக் காட்டிப் பாடம் சொல்லுந்திறமையில்லாதவர்கள் வகுப்பில் படிக்கும் பிள்ளைகள், பாடங்கேட்பதில் எவ்வித உற்சாகமுமின்றி இங்கு மங்கும் பார்த்துக்கொண்டும், உபாத்தியாயர் சொல்வது மனத்துக்குத் தெளிவுபடாமையால் பாடத்தைக் கவனியாமலும், வீண்காலங் கழிப்பார்கள்.

சம்பாஷணை முன்னுரை

ஆதலால், ஓர் உபாத்தியாயர் ஏதாவதொரு பாடத்தைச் சொல்லுவதற்கு முன்னே, பிள்ளைகள் மனம் அந்தப்பாடத்தில் பற்றியிருக்கிறதா, இல்லையா என்பதையறிந்து, பிறகு பாடம் சொல்ல ஆரம்பிக்கவேண்டும். அவர்கள் மனம் உற்சாகமாகப் பாடத்திற் சென்றால்லது, போதனை வீணாய்விடுமாதலால், முதன்முதல் அவர்கள் மனத்தைக் கவர்ந்து பிறகு பாடம் ஆரம்பிக்கவேண்டும். வகுப்பில் பிள்ளைகளின் உள்ளத்தில் என்ன கருத்துக்கள் முன்னமே இருக்கின்றனவென்பதை உபாத்தியாயர் அறிந்துகொண்டால், பிறகு அவர்களறிந்துள்ளவற்றுக்கும், தாம் கற்பிக்கப்போகும் விஷயத்துக்கும் என்ன சம்பந்தமிருக்கிறதென்பதை உபாத்தியாயர் தமதுள்ளத்தில் முதலில் நிச்சயித்துக் கொண்டு, அந்தச் சம்பந்தத்தை எடுத்துக்காட்டிப் பாடம் சொல்லத் தொடங்கலாம்.

பிள்ளைகள் உள்ளத்தில் என்ன கருத்துக்கள் இருக்கின்றனவென்பதை உபாத்தியாயர் அறிந்துகொள்ள, ஒரே உபாயந்தானுண்டு. பாடம் தொடங்குமுன்னே உபாத்தியாயர் பிள்ளைகளோடு கொஞ்சநேரம் சம்பாஷிக்க வேண்டும். இந்தச் சம்பாஷணைதான் மிக்க அவசியமானது. அவ்வாறு சம்பாஷிக்கும்போது ஒவ்வொரு பிள்ளையின் உள்ளத்திலும் என்ன என்ன கருத்துக்கள் அமைந்துள்ளனவென்பதைச் சுலபமாக அறியலாம். இதனை அறிந்தபிறகு தாம் சொல்லப்போகும் புதிய பாடத்தை பிள்ளைகளின் உள்ளத்தில் முன்னமே நின்றிருக்கும் கருத்தோடு சம்பந்தப்படுத்துவது சுலபமாகும்.

எந்த விதத்திலாவது இப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தத்தைத் தோற்றுவிக்கவேண்டும். இதனை உத்தேசித்துத்தான், பாடம் தொடங்குமுன்னே உபாத்தியாயர் பிள்ளைகளோடு சற்றுநேரம் சம்பாஷிக்கவேண்டும் என்ற விதி வற்புறுத்தப் படுகிறது. முன்னே அறிந்ததனோடு புதிதாக அறிந்து கொள்ளவேண்டியதைப் பொருத்துவதுதான் இந்த முன் சம்பாஷணையின் நோக்கமாகும்.

ஓர் பாடமுகத்தால் உதாரணம்

யானையை எப்போதும் பார்த்திராத பிள்ளைகளுக்கு 'யானை' என்ற பாடத்தைக் கற்பிக்கவேண்டுமானால், பாடத்தை வாசிக்கச் சொல்லி, அதிலுள்ள சிலபதங்களுக்கு அர்த்தம் சொல்லிக்கொடுத்துவிட்டால், பிள்ளைகளுக்கு அந்த மாதிரி கற்பித்த பாடச் சிறிதும் பயன்படாது. பாடந் தொடங்குமுன்னே பிள்ளைகளோடு ஸம்பாஷித்தால் அவர்கள் முன்னமே அறிந்துள்ளவை இவையென்று புலப்படும். ஒரு வகுப்பில் உள்ள அநேகம் பிள்ளைகளில் சிலர் எலியைப் பார்த்திருக்கக்கூடும். சிலர் பெருச்சாளியைப் பார்த்திருக்கலாம். வேறு சிலர் கரடியைப் பார்த்திருக்கலாம். இன்னும் சிலர் ஆலய உற்சவங்களில் வாகனமாக வந்துள்ள யானையைப் பார்த்திருக்கலாம்.

இவ்விஷயங்களைச் சம்பாஷணை மூலமாக அறிந்த உபாத்தியாயர், யானையென்பது காட்டில் வாழும் பிராணி. அது மிகப் பெரிய, உருவத்தையுடையது என்று முன்னே சொல்லி, சமய உசிதமாக பிள்ளைகள் முன்னேயறிந்துள்ள பிராணிகளுக்கும் யானைக்கும் உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைச் சிறிதுகூறி, பிறகு பிள்ளைகள் மனத்தில் உற்சாகத்தை மூட்டி, யானையைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்வதில் அவர்களுக்குப் பிரியம் உண்டாகும்படிசெய்து, யானையின் உருவம் உள்ள படத்தைக் காட்டவேண்டும். அல்லது கரும்பலகையில் அந்தப் பிராணியின் உருவத்தை எழுதிக்காட்டலாம்.

பொதுவாகப் படங்களைப் பார்ப்பதில் பிரியமுள்ள பிள்ளைகள் இந்தப் படத்தைப் பார்ப்பார்கள். அவர்கள்முன்னே அறிந்துள்ள எலி, பெருச்சாளி, கரடி முதலியவற்றுக்கும்

யானைக்குமுள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமை முதலிய விஷயங்களில் உபாத்தியாயர் சம்பாஷணையால் அறிந்துகொண்டவை போக, இன்னும் அவர்களுக்கு அநேகம் சந்தேகங்கள் தோன்றும். அப்போது அவர்கள் படத்தை நன்றாகக் கவனிப்பார்கள். அவர்கள் மனம் வேறொன்றிலும் செல்லாது யானையைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ள விரும்பும். இந்த விருப்பந்தோன்றியதை உணர்ந்த உபாத்தியாயர் உடனே பாடம்சொல்ல ஆரம்பித்தால், பிள்ளைகள் தங்கள் முழுமனத்தோடும் பாடத்தைக் கவனிப்பார்கள்.

பிறகு இதனோடு ஸம்பந்தமுள்ள அநேகம் விஷயங்களை நிரம்ப சுலபமாகக் கற்பிக்கலாம். யானையின்தோற்றம், அது வாழுமிடம், அதனைப் பிடிக்கும் உபாயம், அதைப் பழக்கும் முறை, அதன் உபயோகம், குணம், கம்பீரம், முதலிய அநேகம் விஷயங்களைச் சம்பாஷணை மூலமாகவும், பாடம் மூலமாகவும் தெளிவாகப் போதிக்கலாம்.

ஆனமையால், உபாத்தியாயர் அடியிற் குறித்த விதியை மறவாது ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். புதிய பாடத்தைச் சொல்ல ஆரம்பிப்பதற்குமுன்னே, பிள்ளைகளின் உள்ளத்தில் முந்தி நிறைந்திருக்கிற பழைய கருத்துக்களையென்று முதலிற் சில கேள்விகள் மூலமாகத் தெரிந்துகொண்டு, பிறகு, புது பாடத்தின் விஷயத்துக்கும் மேற்கூறிய பழைய கருத்துக்களுள் ஏதாயினுமொன்றுக்கும் அமைந்துள்ள ஒற்றுமை, வேற்றுமை, இனம் முதலிய பல வகைத்தான சம்பந்தங்களுள் எது மேம்பட்டு நிற்கிறதோ அதனையுணர்ந்து, இந்தச் சம்பந்தத்தை எடுத்துக்காட்டிப் பாடத்தைச் சொன்னால் பிள்ளைகளின் கவனம் பாடத்தில் ஊன்றி நிற்கும்.

அதிகாரம்—9

கவனம்

ஏதாவதொரு பொருள் மனப்பற்றை உண்டாக்குகின்ற தென்றாலும், அது கவனிக்கத்தக்கதாயிருக்கிறதென்றாலும், அர்த்தம் ஒன்றுதான். எந்தப் பொருளில் மனம் பற்று

கின்றதோ அதனையே மனம் கவனிக்கும். பற்றில்லாத பொருளில் கவனம் செல்லாது. பற்றும் கவனமும் ஒரே சக்தி.

கவனம் எத்தனத்தாலுதிப்பது, எத்தனமின்றி உதிப்ப தென இருவகைப்படும்.

எத்தனமில்லாத கவனம் தன் முயற்சியொன்றுமில்லா திருக்கவும் இயல்பாகவே உண்டாகும்.

நாம் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும், சில பொருள் கள் நமது கவனத்தைத் தாமாகவே தூண்டிவிடுமியல்புள் ளன. சரீரத்தில் தோன்றிய நோய், மின்னல்போன்ற பிரகாசமுள்ள ஒளி, இடிமுழக்கத்தைப்போன்ற பேரொலி, இந்திர வில்லைப்போன்ற அழகிய வர்ணங்கள் முதலியவை நமது முயற்சியொன்றுமின்றியே நம்மைக் கவனிக்கும்படி செய்கின்றன.

இன்றொருவகைக் கவனம் எத்தனத்தால் வருவது. இடைவிடாது ஒன்றைவிட்டொன்றைப் பற்றிக்கொண்டு திரியும் இயல்புள்ள மனத்தைப் பலவந்தமாக ஒரு நிலையிற் கொண்டு நிறுத்தி ஏதாவதொரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தைக் கவனிக்கும்படி செய்தலையே எத்தனத்தால் வருங் கவன மென்று சொல்லப்படும்.

இத்தகைய கவனம் ஒருவன் முயற்சியால்தான் வரும். மரம், செடி, கொடி, பூண்டு முதலியவற்றை உற்றுநோக்கி அவற்றின் இயல்பு, அமைப்பு முதலிய அம்சங்களைக் கவனிக்கும் மாணுக்கன் தானே முயன்று அவற்றைக் கவனிக்கிறான். அவை தாமாகவே அவன் மனத்தில் கவனத் தைத் தூண்டா. இவ்வாறு முயற்சி மூலமாகப் பெறும் கவனமே புதிய விஷயங்களைக் கற்பதற்குச் சாதனமாகவிருக்கின்றது.

முயற்சியடியாகப் பிறக்குங் கவனத்தின் பயனாகவே நொரு வகைக் கவனமும் சித்திக்கும். இது நீடித்த அப்பியாசத் தால் வருவது. இது மிகச்சிறந்தது. இதனை 'முயன்று பின் முயலாக் கவனம்' என்று கூறலாம். அறிவை வளரச்செய்யும் கலைகளில் ஏதேனும் ஒன்றிற் புத்தியைச்செலுத்தி, முதலிற் சிறிதுகாலம் முயற்சியோடுங் கவனித்தறிந்தால், பிறகு அந்தக் கலையில் மனத்துக்கு மிக்க பற்று உண்டாய்விடும்.

இந்தப்பற்று அதிகரிக்க அதிகரிக்கக் கவனம் இயல்பாகவே அதிர்ச்செல்லும்.

இப்படி மிக்க ஊற்றம் ஏற்பட்ட கலையிற் பிரயாசையின்றிக் கவனம் செல்லும்; அதில் விசேஷ பாண்டித்தியம் கூடிய சீக்கிரத்திலேயே உண்டாகும். இவ்வாறு தொடக்கத்தில் முயன்று பெற்ற கவனம் நீடித்த அப்பியாசத்தால் இயல்பாகவே ஆய்விடக்கூடும். பெரிய புலவர்களாகவும், சாஸ்திர நிபுணர்களாகவும் உள்ளவர்களெல்லாம் முதன் முதல் உழைத்துக் கவனித்து, தமத்திறவை விருத்திசெய்து கொள்வார்கள். பிறகு அவர்களுக்கு இந்த உழைப்பு ஓர் பிரயாசையாகவே யிராது. எளிதாக ஆய்விடும். இதனையே 'முயன்று பின் முயலாக் கவனம்' என்று கூறுகிறோம். இது மிகச்சிறந்த சக்தி.

முயன்று பெறும் கவனம்

முயற்சியால் வரும் கவனம் நெடுநேரம் நீடித்திராது. அது அடிக்கடி நழுவிப்போகும். மனம் பிரயத்தனம் செய்து ஒன்றைக் கவனிக்கும்போது அதைச் சற்றுநேரம் கவனித்து உடனே வேறொன்றிற் செல்ல ஆரம்பிக்கும். அதே விஷயத்தை நீடித்த காலம் கவனிக்கவேண்டுமென்றால் திரும்பவும் கவனத்தை முயன்று பெறவேண்டும். இப்படி அடிக்கடி ஒன்றைவிட்டொன்றில் மாறிமாறிச் செல்லும் இயல்புள்ள கவனத்தை ஒரே விஷயத்தில் நிறுத்தவேண்டிய போது, அது நழுவிப்போகுந்தோறும் முயன்று முயன்று அதனைத் திருப்பவேண்டி வருகிறது. அப்படித் திருப்பினாலும் அது சிறிது பொழுதுதான் நிற்கும். திரும்பவும் வேறொன்றிற் சென்றுவிடும். அங்கும் சிறிது நேரமே இருக்கும். பிறகு வேறொன்றிற் செல்லும். இவ்விஷயத்தை ஆராய்ச்சி செய்துள்ள நிபுணர்கள் சாதாரணமாக 5 விநாடி முதல் 24 விநாடிவரையில்தான் மனம் ஒரே நிலையாக நின்று ஒன்றைக் கவனிக்கும் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

இவ்விதமாக அரை நிமிஷத்துக் கொழுமுறை வெவ்வேறு விஷயங்களில் தாண்டிச் செல்லும் கவனமென்ற சக்தியை முதலில் முயன்று பெற்று, அது ஒன்றையே நெடு நேரம் வரையில் நாடி நிற்கும்படி நாம் செய்தாலன்றி நமது அறிவை

விருத்திசெய்துகொள்ள முடியாது. அடிக்கடி மாறுகிற கவனத்தை மாறாது ஒன்றைப்பற்றி நிற்கச்செய்வதற்கு உபாயமென்ன? இந்த உபாயத்தை உபாத்தியாயர் முக்கியமாக அறியவேண்டியது. ஓர் உபாத்தியாயர் பாடஞ்சொல்விக்கொண்டிருக்கும்போது ஒரு மாணுக்கன் அவர் சொல்வதைக் கவனியாது, சுவரிலுள்ள வளையில் நுழையும் எலியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் என்றும், பாடஞ்சொல்லி முடிந்தபிறகு, உபாத்தியாயர் அவனைப் பார்த்து, 'நான் சொன்னதெல்லாம் உன் காதில் நுழைந்ததா' என்று கேட்க, அவன் எலியையே உற்றுநோக்கியிருந்தமையால், 'வால் மாத்திரம் நுழையவில்லை' என்று பதிற் சொன்னென்றும் ஓர் கதை சொல்வதுண்டு.

இந்தக் கதையில் சில உண்மைகளிருக்கின்றன. ஒரே விஷயத்தில் கவனமானது நீடித்து நிற்காதானமையால், அந்த மாணுக்கன் பாடத்தைச் சற்று கவனித்திருப்பான். உபாத்தியாயர் அதே பாடத்தை நீடித்தகாலம் சொன்னபோது, அவன் கவனம் அவ்விஷயத்தினின்றும் அகன்று போய், எலியைக் கவனித்து நின்றது. அந்த எலி யொன்றையே அவன் நெடுநேரம் கவனித்திருக்கமுடியாது. ஆனால் பாடம் சொல்லும்போது நீடித்தகாலம் அவன் எப்படி எலியைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தான் என்பதை ஆராய்வோம்.

அவன் எலியைமட்டில் கவனித்திருந்தால் சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் அவன் கவனம் அதினின்றும் நழுவிச் செல்லும். எலி வளைக்குள் நுழைவது, சுவரில் உள்ள வளை, அது இவ்வளவு உயரத்திலுள்ளது, எலி வாலையாட்டுவது, அது உட்செல்ல முயலுவது முதலிய பலவகைப்பட்ட தனித்தனி விஷயங்கள் அவன் மனத்திற் பட்டுப்பட்டு அவன் கவனத்தை யீர்த்தன. இவை யாவும் எலியின் சம்பந்தமாகவே யிருந்ததால் அவன் அதனையே உற்றுநோக்கிக்கொண்டிருந்தான். இப்படியே உபாத்தியாயரும் ஒரே பாடத்தில் சொன்னதையே திருப்பித்திருப்பிச் சொல்லிக்கொண்டிராமல் ஒரே விஷயத்திலுள்ள அநேகம் அம்சங்களை எடுத்துக்கூறினால், மாணுக்கன் கவனம் பாடத்திலும் செல்லும்.

கவனம் ஓர் விஷயத்திலேயே நெடுநேரம் நிற்காது. கவனம் மாறும்போது அதுபற்றி நிற்கும் விஷயமும் மாறு

கின்றது. ஆதலால் சொல்லப்புகுந்த விஷயம் ஒன்றேயாயினும், அதன் தனித்தனிப் பகுதிகளை அடிக்கடி எடுத்துக் காட்டி விஷயங்களைப் பல திறப்படச்சொன்னால், இயல்பாகவே ஒன்றில் நெடுநேரம் நில்லாது வெவ்வேறு விஷயங்களிற் செல்லும் கவனமும், ஓர் விஷயத்தின் வெவ்வேறு பகுதிகளில் தனித்தனியே சிறிது சிறிது நின்று, அதனை முழுவதும் அறியக்கூடும். விஷயத்தின் பகுதிகள் மாறி மாறி வந்தால்தான் கவனம் நீடித்து நிற்கும். விஷயம் மாறாதபோது கவனம் சீக்கிரத்திற் பறந்துபோகும். அதனை மீண்டும் பிரயாசைப்பட்டே கொண்டுவரவேண்டியிருக்கும். அப்போதுகூட சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் திரும்பவும் மறைந்துபோகும். அது மாறும் சமயத்தில் முன்னே அது கவனித்துள்ள பொருளின் சம்பந்தமாகவே இன்றொரு விஷயத்தைக் கொடுத்தால் அதைச் சற்று கவனிக்கும். திரும்பவும் அது சம்பந்தமான மற்றொரு விஷயத்தைக் கொடுத்தால், அதனைக் கவனிக்கும். இவ்வாறே கவனத்தை ஒன்றிலேயே ஊன்றி நிற்கச் செய்துவிடலாம். அவ்வாறு முதலில் பிரயாசைப்பட்டு ஒன்றில் ஊன்றி நின்ற கவனம் பிறகு நம் வசப்பட்டு அவ்விஷயத்தைத் தானாகவே கவனிக்கும். சுவரிலுள்ளதோர் கரிய புள்ளியை ஒருவன் கவனிக்கிறான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அவன் மிக்க பிரயாசைப்பட்டு அதனையே நெடுநேரம் கவனித்துக்கொண்டிருந்தானால், சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் கண்ணுக்கு முன்னே பூச்சி பறப்பதுபோலத் தோன்றும். அந்தப் புள்ளியே அவன் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் மறைந்துபோகும்.

அவன் நீடித்த காலம் அதனையே கவனித்திருக்க முடியாது. ஆனால் அவன் மனதில் அந்தப் புள்ளியைப்பற்றிச் சில கேள்விகளைக் கேட்டுக்கொண்டு அதனைப் பார்த்தானால், அஃஃதொன்றையே நெடுநேரம் கவனித்தல் சுலபமாகும். அந்தப் புள்ளியின் பரிமாணம் என்ன, நிறம் என்ன, தரையிலிருந்து அதன் உயரம் என்ன என்று அந்தப் புள்ளி சம்பந்தமான அநேகம் பகுதிகளை ஆராயப்புகுந்தால், பரிமாணத்தை ஆலோசித்த கவனம் நிறத்தையாலோசிக்கத் தாண்டும். அங்கிருந்து உயரத்தையறியத் தாவும். இவ்வாறு கவனம் அந்தப் புள்ளியைச் சுற்றிச் சுற்றி நிற்கும்.

இன்றொரு உதாரணத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். நாம் ஒரு கதையை வாசிக்கும்போது நமது கவனம் அதில் பதிந்து நிற்கிறது. புத்தகத்தைக் கீழே வைக்காமல் நெடுநேரம் படிக்கின்றோம். அப்போது கவனம் வேறொன்றிலும் செல்லாமலிருக்கின்றது. இதற்குக் காரணம் என்ன? புத்தகத்தில் விஷயங்கள் மாறிமாறி வருகின்றன. ஒரு விஷயத்தைக் கூறியபின் அதனோடு பொருத்தமுள்ள வேறொர் விஷயம் சொல்லப்படுகிறது. வெவ்வேறு கருத்துக்கள் அணியணியாக ஒன்றன்பின்னொன்றாக அமைந்துள்ளன. இவற்றை மளமளவென்று மனம் வேகமாய்ப் பற்றுக்கின்றது. ஆகையால், கவனம் அதில் நிற்கின்றது. ஒருவன் ஒன்றையே நெடுநேரம் கவனிக்க முடியாவிட்டாலும், ஒரே விஷயத்தின் அநேகம் அம்சங்களைத் தொடர்ச்சியாகக் கவனிக்கமுடியும்.

முயற்சியால் பெறத்தக்க கவனத்தின் தன்மை இவ்வாறிருக்க, சில உபாத்தியாயர்கள் இதனையறியாது நெடுநேரம் ஒரே விஷயத்தைப் பலமுறை சொல்லிச்சொல்லி, பிள்ளைகள் பாடத்தைச் சரியாகக் கவனித்துத் தெரிந்துகொள்ளவில்லையென்று வீணை வருந்துகிறார்கள். தாம் சொல்லப்பெற்ற விஷயத்தின் பகுதிகளைக் கூறுபடுத்தி ஒவ்வொரு பாகத்தின் கருத்தையும், தனித்தனியே விளங்கச் செய்து, பொருத்த நயத்தை எடுத்துக்காட்டி உற்சாகமுட்டிச் சொன்னால் பிள்ளைகள் கவனம் பாடத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கும். ஓர் மணிக்கோவையில் மணிகள் வெவ்வேறாயினும் நூல் ஒன்றேயிருத்தல்போல, பாடங்களில் விஷயம் ஒன்றேயாயினும் அதன் பகுதிகள் அநேகமிருக்கும். இந்தப் பகுதிகளைத் தனித்தனியே சொல்லும்போது இயல்பாகவே தாண்டிச் செல்லும் கவனமானது பாடத்துக்குச் சம்பந்தமில்லாததொன்றில் தாவாது. பாட சம்பந்தமான தொரு பகுதியில் தானிிற்கும். இவ்வாறு வேறு பகுதியிற் செல்லும். இப்படியே செல்லும்போது அவ்விஷயத்தின் தொடர்ச்சியை அறியும். இதுதான் கவனத்தை நெடுநேரம் பெறுவதற்குள்ள உபாயம். தாம் சொல்லும் பாடத்தைப் பிள்ளைகள் கவனிக்கவில்லையென்றறிந்த உபாத்தியாயர் அவர்களைக் கடுமையாகப் பார்த்து அதட்டியும், பயமுறுத்தியும், உரக்கக்கூவியும், அவர்கள் கவனத்தைப்பெறபலவாறுமுயற்சி

செய்வது வீண் பிரயாசையாகும். இவ்வுபாயங்களால் பிள்ளைகள் கவனத்தைச் சற்றுநேரம் பெறலாமேனும் பயம் காரணமாகப் பெற்ற கவனம் ஒன்றுக்கும் உபயோகப்படாது. அதன்றி இவ்வளவு சிரமப்பட்டு பெற்ற கவனமும் அதிக நேரம் நீடித்திராது. உண்மையில் பாடத்தில் ருசியிருந்தாலன்றிக் கவனம் அதில் நிற்காது. பிள்ளைகள் மனத்தில் இந்த ருசியைப் பிறப்பிக்கவேண்டிய கடமை உபாத்தியாயருடையதே. அதட்டிப் பயமுறுத்திப்பெற்ற கவனம் சற்றுநேரத்துக்கெல்லாம் நீங்கியதையுணர்ந்த உபாத்தியாயர் திரும்பவும் அதட்டிக் கவனத்தைப் பெறுகிறார். அப்போதும் அது அகன்றுசெல்ல, மறுபடியும் அதட்டுகிறார். இப்படி நாள் முழுமையும் அதட்டியும், உரக்கக்கூவியும், தாம் நினைத்த பயனொன்றையும் பெறாது, மனம் நொந்து, சரீரமிளைத்து, இன்பம் சற்றுமின்றி, தமது தொழிலையும் வெறுத்து, கோபமேற்கொண்டு, உற்சாகமேயின்றிக் காலத்தைக் கழிக்கும் உபாத்தியாயர்கள் மேற்கூறியபடி, பாடத்தின் தொகைகைகளை வகுத்துக்கூறி பிள்ளைகளின் கவனத்தைப் பெறுவார்களானால், வீண் சிரமப்படாமலிருக்கலாம்.

கவனத்துக்கு உதவியான சரீர நிலை

ஒருவனுடைய சரீரத்தின் நிலையும் கவனத்துக்கு முக்கிய சாதனமாயிருக்கின்றது. கவனம் என்பதென்ன? நமது ஐம்பொறிகளில் ஏதேனுமொன்று அதன் புலன்வழியே நின்று அதற்குரியதொரு பொருளின்மீது • பற்றிநிற்கும் நிலையே கவனமென்று சொல்லப்படும். ஆகவே பொறிகளிலொன்று ஒரே விஷயத்தையுற்று ஆராய்ந்தால் மனம் ஒன்றைக் கவனிக்கின்றது என்று சொல்லலாம்.

கண் ஒன்றை உற்றுநோக்கும்போது சரீரத்தின் நிலை எப்படியிருக்கிறதென்று ஆராய்வோம்.

(1) கண்ணோடு சம்பந்தமுள்ள நரம்புகளும் தசைகளும் சுருக்கிக்கொண்டு விரைவாக உழைக்கின்றன. அதனால், கண்கள் தாம் பார்க்கத்தக்க பிறவிஷயங்களை யெல்லாம் நோக்காது, குறிப்பிட்டதொன்றையே உற்றுநோக்குகின்றன.

(2) உற்றுநோக்கும்போது கழுத்தும் தலையும் நிமிர்ந்து நிற்கின்றன.

(3) சுவாசம் பரபரப்பாய்ப் போகாமல் ஒரு நிதானமாக இருக்கிறது.

(4) இதயம் அழுத்தமாகவும் வேகமாகவும் பரபரப்பாக வுஞ் செல்லுகின்றது.

இவ்வாறு தலையை நிமிர்த்தி, மார்பை முன்னிறுத்தி, கால்களைப் பதுமாசனமாகப் போட்டுக்கொண்டு, நடு முதுகெலும்பை வளைத்துக்கொள்ளாமல் நிமிர்த்தி, ஒன்றை உற்றுநோக்குவதே முயற்சி பற்றிய தீவிரமான கவனமாகும். இப்படி முயன்று உடலும் மனத்தோடு ஒத்துழைத்தாலன்றி நாம் கவனத்தைப் பெறமுடியாது. சாயுமான நாற்காலியில் படுத்துக்கொண்டே புத்தகத்தைப் படித்தறிய முடியாது. உடலை நிமிர்த்தி, தலையைத் தூக்கி, கண்களை நிலையாக வைக்கும்போது, கவனம் தானே கைகூடும். சாயுமான நாற்காலி படுத்துறங்குவதற்காக ஏற்பட்டது. அது வாசிப்பதற்கு அறுகூலமானதோர் ஆசனமாகாது. கவனம் நீடித்து நிற்பதற்கு மேற்கூறிய உடலின் நிலையும் ஒரு முக்கிய சாதனமாகவிருக்கின்றது. அநேகமாய் நம் வீடுகளில் நாம் ஓர் பலகையின்மீது நிமிர்ந்து உட்கார்ந்துகொண்டு வாசிக்கிறோமல்லவா? அப்படி நிமிர்ந்து உட்கார்ந்திருப்பதாகிய உடல்நிலைதான் கவனத்துக்கு உதவியான நிலை. பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும் பிள்ளைகளும் இப்படி நிமிர்ந்துக் காரவேண்டியது அவசியம். அப்படி உட்காராவிட்டால் அவர்கள் கவனம் நீடித்திராது.

புராணம் படிப்பதைக் கேட்கச் செல்பவர்கள் பலருள்ளும் சிலர்தான் விஷயங்களையெல்லாம் ஒன்றுவிடாமற் கேட்டு மனத்தெளிவடைவார்கள். எல்லாரும் விழித்துக் கொண்டே கேட்பதுபோலிருந்தாலும் சிலர்தாம் எல்லாவற்றையும் கேட்டிருப்பார்கள். மற்றவர்கள் சில விஷயங்களைச் சரியாகக் கவனித்திருக்கமாட்டார்கள். எல்லாரும் கேட்டு எளிதிலறிந்துகொள்ளக்கூடியதொரு கதையின் பகுதிகளைச் சிலர்மட்டில் முற்றிலும் தம்மனதில் வாங்கிக்கொள்ள, பலர் அக்கதையின் சிற்சில பகுதிகளைக் கேளாமல் நழுவவிட்டதற்குக் காரணம் என்ன? அவரவர்கள் கவனத்தின் அளவுக்

குத்தக்கபடியே கதையின் பகுதிகளும் மனத்திற் பதியும். நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து தமது செவிகள் சுருசுருப்பாக உழைக்கும்படி தூண்டியவர்கள் செவிகளில் பிறிதொரு சங்கதி புகுவதற்கு வழியில்லை. அவர்களே கதைமுழுவதையும் விடாமற் கேட்டவர்கள். அவர்கள் உடல்நிலையும் கவனித்தலுக்கு உதவியாகவே இருந்தது. சிலர் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கதையைக் கவனமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, வேறு சிலர் எங்கேனும் சிறிது பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாம். அக்காலத்தில் சொன்னவை யாவும் காதுகளில் வீழ்ந்தாலும், அச்சமயம் கண்மாத்திரம் எங்கேயோ தீவிரமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தமையால், காது மந்தமாக இருக்கும். அதனால் காதுகள் கேட்ட விஷயங்களை மனம் உள்ளே வாங்கிக்கொள்ளவில்லை. அச்சமயம் சொல்லப்பட்ட கதைப்பகுதியைத்தான் அவர்கள் அறியாதிருப்பார்கள். எங்கேனும் சாய்ந்துகொண்டு கதையைக் கேட்பவர்கள் கூடிய சீக்கிரத்தில் அயர்ந்து தூங்கிவிடுவார்கள். சாய்ந்துகொண்டிருக்கும் சரீரநிலை கவனத்துக்குச் சாதனமானதன்று. ஆகையால் தலைநிமிர்ந்து உட்கார்ந்திருப்பவர்களே கவனித்துக் கேட்க முடியும்.

கவனித்தறிவதற்குப் பழக்கம் வேண்டும். நெடுநேரம் தமது செவிப்புலனை ஒருவழிப்படுத்திக் கேட்கும் பழக்கமில்லாதவர்கள்தான் கவனிக்கமுடியாமலிருப்பார்கள். இதற்கு வயதுமாத்திரமே காரணமன்று. வயதிற் பெரியவர்கள் கவனியாமலிருக்கவும் சிறுவர்கள் ஒன்றுவிடாது கவனித்திருப்பார்கள். அடிக்கடி கதைகளைக் கேட்டுக்கேட்டு, செவிகளை உழைக்கச் செய்த பழக்கமுள்ளவர்களே நீடித்தகாலம் காதி னுற்கேட்டு விஷயங்களைக் கவனிக்கமுடியும். பழக்கம் பெரிது என்பதற்கு ஓர் திருஷ்டாந்தம் எடுத்துக்கொள்வோம்.

கருமரச் சிறுவன் அடிக்கடி சம்மட்டியைத் தூக்கி வேலை செய்த பழக்கத்தால் சுலபமாகச் சம்மட்டியைத் தூக்குவான். அவன் கை நரம்புகள் பழக்கத்தால் முறுக்கேறியிருக்கும். சம்மட்டிபோன்ற பளுவான கருவிகளை ஒருபொழுதும் எடுக்காதவன் வயது முதிர்ந்தவனாயினும் கருமரச் சிறுவனைப் போலச் சம்மட்டியைச் சுலபமாக எடுக்கமாட்டான்.

அவன் கைநரம்புகள் சீக்கிரத்தில் களைத்துப்போகும். இதனால் பழக்கமே பெரிதென்பது விளங்கும்.

தினந்தோறும் 10, 15 மைல் நடப்பவனுக்கு, நடப்பது கஷ்டமாயிராது. அவன் நரம்புகள் அப்பியாசத்தால் முறுக்கேறியிருக்கும். என்றைக்கும் அரைமைல்கூட நடக்காத ஒருவனை நடக்கச்செய்தால் அவன் சீக்கிரத்தில் களைத்துப்போவான். ஆனால் அப்பியாசத்தால் நாளடைவில் அவனும் நெடுந்தூரம் நடக்கும் சக்தியைப் பெறுவான்.

கவனமென்பது ஒருவித சக்தியென்று முன்னே கூறியிருக்கிறோம். இந்த சக்தியைச் சிறிது சிறிதாக முயன்று பெறவேண்டும். பிறகு அது நீடித்து நிற்கும் வன்மையை யடையும். கவனம் மனத்தின் சக்தியேயாயினும் தேகபலமும் அதற்கு இன்றியமையாதது.

திருவிழா பார்ப்பதற்கு ஜனங்கள் கூட்டம் கூட்டமாக நடந்து செல்வதை யாவரும் அறிவார்கள். வாலிபர்கள், குழந்தைகள் முதலிய எல்லாத் தரத்தாரும் கூட்டமாகச் செல்லும்போது, அடிக்கடி வழிநடந்துள்ள பழக்கத்தால் வாலிபர்கள் சிறிதும் லட்சியமின்றி நடந்து செல்வார்கள். அவர்களுடன்போகும் சிறு குழந்தைகளை அவர்கள் எவ்வாறு நெடுந்தூரம் அழைத்துச் செல்லுகிறார்களென்று பார்ப்போம். கால்களால் முன்னம் நெடுந்தூரம் நடந்தறியாத சிறுவர்களுக்குத் திருவிழாவின் வினோதங்களையும் சிறப்புக்களையும் சொல்லி, அவர்கள் மனத்தைக் கவர்ந்து, கால்வலி தோன்றாமலிருக்கச்செய்து, அவர்களைச் சிறிது தூரம் நடத்தியழைத்துப் போவார்கள். கொஞ்சதூரம் சென்றபிறகு சிறுபிள்ளைகளுக்குக் கால்வலி தோன்றும். அப்போது அவர்களை ஓரிடத்தில் உட்கார்த்து இளைப்பாறச் செய்வார்கள். அவர்களுக்கு ஆகாரம் கொடுப்பார்கள். சிரமம் நீங்கியபின் மறுபடியும் வழிநடக்க ஆரம்பிப்பார்கள். இப்படிச் சிறு பிள்ளைகளுக்குச் சிரமம் தோற்றாதபடி தாய் தந்தையர் அவர்களைத் திருவிழாக்காண அழைத்துச் செல்வதுபோலவே, உபாத்தியாயரும் பிள்ளைகளை மிக்க அன்போடு நடத்திப் பாடம் சொல்லவேண்டும். நல்லறிவு என்ற திருவிழா மகிழ்ச்சியை அடைவதற்குப் பாடங்கேட்டல், புத்தகம் படித்தல் முதலிய நேரான சாலை

கள் வழியே போகவேண்டும். இந்தத் திருவிழாவைப் பார்க்க விரும்பும் சிறுவர்களை, இந்த மார்க்கத்தின் வழியே வழிகாட்டியாக இருந்து அழைத்துச் செல்லவேண்டியவர் உபாத்தியாயரேயாவார். சிறிது நடந்தவுடனே களைத்துப் போகும் பிள்ளைகளை மார்க்கத்தில் நிறுத்திவிட்டுத் திடமாக வரக்கூடிய பிள்ளைகளைமட்டில் இந்த அறிவாகிய திருவிழாவுக்கு அழைத்துச் செல்வது உபாத்தியாயருக்குப் பெருமையாகாது. ஒவ்வொரு பிள்ளையின் குணங்களையும் தனித் தனியே அறிந்து, அவரவர்களுக்குத் தக்கவாறு உற்சாக மளித்து அனைவரையும் திருவிழாவுக்கு அழைத்துச் செல்வதே அவருக்குச் சிறப்பாகும். அப்படியழைத்துச் செல்லு கையில், சில பிள்ளைகள் வெகுசீக்கிரத்தில் காலோய்ந்து நின் றுவிடக்கூடும். வேறு சிலர் பின்னும் கொஞ்சதூரம் சென்று பிறகு நடக்கமாட்டாமல், வருந்துவார்கள். சிலர் தம் காலில் நோயெடுத்தமையை எடுத்துக்கூறுது தம் முகக்கப்பிபினால் அதனைத் தெரிவிப்பார்கள். இவர்களைத் திரும்பிக்கூடப் பாராமல் உபாத்தியாயர் மாத்திரம் வெகுவேகமாக நடந்து போனால், அவர் மாத்திரம் திருவிழாவுக்குப் போகலாம். ஒரு பிள்ளைகூட அவருடன் போகமாட்டான்.

இப்படித் தனியே போய் நின்று அவரடைந்த பய னென்ன? ஒன்றுமில்லை. முன்னம் நெடுந்தூரம் வழிநடந்த பழக்கமில்லாத சிறுபிள்ளைகூடியுங்கூட, பக்குவமாக அழைத் துச்சென்றால் அவரை எல்லாருங் கொண்டாடுவார்கள்.

பொதுவாக எல்லாப் பிள்ளைகளும் தளர்ச்சியடையுந் தருணம்பார்த்து, அவர்களைச் சற்று இளைப்பாறச்செய்து, பிறகு நடந்துவரச்சொல்லி இவ்வாறு சிறிது நடக்கச்செய் வதும், சிறிது இளைப்பாறச் செய்வதுமாக அவர்களை உற் சாகப்படுத்திக் கொண்டுபோனால் எல்லாப் பிள்ளைகளும் திருவிழாவுக்குப்போய்க் களிப்பார்கள். உபாத்தியாயருக்கும் இதனைப் பெருமையுண்டு.

பாடம் சொல்வதும், அதனைக்கேட்டுத் தெளிவதும் வழி நடத்தலினுங் கடினமானது. இங்கே தேகத்தின் உழைப்பு மாத்திரமில்லை. மூளையும் வேலை செய்யவேண்டியிருக்கிறது. ஐம்பொறிகளுக்கும் மூளைக்கும் நெருங்கிய தொடர்புள்ள நரம்புகள் மிக்க துட்பமானவை. முதன்முதல் உபயோகிக்

கப்பெறும்போது, அவை வெகுவிரைவாகத் தளர்ந்துபோம். முதலில் அந்த நரம்புகளை மெல்ல உழைக்கச் செய்யவேண்டும். பிறகு பழக்கத்தால் நாளடைவில் வன்மைபெறும். தளர்ச்சியடைந்த காலத்திலும் அவற்றைப் பின்னும் உழைக்கும்படி செய்யக்கூடாது.

விஷயத்தை ஒருமனத்துடன் கவனிப்பதற்கு மனோ முயற்சியோடு சரீரமுயற்சியும் வேண்டியிருக்கிறது.

சிறு பிள்ளைகள் தாம்பாடங்களைக் கவனிக்கும்போது, இவ்வாறு மனோமுயற்சியும் சரீரமுயற்சியும் எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். அவர்களுக்கு வன்மையான சரீரபலமும் இராது. மனவுறுதியுமிராது. இவற்றை நாளடைவில்தான் பெறுவார்கள்.

தேகபலம், மனோபலம் என்ற இரண்டும் குறைவாகவுள்ள சிறு பிள்ளைகளே நாளடைவில் இவை நிரம்பப்பெற்று, ஒங்கியுயர்ந்து திடசரீரத்தையும் புத்தியையும் பெற்று விளங்குவார்கள். சரீரமும் வளரவேண்டும்; புத்தியும் வளரவேண்டும். ஒன்றொன்று கெடக்கூடாது. ஒன்றுக்கொன்று உதவியாக நின்று இரண்டும் படிப்படியாக வளரவேண்டும். ஒரு சிறுவனுக்கு விசேஷமான ஆகாரங்களை அடிக்கடி கொடுத்து வெகு சீக்கிரத்தில், அவன் பருத்து, உயர்ந்து, தேகவன்மையும் அடையவேண்டுமென்றெண்ணுதல் அறிவீனமென்றும், இப்படிவளருவது முடியாத காரியமென்றும் எவரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள். வெளிப்படையாகப் பார்க்கக்கூடிய தேகமே இப்படி விரைவில் வளராதிருக்க, ஊகித்தறிய வேண்டிய மனத்தின் தன்மையைச் செம்மையாக யோசியாமல், அது வெகு சீக்கிரத்தில் வளரவேண்டுமென்று அவசரப்பட்டு, மேன்மேலும் பாடங்களை இடைவிடாது கற்பித்தல், எத்துணையறிவீனம்!

இதனையறிந்த உபாத்தியாயர் பிள்ளைகளை உற்சாகப்படுத்தி அவர்கள் மனத்தைத் தம்வசப்படுத்திக்கொண்டு, தாம்பாடம் சொல்லும்போது சிறுவர்கள் எந்த அளவுவரையில் அதிக சரீர பிரயாசையின்றிச் சுலபமாகக் கவனிக்கக் கூடுமென்பதையும் நன்றாகவுணர்ந்து பாடங்களைப் போதிக்கவேண்டும்.

குழந்தைப் பருவந்தொடங்கி சிறிது சிறிதாகக் கற்பித்து புத்தியை வளரச்செய்யவேண்டும். மனம் இளைப்படையும் போது அதனைச் சும்மா விட்டுவிடவேண்டும். அல்லது அது ஒரு விஷயத்தைவிட்டு இன்னொன்றை நாடுமானால் அதன் போக்கையொட்டிப் பாடம் சொல்லவேண்டும். கால் மணினேரம் மனக்கணக்கு செய்த சிறுவன் மனம் தளர்ச்சியடைகிறது. அதனால் அவன் உடனே விளையாடச் செல்ல வேண்டுமென்று விரும்பவில்லை. கணக்கு போடுவதற்கு மூளையில் எந்தச் சிறுபாகம் வேலைசெய்ததோ, அந்தப்பாகம் சற்று அயர்ச்சியடைந்ததால், திரும்பவும் அதனையே உழைக்கச்செய்ய முடியாது வருந்துகிறான். ஒருவன் கொஞ்ச நூரம் நடந்தவுடன் கால்கள் கடுக்குமானால் ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்துவிடுகிறான். சற்றுநேரம்வரையில் அவனால் நடக்க முடியாது. ஆனால் அப்போது பேசமுடியாதா? சிரிக்க முடியாதா? பாட முடியாதா? கால் வலிக்கிறதேயன்றி, கைகளில் வலியுண்டோ? இல்லை. அங்கு உட்கார்ந்தபடியே அவன் ஒரு கடிதம் எழுதக்கூடாதா? எழுதக்கூடும். கால் கடுப்பு நீங்கியபிறகு அவன் மறுபடியும் நடக்கலாம்.

அதுபோலவே, மேற்கூறிய சிறுவன் நெடுநேரம் மனக்கணக்கு போடமாட்டானேயொழிய, அப்போது ஒரு கதைப்புத்தகத்தை வாசிப்பான். கணக்கு போட்டதால் மனம் அயர்ச்சியடைந்தவண்ணமே, சற்றுநேரம் படித்த பிறகு, படிப்பதும் சிரமமாகத் தோன்றும். அப்போது ஒரு சித்திரம் வரையச்சொன்னால் மெளனமாக உட்கார்ந்து கொண்டு படம் வரைதலில் அவனுக்குச் சிரமந்தோற்றாது. சற்றுநேரம் படம்வரைந்தால், கை வலியெடுக்கும். இதற்குள் மூளையில் இளைப்பு சற்று நீங்கியிருக்கும். படம் வரைதலை நிறுத்தி இந்துதேச சரித்திரம்போன்ற வேறொரு பாடத்தைச்சொன்னால் உற்சாகமாகக் கேட்பான்.

இவ்விதமாகப் பாடங்களை மாற்றிமாற்றிக் கற்பியாது ஒரே பாடத்தை நெடுநேரம் சொல்லிக்கொண்டேபோனால், ஒரே விஷயத்தைக் கேட்டுக்கொண்டே எத்தனை நாழிகை தான் பிள்ளைகள் ஒரு நிலையில் உட்கார்ந்திருப்பார்கள்? ஒரே நிலையாக உட்கார்ந்தவர்களுக்கு இடுப்பு வலியெடுத்துப் போகும். அந்த வலி தாளமாட்டாத சிறுவர்கள் தங்கள்

தேகத்தை அசைப்பார்கள். பாடம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், இவ்வாறு தேகத்தை அசைப்பவர்கள் துஷ்டர்களென்று உபாத்தியாயர் எண்ணிவிடக்கூடாது. இயற்கையாக ஒரு விஷயத்தைச் சிரமமின்றி அவர்கள் எத்தனை நேரம் கவனிக்கமுடியுமோ அதற்குமேல் அவர்களை அதே வகையான பாடத்தைக் கேட்கும்படி செய்வது தவறு.

இவற்றால் உபாத்தியாயர் சில உண்மைகளை அறிந்து கொள்ளலாம். அவற்றைக் கடைப்பிடித்துப் பாடம் சொன்னால், பிள்ளைகளின் கவனத்தை எளிதில் பெறமுடியும். இந்த உபாயங்களை உபாத்தியாயர் சமயவுசிதமாக உபயோகிக்கவேண்டும்.

(1) பிள்ளைகளின் உள்ளம் கதைகளைக் கேட்பதில் இயற்கையாகவே செல்லும். அதுபோல கணக்கு வாய்ப்பாடுகளைக் கற்பதில் செல்லாது. ஆகையால், வாய்ப்பாடு கற்பதில் பிள்ளைகளுக்கு ஓர் பற்று தோற்றும்படி செய்யவேண்டும். தவறின்றிச் சொல்பவர்களுக்கு மார்க்கு கொடுத்தல், வகுப்பில் திருப்தியாக விடை கொடுப்பவர்களை அவ்வாறு விடை கொடாதவர்களைவிட உயர்ந்தவிடத்தில் இருக்கச் செய்தல், முதலிய உபாயங்களால் பிள்ளைகள் மனம் கணக்கிலும் செல்லும்படி செய்யலாம். இப்படி, பிள்ளைகளுக்கு இயல்பாகவே பற்றுதோற்றாத வாய்ப்பாடுபோன்ற பாடங்களிலும், சுயநன்மைபற்றி விருப்பந்தோன்றும்படி செய்து அந்தப் பாடங்களைக் கவனிக்கும்படி தூண்டலாம்.

(2) ஒரு பாடத்தைக் கவனிக்கும்போது தலையைத் தூக்கி, உடலை நிமிர்த்திக் கண்களையும் காதுகளையும் உழைக்கச் செய்யவேண்டியிருத்தலால், பிள்ளைகள் சற்று நேரத்துக் கெல்லாம் தளர்ச்சியடைவார்கள். அப்போது அவ்வயர்ச்சி நீங்க, அவர்களை ஓரிடம்விட்டு வேறிடத்துக்குப் போகும்படி இடம் மாற்றுதல் நலம். சற்று கை கால் அசைவதால் நெடுநேரம் கவனித்திருந்தபோது உழைத்த தேகப்பகுதிகளின் இளைப்பு நீங்கும்.

(3) பாடம் சொல்லிவரும்போது நன்றாகக் கவனியாத பிள்ளையை, ஒரு கேள்வி கேட்டால், உடனே அவன் கவனிக்க ஆரம்பிப்பான்.

(4) ஓர் வினாவைக்கேட்டு, உபாத்தியாயரே அதற்கு விடையையும் சிறிது சொல்லி, பாக்கியைப் பிள்ளைகள் பூர்த்திசெய்யும்படி கேட்பதனாலும் பிள்ளைகள் கவனிக்க ஆரம்பிப்பார்கள். இந்த உபாயம் அத்துணைச் சிறந்ததன்று. ஆயினும் சில சமயங்களில் இதனை உபயோகித்தாவது பிள்ளைகள் கவனத்தைப் பெறவேண்டியது நிரம்ப அவசியம்.

(5) முன்னே சொன்ன விஷயங்களையெல்லாம் ஒருமுறை தொகுத்துச் சொல்லுதல், பாடசம்பந்தமான படங்களை வரைந்து காண்பித்தல், பொருத்தமான உதாரணங்களைக் கூறுதல் முதலிய உத்திகளும் உபயோகமானவையே.

(6) பிள்ளைகளின் கவனத்தைக் கவரும் உபாயங்கள் பல வற்றுள்ளும், உபாத்தியாயர் பேசும் தொனி முக்கியமானது. தாழ்ந்த குரலில் பேசினாலும், உரத்த குரலில் பேசினாலும், ஒரேவிதமான ஓசையிலேயே எப்போதும் பேசக்கூடாது. பிள்ளைகள் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டிய முக்கியமான விஷயங்களைச் சற்று உயர்ந்த குரலிற் கூறவேண்டும். பிறவிஷயங்களைச் சாதாரண குரலிற் பேசலாம். பேசும் தொனி சொல்லும் விஷயத்தின் சிறப்புக்குத் தக்கவாறு அமையவேண்டும். சாதாரண விஷயத்தை மிக்க உரத்த ஓசையிலும், மிகச் சிறந்தபொருள்களைச் சாதாரண ஓசையிலும் பேசுதல் சிறப்பாகாது.

உரத்ததாயினும் தாழ்ந்ததாயினும் ஒரே நிலைத்தான தொனி கேட்பவர் மனத்தில் சுருசுருப்பை உண்டிபண்ணாது. விஷயத்துக்குத் தக்கபடி தொனியிலும் வேற்றுமை இருக்கவேண்டும். ஒரே மாதிரியான குரல் தூக்கத்தைத் தூண்டுமென்றி சுருசுருப்பைத் தராது. பிள்ளைத்தாலாட்டு ஒரே தன்மையதான தொனியாயிருத்தலால்தான் அது குழந்தைகளைத் தூங்கச் செய்கிறது. உரத்த குரலில் தாலாட்டுப் பாட்டு சொல்லும்போது கூற்று அயர்ந்து தூங்கும் குழந்தைகூட வேறுபேச்சைக் கேட்டால் உடனே விழித்துக்கொள்ளும். ஏன்? தொனி வேறுபட்டதே விழிப்புக்குக் காரணம். ஆகையால் உபாத்தியாயர் ஒரே தொனியில் பேசக்கூடாது. அப்படிப் பேசினால் பிள்ளைகள் கவனம் மந்தமாகத்தானிருக்கும்.

(7) சொல்லும் பாடம் பிள்ளைகளின் அறிவுக்கு ஏற்ற வாறு இருக்கவேண்டும். மிக்க சுலபமாகவும் இருக்கக் கூடாது. அதிகக் கடினமாகவும் இருக்கக்கூடாது. சுலபமாக இருந்தால் பிள்ளைகள் பாடங்களை அசட்டைசெய்வார்கள். ஒவ்வொரு பாடத்திலும் சில பாகம் எளிதாயிருக்கவேண்டும். சில பாகம் கடினமாயிருக்கவேண்டும். இவை கலந்து நிற்பதே நல்லது. பிள்ளைகளைத் தாமாகவே கொஞ்சம் யோசித்தறியும்படி செய்தால்தான், அந்த யோசனை மூலமாக அவர்கள் கவனம் பாடங்களில் ஊன்றிநிற்கும். அப்படியின்றி, அவர்கள் மனத்துக்குத் தட்டுபடாத அதிகக் கடினமுள்ள பாடங்கள், கணக்குகள் முதலியவற்றைக் கொடுத்தால், அவர்கள் கவனம் அலுந்துநிற்கக்கூடாது.

சுலப பாகமும் கடின பாகமும் விரவி, கடினபாகத்தைச் சுலப பாகத்தைக்கொண்டு தெரிந்துகொள்ளும் வண்ணம் பாடங்களை வகைப்படுத்தி வைத்தால்தான் பிள்ளைகள் ஊக்கத்துடன் கவனிப்பார்கள்.

(8) 'நேற்று அறியாத விஷயத்தை இன்று அறிந்து கொண்டோம்; இன்றறிந்ததன் பயனாக, இதை நாமாகச் செய்து முடிக்கவல்லோம்' என்று மேன்மேலும் உயரும் அறிவின் பயனைப் பிள்ளைகளை உய்த்துணரும்படி செய்வித்தலும் அவர்கள் கவனத்தைப் பெறுவதற்குரிய உபாயமாகும்.

சொல்லப்புகுந்த விஷயம் உள்ளத்தால் ஆராய்ந்தறிந்து கொள்ளவேண்டியதாயின், அதனை உதாரண முகத்தால் விளக்கிக் காட்டவேண்டும்.

(9) புதிய விஷயத்தை எடுத்துச் சொல்லும்போது, பழைய அறிவோடு எவ்வாறாவது அதனைச் சம்பந்தப்படுத்திப் பேர்திக்கவேண்டும்.

(10) நிரம்ப கடினமான பாடத்தைச் சொல்லும்போது அதனைக் கற்றுணர்ந்தால், மேலே தெரிந்துகொள்ளவேண்டியவற்றை யெல்லாம் வெகு சுலபமாகத் தெரிந்துகொள்ள முடியும் என்று பயனைக் காட்டிப் போதித்தலே சிறந்தது.

(11) ஒரே விஷயத்தை நெடுநேரம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தால், மனம் அதனையே பற்றி நிற்காததால், விஷயம் ஒன்றேயாயினும் அதனைப் பகுதிகளாக வகுத்துரைக்கும் முறையால் கவனத்தைப் பெறவேண்டும்.

ஆனால் இந்த உபாயங்களெல்லாம் ஒரு புறமிருக்க, புத்த கத்தில் எழுதிவைக்க முடியாததும், சய அநுபவத்தை ஒட்டியதும், அவரவர்களுக்கே இயல்பாக அமைந்துள்ள துமான குணங்களே சில உபாத்தியாயர்களை மேன்மைப்படுத்தும். சில உபாத்தியாயர்களிடம் இனியகுரல், சாந்தமான பார்வை, பிள்ளைகளிடம் அன்பு முதலிய குணங்கள் இயல்பாகவே அமைந்துள்ளன. அவர்களிடம் கற்கும் பிள்ளைகள் உற்சாகமாகக் கற்று புத்திமான்களாகிறார்கள். நல்ல எண்ணமிருந்தாலும் வேறு சில உபாத்தியாயர்களிடம் போய்ப் படிப்பதற்குப் பிள்ளைகள் பயப்படுகிறார்கள்.

தடாகம் நிரம்பி நீர் வழிந்தோடுவதையொப்ப, ஆழ்ந்தகன்ற கல்வியறிவும், அன்பும், சாந்த குணமும் நிரம்பப் பெற்ற உபாத்தியாயர்கள் தம்மிடமியல்பாயுள்ள அன்பின் மிகுதியால் பிள்ளைகள் மனமுவக்கப் பாடம் சொல்வார்கள். அவர்களிடம் பிள்ளைகள் பணிவுபூண்டு, சிரத்தையோடு கற்பார்கள். தங்கள் க்ஷேமத்தையே கோருபவரும்; தம்மீது மிக்க அன்புள்ளவரும், ஆழ்ந்த கல்வி அறிவுள்ளவரும், அக் கல்வியின் பயனை மாணவர் யாவரும் அடையவேண்டி அதனை அன்போடு புகட்டுபவருமாகிய சிறந்த உபாத்தியாயருடைய மனங்கோணாதபடி தாம் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று பிள்ளைகள் நினைக்கும்படி, உபாத்தியாயரிடம் மேற்கூறிய சிறந்த குணங்கள் பிரகாசிக்கவேண்டும்.

அதிகாரம்—10

தெளிதல்

கற்றல், கேட்டல், தெளிதல், சிந்தித்தல் என்ற நான்கு முறைகளில் அறிவு வளருகின்றது. ஒருவன் தானாக நூல்களைக் கற்கவேண்டும். பெரியோரிடம் சென்று கேட்டறிய வேண்டியவற்றைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். பிறகு இவற்றைத் தெளிவுபெற உள்ளத்திலமைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அவ்வாறு தெளிந்த பொருள்களை

நூபகத்திலிருத்தி, தேவையானபோது அவற்றை வருவித்துக்கொள்ளும் சக்தியை உண்டுபண்ணிக்கொள்ளவேண்டும்.

புத்தகங்களைப் படித்தால்தான் அறிவு வளருமென்றெண்ணக்கூடாது. படிக்காமற்போனாலும், பெரியோர் வாய்க் கேட்டுணர்ந்தால் அநேகம் விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். எடுத்த புத்தகங்களைப் படிக்க வல்லவர்களே கற்றவர்கள் என்று எண்ணுவது தவறு. கேள்வியாலேயே ஒருவன் பல அரிய விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ளமுடியும். ஆனதுபற்றியே, திருவள்ளுவரும்,

‘கற்றில னாயினுங் கேட்க வஃதொருவரை
கொற்கத்தி னூற்றாந் துணை’

என்று, கேள்விப் பயனைச் சிறப்பித்துக் கூறினார். ஒருவன் நூல்களைத் தான் கற்றிலனாயினும் அவற்றின் பொருள்களைக் கற்றறிந்தார் சொல்லக் கேட்கவேண்டும். இவ்வாறு கேட்டறிந்தவனும் கற்றவனாகவே மதிக்கப்படுவான்.

புத்தியை விசாலப்படுத்தும் விஷயங்களையெல்லாம் இவ்வாறே கற்றுங்கேட்டுமறிந்து, அவற்றை மனத்தேகொள்ளவேண்டும். முன்னமே கற்றுங்கேட்டுமறிந்த நூற்பொருள்களைக் காப்பாற்றி வைத்துக்கொள்ளாமல் மேன்மேலும் கற்கப்புகுதல் வீணையாகும்.

‘வருந்தித் தாக் கற்றன வோம்பாது மற்றும்
பரிந்துசில கற்பான் ரொடங்கல்—கருந்தனம்
கைத்தலத்த வ்யத்துச் சொரிந்திட்டரிப்பரித்தாங்
கெய்த்துப் பொருள் செய்திடல்’

என்றபடி, கற்ற நூற்பொருள்களை நமக்குச் சொந்தமான பொருள்களாக வைத்துக்கொண்டு, பின்னுங் கேட்டறிந்தவற்றை முன்னே உணர்ந்தவற்றோடு சேர்த்துச் சேர்த்து வைத்துக்கொள்வதே அறிவை விசாலப்படுத்திக்கொள்ளும் மார்க்கமாகும்.

உட்கோள்

மனத்துட் கொள்ளல் என்பது என்ன? காட்சி, சத்தம், வாசனை முதலிய அருபவங்கள் ஒவ்வொன்றும் பிரக்ஞையில் பட்டவுடனே அவை உள்ளத்திற் பதிவ

தில்லை. அவை பிரக்ஞையில் படும்போது, அங்கே முன்னே யுள்ள பழைய அநுபவங்கள், கருத்துக்கள், முதலியவற்றுள் வெளியிலிருந்து வந்ததனோடு ஏதாவதொருவகையில் சம்பந்தமுள்ளதாகிய ஒன்றினால் மனத்துள் வருவித்துக் கொள்ளப்பெறும். எது இவ்விதமாக உள்ளத்தில் வருவித்துக் கொள்ளப் பெறுவதில்லையோ, அது மனத்துட்செல்லாது.

உதாரணமாக, தமிழ் நெடுங்கணக்கைப் படித்த ஒருவன் செவியில், 'க ள ச' என்ற சத்தம் கேட்டவுடனே அவன் உள்ளத்தில் ட ண த முதலிய சத்தங்கள் தொடர்ச்சியாகத் தோற்றும். இவற்றை முன்னமே அறியாத வேறொருவனுள்ளத்தில் இந்தச் சத்தம் பதியாது சிந்திவிடும். ஏன்? அவன் செவியாற்கேட்ட சத்தங்களோடு இயைபுள்ள வேறொன்றும் அவன் மனத்துளில்லை. அதாவது, வெளியே யிருந்து வந்த சத்தத்தை உட்கொண்டு செல்லுங் கருவியில் லையாயிற்று. அதனால் அந்தச் சத்தம் உட்செல்லாது வெளியே ஒதுக்கப்பட்டது. இம்மாதிரியே அநேகம் காட்சிகள், சத்தங்கள், வாசனைகள் முதலியன இடைவிடாது நமது பஞ்சேந்திரியங்களில் தாக்கி மனத்துட்செல்ல முயன்றுகொண்டேயிருக்கின்றன. மனத்தில் முன்னமேயுள்ள அறிவுப் பொருள்களில், மேற்கூறிய காட்சி, சத்தம், வாசனை முதலியவற்றோடு இயைபுள்ள கருத்துக்களே இவற்றை மனத்துக்குள்ளே இழுக்கின்றன.

மனமென்பது ஒருபோதும் ஒன்றுமில்லாத வெற்றிடமாக இருக்கவில்லை. அங்கு சில கருத்துக்கள் இருக்கின்றன. இக்கருத்துக்கள் அதிகமாயிருப்பதும், குறைவாகவிருப்பதும் பெரும்பாலும் அவரவர் பிறப்பிடம் வளருமிடம் முதலியவற்றைப் பொருத்தி இருக்கிறது.

புதிய கருத்துக்கள் மனத்துட் செல்லும்போது, சூனியமான வெற்றிடத்துக்குட் செல்லவில்லை. ஏதோ சில அபிப்பிராயங்களாகிலும் முன்னமே அமைந்துள்ள மனத்துள் தான் எந்த விஷயமும் செல்லுகின்றது. ஆனால் பழைய ஞானத்தின் தன்மைக்கேற்றபடியே புதிய விஷயம் உணரப்படுகின்றது.

பிள்ளைகள் பலவகைத்தான குடும்பங்களிலிருந்தும் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வருகிறார்கள். சீமான் வீட்டுப் பிள்ளை

யோடு ஏழையின் வீட்டுப்பிள்ளையும் ஒன்றுசேர்ந்து படிக்கிறான். சீமான் பிள்ளை அறிந்துள்ள சில விஷயங்களை ஏழையின் மகன் அறிந்துகொள்ள முடியாமலிருக்கலாம். உதாரணமாக, சீமான் பிள்ளை வெள்ளிப் பாத்திரங்களையே பெரும்பாலும் உபயோகிப்பதால், வெள்ளியின் கிரயம் உபயோகம் முதலியவற்றை ஒருவாறு உணர்ந்திருப்பான். தகரப்பாத்திரத்தையே உபயோகித்துவரும் ஏழைக் குடும்பத்திற்பிறந்த பிள்ளை தகரத்துக்கும் வெள்ளிக்கும் உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை எவ்வாறு அறிந்துகொள்ள முடியும்? அவன் தகரப்பாத்திரம் வெள்ளிப் பாத்திரத்தைப்போலவே வெண்மை நிறமாயிருப்பினும், ஒன்றை மிக்க ஜாக்கிரதையாகக் கவனிக்கிறார்கள். இன்னொன்றை அலட்சியமாய் உபயோகிக்கிறார்கள் என்பதை மட்டில் பார்க்கிறான். வெள்ளிப் பாத்திரங்களைக் கண்டவிடங்களிற் போடாமலும், அலட்சியமாக உபயோகிக்காமலும் இருப்பதையும், தகரப்பாத்திரத்தை அலட்சியமாக உபயோகிப்பதையும் கவனித்து, சீர்தூக்கிப்பார்த்து இந்த தாரதம்மியத்தைக்கண்டு, வெள்ளியானது தகரத்தைவிட உயர்ந்த உலோகமென்று மனத்துட்கொள்ளுகின்றான்.

தகரப் பாத்திரங்களைக்கூட உபயோகித்தறியாத குடும்பத்திலிருந்தும் வந்த சிறுவன், தான் முன்னே அறிந்துள்ள மண்பாண்டம், மூங்கிற்குழாய் முதலியவற்றோடு தகரத்தையும், பிறகு தகரத்தோடு வெள்ளியையும் ஒப்பிட்டுப்பார்த்து, இவற்றின் தன்மைகளையறிந்து தனது அறிவை இந்தவிதமாக விசாலப்படுத்திக்கொள்ளுகின்றான்.

எவ்விதமான பண்டமும் இல்லாத ஒரு மனத்துள் எந்தப் புதிய விஷயமும் உட்செல்ல முடியாது. அங்கே விஷயஞானம் சிறிதாவது இருக்கவேண்டும். அந்தப் பழைய பண்டத்தின் அளவை உபாத்தியாயர் அவசியம் அறியவேண்டும். அதனை அறிந்தபிறகே அவர் சொல்லப்புகும் புதிய விஷயங்களை எந்தவிதத்திலாவது பழைய பண்டத்தோடு பொருத்திப்பாடம் சொல்ல முடியும். இந்தத் தொடர்ச்சியை ஏற்படுத்திக்கொள்ளாத வரையில் அவர் சொல்வதெல்லாம் 'செவிடன் காதில் ஊதிய சங்கு' போல பிள்ளைகள் மனத்துட் செல்லாது வெளியே சிதறிப்போகும். அவர் கற்பித்த

பாடத்தைப் பிள்ளைகள் அறிந்துகொள்ளாத சூற்றம் அவருடையதேயாம்.

அறிவுத்திரள்

மனமானது ஒரு பெரிய கல்விக்கழகத்தைப்போல இருக்கின்றது. இலக்கியம், இலக்கணம், சிற்பம், சங்கீதம், கணக்கு முதலிய பலவித கலைகளைப்பற்றியும் ஒவ்வொருவரும் அறிந்துள்ள கருத்துக்கள் சொற்பமாயினும் அதிகமாயினும், அவையெல்லாம் தனித்தனியே மனத்தில் அமைந்து நிற்கின்றன. ஒவ்வொரு இனத்தைச் சார்ந்ததும், அவ்வினத்தோடியைபுள்ளதுமான புதிய விஷயங்கள் மனத்துட்புகும்போது, விருந்தினரை எதிர்கொண்டழைத்தல்போல, மேற்கூறிய பழைய கருத்துக்கள் வெளிவந்து, புதிய கருத்துக்களைத் தழுவிக்கலக்கின்றன. பிறகு புதியதையும் பழையானதையும் பிரிக்கமுடியாது. இவ்வாறுதான் ஒவ்வொரு கலாஞானமும் வளர்ந்து நமது அறிவை விசாலப்படுத்திகின்றது. 'பலதுளி பெரு வெள்ளம்' என்பதுபோல சிறு சிறு திவலைகளாக உட்செல்லும் கருத்துக்கள் ஒன்றுசேர்ந்து மனத்துள் நிரம்பிய அறிவாக விளங்குகின்றன.

ஒருவன் பூகோள சாஸ்திரத்தைக்கற்று, மேன்மேலும் அந்தச் சாஸ்திரத்தைப்பற்றிய கருத்துக்களை பழைய அறிவின் உதவியாற் சிறுகச்சிறுகச் சேர்த்துக்கொண்டேபோனால், பூகோள சாஸ்திர சம்பந்தமாக அவன் அடைந்துள்ள அறிவும் நான்குநாள் விருத்தியாகும்.

இம்மாதிரி எந்த எந்த நூலின் கருத்துக்கள் அடிக்கடி மனத்துட்போய்ச் சேருகின்றனவோ, அந்த அந்த நூலைப்பற்றிய அறிவும் படிப்படியாக வளருகின்றது.

ஸங்கீதத்தைக் கற்பவன், முதலில் சில சுரங்களைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறான். அந்த அறிவைக்கொண்டு அதனோடு இயைபுள்ள வேறு புதிய விஷயங்களை அவன் எளிதில் அறிந்துகொள்ளுகிறான். இவ்வாறு சிறுகச்சிறுக முன்னறிவின் உதவியால் அதனோடியைபுள்ளதாகி, புதிதாகப் புலப்படுவதை மனத்துட்கொள்ளுகின்றான். இப்படிஉட்கொள்ளவுட்கொள்ள, சங்கீதத்தைப்பற்றிய ஞானம் ஒங்கிவளர்கின்றது. சங்கீதத்தைப்பற்றிய விஷயமொன்றையும் அறியாத

ஒருவன், 'மேள கர்த்தா' என்ற வார்த்தையைக் கேட்டால், அந்தச் சொல் அவன் காதிற் பட்டமாத்திரத்தில், உள்ளேயிழுக்கப்பெறாமல் வெளியே சிந்திவிடும். ஏன்? அதனோடியேயுள்ள பழைய பண்டம் ஒன்றும் மனத்துள்ளே முன்னமே சேமித்து வைக்கப்பெறாமையினால், அந்தச் சொல்லோடு தொடர்புள்ளதொன்றும் முன்னமே மனத்துள்ளில்லை. அதனால் 'மேள கர்த்தா' என்ற சொல்லைத் தன்னுடைய இனமென்று கொள்ளத்தக்க பழைய பண்டமொன்று மின்மையால் அது அலட்சியம் செய்யப்பட்டு சிந்திவிட்டது. தன்னினத்தார் ஒருவருமில்லாத ஒரு புதிய தேசத்தில் துழைந்தவனை, ஒருவரும் பாராட்டாமையினால், அவன் அந்தத் தேசத்தைவிட்டுப் போவதுபோல, இந்தச் சொல்லும் மனத்துள்ளிழுக்கப்படாது வெளியே போய்விடும்.

'சேருகிற இடத்திற் சேரும்' என்ற ஒரு பழமொழி பொருட்செல்வத்துக்கு மாத்திரம் பொருத்தமுடைய தென்று நாம் நினைக்கக்கூடாது. அது கல்விச் செல்வத்துக்கும் பொருத்தமானதே.

எப்படி கையில் கொஞ்சம் முதலில்லாத ஒருவன் உழவு, வர்த்தகம் முதலியவற்றைச் செய்து பயனைப்பெற முடியாதோ அதுபோலவே, ஒரு வித்தைப்பற்றியும் முதலிற் சிறிதளவாவது அறிந்தாலன்றிப் பிறகு அதனைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ளுதல் நிரம்ப கஷ்டமாகத் தோற்றும்.

'முதன் முதல் பத்து ரூபாய் சேர்ப்பதுதான் கடினம். கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டு அந்தத் தொகையைச் சேர்த்துவிட்டால், பிறகு அது வளர்ந்துகொண்டேயிருக்கும்.' என்று பொருளைச் சேகரிக்கும் முறையின்னதென்று சிலர் சொல்வதை நாம் கேட்டிருக்கிறோமல்லவா? அதுபோலவே முதன் முதலில் கொஞ்சம் ஞானத்தைப் பெறுவதுதான் சற்று கடினமாகத் தோற்றும். பிறகு அப்படிக்கிடைத்த ஞானத்தைக்கொண்டு, அறிவை மிகுதியாக விசாலப்படுத்திக்கொள்வது எளிதாய்விடும்.

எக்குடியிற் பிறந்திருந்தாலும், யாவரேயாயினும் ஒவ்வொருவரர் உள்ளத்திலும் ஏதோ சில சங்கதிகள் அமைந்திருக்கும். அவை எத்தன்மையன என்பதை முதலில் அறிந்துகொண்டு, அவற்றின் உதவியால், தொடர்ச்சியாக

புதிய அறிவைப் புகட்டுதலே உபாத்தியாயருடைய தொழிலாகும். பிள்ளைகளிடம் அருள் நிரம்பிய நல்லாசிரியர்களே மேற்கூறிய பழைய அறிவின் தன்மையைக் கேள்வி மூலமாக உணரவல்லவர்கள். அப்படிப்பட்டவர்களிடத்திற் கற்கும் பாக்கியத்தைப்பெற்ற சிறுவர்கள் அதிக சீக்கிரத்தில் சிரமமின்றித் தங்கள் அறிவை விருத்தி செய்துகொள்வார்கள்.

நவதானியக்கடையில் தானியங்கள் வரவர ஒவ்வொரு தானியமணியையும் அந்த அந்த இனத்தோடு சேர்ப்பதால் அந்த அந்த இனம் பெருத்த குவியலாக ஆகின்றதையொப்ப, ஒவ்வொரு கலாளுனமும் அந்த அந்த கலைக்குச் சம்பந்தமான பழைய அறிவுத்திரளோடு சேர்ந்து விருத்தியடைகிறது. இதுவரையின் உட்கோள்முறை சொல்லப் பெற்றது.

அவரவர் புலன்களின் சக்திக்குத்தக்கபடியே விஷயங்களும் தெளியப்படும். புலன்களின் சக்தி ஒவ்வொருவரும் பிறந்தவிடம், பழகியவிடம், அவர்களுடைய வழக்கம் முதலிய பல காரணங்களால் வேறுபடுமாதலால் அவரவர்களும் விஷயங்களைப் பகுத்துணர்ந்து தெளியும் வகையும், அவ்வாறே மாறுபடும். இது தனித்தனியே மனிதனுக்கு மனிதன் வித்தியாசப்படும்.

பொதுவாகக்கூறுமிடத்து உட்கோள்வகைகளை இரண்டு பெரும்பிரிவுகளுள்ளடக்கலாம்.

(1) ஒரே மனிதனுடைய அநுபவத்தில் ஒரே சங்கதி அவன் அறிவு முதிர்ச்சிக்குத் தக்கபடி வெவ்வேறு வகையாக உணரப்படும்.

ஒரு விஷயம் குழந்தைப் பருவத்தில் ஒரு விதமாகத் தென்படும். அந்தக் குழந்தையே தனது முதிர்ந்த பிராயத்தில், அதேவிஷயத்தை வேறுவிதமாகக் கருதுவான். வயது அதிகப்பட உலக ஞானமும் அதிகப்படுகிறது. அறிவு வளர வளர, விஷயங்கள் மனத்துக்குப்புலப்படும் விதமும் வித்தியாசப்படுகின்றது.

ஒரு வீடு நெருப்புப் பற்றி எரிந்துகொண்டிருக்கையில் உண்டாகும் ஒளியைப்பார்த்து கைக்குழந்தை சந்தோஷித்துச் சிரிக்கும். பிரகாசமான ஒளியைக் கண்டால் குழந்தைகள் உற்சாகமாயிருப்பது ஐயல்பு.

ஆனால் அதேகுழந்தை பெரியவனாக ஆனபோது தீப் பற்றியெரியும் வீட்டைச் சந்தோஷத்தோடு பார்க்கமாட்டான். அதற்குமாறாக அவன் அதிகக் கவலை கொள்வான். இவ்விதமாக ஒரே தோற்றமானது அறிவு முதிர்ச்சிக்குத் தக்கபடி மனத்தாலுணரப்படுகிறது.

‘இளங்கன்று பயமறியாது’ என்ற பழமொழிப்படி, வயது முதிரும்போது ஒரு விஷயம் மனத்துள் எந்த கருத்தையுண்டாக்குமோ, அதே கருத்தை அதேவிஷயம் பாலியதசையில் தோற்றுவிக்காது.

கெட்டுப்போகக்கூடிய சிறிய விளையாட்டுச் சாமான்களை குழந்தைகள் விரும்புவார்கள். பெரியவர்கள் அவை அற்பமானவையென்று அவற்றை ஊங்க விரும்பமாட்டார்கள். அவ்வண்ணம் விரும்பாத பெரியோர்களும் தமது பாலியத்தில் அவற்றைப்பெற ஆசைப்பட்டிருப்பார்கள் என்பது நிச்சயம். பிள்ளைகளின் மனத்தின் தன்மையை உணர்ந்தறிய வேண்டுபவர், தமது சிறு பிராயத்தில் தாமிருந்தபடியைப் பிறர் சொல்லக்கேட்பதாலோ அல்லது தமது புத்தியால் ஊகித்தோ ஒருவாறு தெரிந்துகொள்ளலாம்.

(2) வயது முதிர்ந்து பகுத்தறியும் சக்தியுமுள்ள ஒருவன் தானே ஒரே சம்பவத்தை வெவ்வேறு காலங்களில் அநுபவிக்குந்தோறும், அதேவிஷயம் அவ்வக்காலங்களிலும் அவன் மனநிலையிருக்கும் தன்மைக்குத் தக்கபடி, வெவ்வேறு வகையாகத் தெளியப்படும்.

ஒரு வக்கீல் வாதிதரப்பில் பேசும்போது விவகார விஷயங்கள்யாவும் வாதிபக்கமே அவருக்குப் புலப்படும். அவரே பிரதிவாதிக்கு வக்காலத்து வாங்கிக்கொண்டிருந்தால் வாதி சொல்வது முற்றிலும் தவறு என்றே அவருக்குத்தோற்றும். இதுபற்றியே மத்தியஸ்தமாக யோசிக்க நியாயாதிபதி வேண்டியிருக்கிறது.

ஒருவனுடைய மனநிலைமை காலத்துக்குக்காலம் வேறுபடும்போது அவன் புலன்களுக்குப் புறமாகவுள்ள தோற்றங்களும் மனத்தின் ரெகிழ்ச்சிக்குத் தக்கபடி வெவ்வேறு விதமான கருத்தை உள்ளத்தில் தோற்றுவிக்கும். இவ்வாறு, தோற்றம் ஒன்றேயாயினும், அதனைக் கொள்பவர் மனநிலையெொட்டி, அது வெவ்வேறு சமயங்களில் வெவ்வேறு

விதமாகத் தெளியப்படும் என்ற உண்மையைச் செந்தமிழ்ப் புலவர்கள் இயற்றியுள்ள இலக்கியங்களில் ஆங்காங்கு காணலாம்.

கம்பர், புகழேந்தி, வில்லிபுத்தூரார் முதலிய நல்லிசைக் கவிகளியற்றிய நூல்களில் உள்ள சில இயற்கை வருணனைகளைக் கவனித்துப் படித்தால், இந்த உண்மை நன்றாகப் புலப்படும்.

சூரியன் தினந்தோறும் உதித்து உஷ்ணத்தையும் ஒளியையும் கொடுக்கிறான் என்பது வெளிப்படை. இவ்விஷயமொன்றே வெவ்வேறு சமயங்களில் கவியின் மனநெகிழ்ச்சிக்குத்தக்கபடி வருணிக்கப்படுகின்றது.

ஸ்ரீஇராமபிரான் திருக்கல்யாண தினத்தன்று காலையில் உதித்த சூரியன், அந்தத் திருமணச்சிறப்பைக் காணுவதற்காக விரைந்து வருவதுபோலத் தோன்றினான். இராமன் சூரிய வம்சத்தில் தோன்றியவராதலால், தன் வம்சத்தில் பிறந்த ஒரு மகா புருஷனுடைய கல்யாணச் சிறப்பைக்காண விரும்பித் தனது பல்லாயிரக் கிரணங்களையும் பரப்பி ஒளி வீசித் தானும் விரைவாக வருவான்போலச் சூரியன் உதித்தான் என்று கம்பர் கூறியிருக்கின்றார்.

பிறகு இராமன் தன் தந்தையின் சொல்லைக் காப்பாற்றும் நிமித்தம் அயோத்தி மாநகரைவிட்டு நீங்கி, வனம் புகுந்த தினத்தன்று மாலையில் சூரியன் அத்தமிழ்த்தது, அவர் அவ்வாறு கானகத்துட் பிரவேசிப்பதைப் பார்க்கச் சகியாத வனாகச் சூரியன் மறைந்துபோயினான் எனக் கவி வருணித்துள்ளார்.

உலகத்தையாளத் தகுதியுள்ள ஸ்ரீஇராமனும் காட்டுக்குச் சென்றுவிட்டமையால், உலகத்தைப் பாதுகாக்கவேண்டிய தவசியமாயிருத்தலின், தன் குலத்தில் தோன்றிய மக்கள் மீண்டிவந்து, உலகப் பாதுகாவலை மேற்கொள்ளும் வரையில் அப்பாதுகாப்பாகிய தொழிலைத் தானே நடத்த நிச்சயித்துக் கொண்டு வருவார்போல, அரசுச் சின்னங்களுடன் தேரின் மீது புறப்பட்டு வருவதுபோலத் தோன்றினொன்று, கவி வருணித்திருக்கிறார்.

இராவண வதமானபிறகு, ஸ்ரீஇராமபிரான் அயோத்தி மாநகரை நோக்கித் திரும்பிவரும் தினத்தன்று காலையில்

சூரியன் உதித்தமை, பெரியபகைவனை வென்று மீளும் ஜய ராமனுக்கு முடி சூட்டுவதற்காக எடுத்த கிரீடத்துக்கு நடுநாயகமாக அமைப்பதற்குச் சிறப்புவாய்ந்த இரத்தினம் எடுத்ததை யொப்ப, இருந்ததென்று அக்காலத்தில் கவியின் மனநிலைமைக்குத் தக்கவாறு கருதப்பட்டது.

நளச்சக்கிரவர்த்தி தன் பட்டமகிஷியான தமயந்தியோடு இன்பமாக வாழ்ந்துகொண்டு, அரசு செலுத்தி வரும் நாளில், அவன் பழைய வினையின் பயனாகச் சூதாடி நாட்டையிழந்து காட்டுக்குச் சென்றான். ஒருநாள் நள்ளிரவில் காட்டில் தமயந்தி அயர்ந்து நித்திரை செய்துகொண்டிருக்கையில் அவளை விட்டுக் கணமேனும் நீங்காதவன், வினைப்பயன் தூண்ட, அவனை அந்த இருட்டுவேளையில் தனியே விட்டுப் பிரிந்துபோய்விட்டான். சிறிது பொழுதான பிறகு விழித்தெழுந்த தமயந்தி தன் நாயகனைக் காணாது மனம் வெதும்பி, உடல் சேர்ந்து அவனை எங்குந்தேட ஆரம்பித்தாள். இருட்டில் ஒன்றுந்தெரியாமல் திகைத்தாள். அப்போது விடியற்காலமானவுடன் கோழிகூவிற்று. கோழி கூவுதல் சாதாரண விஷயமேயாயினும், தமயந்தியின் மனநிலைமை தமது மனத்திற் பரந்து நின்றலால், கவிக்கு ஓர் புது அபிப்பிராயம் தோற்றியது. தமயந்தியின் துயரத்தைப் பார்க்க சகிக்காத கோழிக்கூட்டம் தமது சிறகாகிய கைகளால் அடித்துக்கொண்டு, அவள் நாயகனைத் தேடுவதற்கு வெளிச்சம் வேண்டியிருப்பதால் சூரியன் சீக்கிரம் உதிக்கவேண்டுமென்று அவனைக் கூவியழைப்பதுமோலக் கூவினவென்று சொல்லுகிறார்.

இவ்வாறு தமயந்தியைப் பிரிந்து வெதும்புகின்ற நளன் போகும் வழியில் கடற்கரையைக் கண்டான். பார்த்தவுடனே சந்தோஷத்தையும் மனநிம்மதியையும் உண்டுபண்ணத்தக்க இத்தோற்றமானது நளன் மனத்துக்கு அக்காலத்தில் வேறுவிதமாகப் புலப்பட்டது. அவன் மனநிலை அப்போதிருந்தமைக்குத் தக்கவாறு, கடற்கரையில் உள்ள ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியும் ஒவ்வொரு விதமாகப் பொருள்பட்டது. அலைகள் புரண்டு கரையில் மோதிப் பிறகு சுருட்டிக்கொண்டு திரும்புவது, அலைகள்மோதும் ஒசை முதலியவற்றைக் கவனித்த நளனுக்கு அந்தக் கடலும் அவனைப்போலவே,

தனது நாயகியை எங்கேயோ தனியாக விட்டுவிட்டு மனத் தடுமாற்றத்தாற் புலம்புகின்றதுபோலத் தோன்றியது.

கவி நீங்கியபின்பு தமயந்தியையும் தன் மக்களையும் நளன் கண்டு, அவர்களோடு புறப்பட்டுத் தனது தேசத்துக்குத் திரும்பி வருவதைச் சொல்லப்புகுந்த கவி, அன்று சூரியன் உதயமானது எவ்வாறு மனத்துட்கொள்ளப்பட்ட தென்பதைத் தெரிவிக்கும்விதம் கவனிக்கத்தக்கது. தனக்குச் சொந்தமான நிடதநாட்டிற்புகும் நளச்சக்கரவர்த்தியின் மனக்களிப்பையும், வாழ்வையும் கண்டு ஆனந்திக்க விரும்பிய வன்போலச் சூரியன் உதயகிரியில் தோன்றினான் என்று கவி கூறியிருக்கிறார்.

இம்மாதிரி, ஒரே தோற்றமானது மனத்தின் எழுச்சி, உவகை, கவலை முதலிய பல்வேறு வகைப்பட்ட நிலைகளுக்குத் தக்கவாறு தெளியப்படுதலை, தமிழ் நூல்களிலே மாத்திரமின்றி, ஸமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம் முதலிய எல்லாப் பாஷைகளிலும் உள்ள சிறந்த நூல்களிலும் ஆங்காங்கு ஆராய்ந்தறியலாம். ஒருவன் மனத்தில் வெவ்வேறு காலத்தில் தோன்றி மறையும் உவகை முதலிய நிலைமைகளுக்குக் கிணங்கவே, பிற பொருள்களும் அவனால் அறியப்படுகின்றனவென்றவுண்மை உபாத்தியாயருக்கு எவ்வாறு உபயோகமாகின்றதென்பதை சற்று ஆராய்வோம்.

ஒரு வகுப்பில் ஒரே காலத்தில் அநேகம் பிள்ளைகள் கற்பிக்கப்படுகிறார்கள். உபாத்தியாயர் சொல்லும் விஷயம் ஒன்றையினும் பல்வேறுவகைத்தான மனநிலைமைகளுக்குக் கிணங்கவே அவர் சொல்லும் விஷயமும் பிள்ளைகளின் மனத்தால் தனித்தனி உணரப்படும். பலதிறப்பட்ட குடும்பங்களிலிருந்து வரும் பிள்ளைகள், உற்சாகம், சோர்வு, இளைப்பு, கவலை முதலிய பல்வகைத்தான மனநிலைகளோடு வந்திருப்பார்கள். ஆதலால் அவர் எடுத்துச் சொல்வதன் பொருளை யாவரும் ஒரே விதமாகக் கொள்ளவேண்டுமானால், அவர்கள் மனமும் அக்காலத்தில் ஒரு தன்மைத்தாயிருக்க வேண்டும். பாடத்தைக் கேட்டறிவதில் எல்லாப் பிள்ளைகளும் ஒரே விதமான உற்சாகமுடையவர்களாக இருத்தல் வேண்டும். ஆதலால் உபாத்தியாயர் பாடம் சொல்லும் போதே, தாம் சொல்லும் பாடத்துக்குப் பொருத்தமான

தாகவும், அதனைப் பலவகைகளாக விளங்கச் செய்யக்கூடிய தாகவும் இருக்குமென்று தாம்முன்னமே ஆராய்ந்தெண்ணிய சில கேள்விகளை இடையிடையே கேட்டு எல்லோருடைய மனமும் பாடத்திற் பற்றியிருக்கிறதாவென்று அடிக்கடி கவனிக்கவேண்டும்; தாம் சொல்வதைப் பிள்ளைகள் கிரமமாக அறிந்துகொண்டு வருகிறார்களாவென்பதையும், தாம் பாடஞ்சொல்லும்போது பிள்ளைகளின் உள்ளம் பாடத்தில் பற்றி நிற்கின்றதாவென்பதையும் உபாத்தியாயர் கவனிக்க வேண்டும். இவ்விஷயங்களைத் தாம் கேட்கும் வினாக்களுக்குப் பிள்ளைகள் கூறும் விடைகளாலும், மற்றும் நேரே பார்த்தறியக்கூடிய பிள்ளைகளின் பாவனைகளாலும், உபாத்தியாயர் எளிதிலறியலாம். தங்களை இவ்வாறு கவனிக்கிற ரென்பதைப் பிள்ளைகளறியாது பாடத்திலேயே தமது புத்தியைச்செலுத்தி நிற்கும்படியாக உபாத்தியாயர் ஒருமனத்துடன் பிள்ளைகளைக் கவனித்துக்கொண்டே பாடம் சொல்ல வேண்டும்.

உபாத்தியாயர் மனமே அடிக்கடி ஒன்றைவிட்டுடொன்றைத் தாவி நிற்க, பிள்ளைகளின் மனத்தின் செய்தியையும் அவர் உணராதவராகவுமிருந்தால், அவர் எடுத்துக்கொள்ளும் பிரயாசைப் பயனற்றதாகும் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

இவ்வதிகாரத்தின் தலைப்பில் கற்றல், கேட்டல், தெளிதல், சிந்தித்தல் என்ற நால்வகைத்தான முறையில் ஒருவன் நூல்களைக் கற்றுத் தெளிகிறான் என்று சொன்னோம்.

ஒருவன் 'கற்பதனால் உளதாகும் பயனென்ன? நூல்களின் பொருள்களைக் கற்றுத் தெளிந்தவன் விதித்தவற்றைச் செய்து, விலக்கியவற்றைச் செய்யாது, நடுவு நிலைமையைப் பூண்டு, கடவுளிருக்கிறாரென்ற உண்மையைக் கடைப்பிடித்து, தான் மேற்கொள்ளுங்காரியங்களைச் செவ்வையாகச் செய்துமுடிப்பான்.

‘கற்கக் கசடறக் கற்பவை கற்றபி
னிற்க வதற்குத்தக’

என்று திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளபடி, கற்றதனாலாய பயன் நன்னெறிக்கண் நின்றலேயாம். ஒருவன் கற்கக்கற்கப் புது

விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறான். முன்னமே அறிந்த வற்றை ஐயந்திரிபற உணருகின்றான். இன்ன முயற்சி இன்ன பயனை உண்டிபண்ணுமென்று முன்னடியே அறிந்துநடக்கும் உத்தியைப் பெறுகின்றான். கற்கக்கற்க அறிவு வளர்ச்சியடைகின்றது. ஆனதுபற்றியே ஔவையாரும்

‘ தூலனவே யாகுமாம் துண்ணறிவு ’ என்றார்.

இன்னும் இவ்விஷயத்தை ஆராயுமிடத்து ஒருவன் நன்னடைக்குக் காரணம் கல்வியே யென்பது குன்றின்மேல் விளக்கெனத் தெளிவாகத்தோன்றும். நாம் ஒருவனுடைய நடையை எவ்வாறு அறிகிறோம்? அவன் செய்கையாலேயே அறிகிறோம். ஏதாயினும் ஒன்றை நாம் கவனிக்கும்போது, அந்தக் கவனமானது நம்மை ஒரு செய்கையைச் செய்யும் படி தூண்டுகின்றதல்லவா? அப்படிப்பட்ட சமயங்களில், ஒவ்வொன்றையும் நன்றாகத் தெரிந்துசெய்யுங் குணமுடையவர்கள் அவசரப்படாமல் நிதானித்து எது செய்யத்தக்கதோ அதனைச் செய்வார்.

ஆகையால் மனத்துள் நிரம்பியுள்ள நல்ல கருத்துக்களே நன்னடைக்கு ஆதாரமாக இருக்கின்றன. ஒருதாரணம் எடுத்துக்கொள்வோம். ஒருவரும் கவனியாதவிடத்தில் ஒரு பணப்பை இருக்கிறது. அதைப் பார்த்த ஒருவன் உடனே அதை எடுத்துக்கொள்ள எத்தனிக்கிறான். அப்படிச் செய்வது நியாயமா, தவறா என்று அவன் அப்போது நிதானிக்கவில்லை. அதனை எடுப்பதால் தனைக்கு என்ன தீங்கு பிறகு நேரிடுமென்பதையும் அவன் யோசிக்கவில்லை. யாரோ ஒருவன் மறந்துவைத்த பொருளை இவ்வாறு அவன நியாது அபகரித்தல் பாவமென்று அவன் சிறிதும் எண்ண வில்லை. அவன் மனத்துண்டலுக்கு வசப்பட்டு, அதனை எடுக்கின்றான். அப்போது பிறர் கையில் அகப்பட்டுக் கொண்டு, அவர்களால் மொத்துண்டு, பழியையும் பாவத்தையும் ஏற்று, பலரால் இகழப்படுகிறான். இந்தப் பையைப் பார்க்கும் வேறொருவன், பிறன் பொருளை வெளவுதல் பழி பாவத்துக் கேதுவென்று நினைத்து, மேற்குறித்த சொத்துக்குரியவனை விசாரித்தறிந்து அதனை அவனிடம் சேர்ப்

பித்து 'நாம் இன்று ஒரு நல்ல காரியத்தைச் செய்தோம்' என்று சந்தோஷிக்கிறான்.

இதுதான் கல்லாதவனுக்கும் கற்றவனுக்கும் உள்ள வித்தியாசம். ஆனால் புத்தகத்தைப் படித்தால்தான் ஒருவன் கற்றவனாவான்? அவ்வாறு படிக்கத்தெரியாதவன் யோக்கியனாக இருக்கமாட்டானா? என்ற சந்தேகங்கள் தோன்றலாம். புத்தகங்களைக் கற்றும் நடவடிக்கை திருந்தாதவர்களும் சிலருளர். புத்தகத்தையே விரலால் தொடாமலிருந்தும் சிறந்த நடவடிக்கையோடிருப்பவர்கள் பலருளர். ஆதலால், எடுத்த புத்தகத்தைப் படிக்கத்தெரிந்தவன்தான் நல்ல நடையுள்ளவையிருப்பான் என்று சொல்லுவது தவறு.

'தொட்டிற் பழக்கம் முதுகாடுமட்டும்' என்ற பழமொழி ஓர் அரிய உண்மையை அறிவிக்கின்றது. படிக்கத்தெரியாவிட்டாலும், நல்ல குடும்பப்பழக்கம், பெரியோரிடத்தில் கேள்வி, நல்லார் கேண்மை முதலியவை ஒருவனுக்கு நன்றாகவமைந்தால் அவன் நடை சீர்திருந்தியே இருக்கும்.

ஒரு புதிய தோற்றம் மனத்துக்கெட்டியபோது, அதனைச் செவ்வனே தெளிந்தால்தான், அதனையொட்டி ஓர் நற்செய்கையும் பிறக்கும். கருத்து, சொல், செய்கையென்ற மூன்றும் திரிகரணம் எனப்படும். கருத்தால் ஆராய்ந்தறிந்த பிறகே சொல்லும் செயலும் அதனை அநுசரித்துவரும். ஒருவன் நல்ல வண்ணம் தெளிந்தால் நல்ல காரியங்களைச் செய்வான். மனத்தில் பழைய பண்டங்களாக அமைந்தவையாவும் நல்ல கருத்துக்களாகவே இருந்தால் புதிய தோற்றம் வந்தபோது, அதனை மனம் நல்ல வண்ணமே தெளிந்து, நற் காரியத்தைச் செய்யத்தூண்டும். சில சமயங்களில் நாம் ஒன்றைப்பார்க்கும்போது, அதனை ஏதோ ஒருவகையாகத் தெளிந்துகொள்ளுகிறோம். அது ஒரு செய்கையைத் தூண்டுமளவில், இரண்டு மார்க்கங்களில் அதனை அநுசரிப்பதென்று மயங்குகிறோம். பிறகு ஒன்றைச்செய்வது, செய்யாதிருப்பது என்ற இரண்டு வகைகளில் ஏதேனும் ஒன்றைப் பற்றுகிறோம்.

நாம் பார்த்ததைச் சரியாகத் தெளிந்தால் நமது செய்கையும் நன்றாயிருக்கும்.

‘எண்ணித்துணிக கருமம்’

என்று திருவள்ளுவர் கூறியபடி முதலில் நிதானித்துப் பிறகு துணியவேண்டும். ஒரு விஷயத்தில் பிரவேசித்து ஒரு காரியத்தைச் செய்யத்துணிந்தால் அவ்வாறு துணியப் பட்ட செய்கை நல்லதேயானாலும் சில சமயம் பிரயாசைப் பட்டு பூர்த்திசெய்ய வேண்டியதாயிருக்கும். அன்றேல் அபாயத்தை உண்டுபண்ணத்தக்கதாயும் இருக்கலாம். முதலில் தீர்க்காலோசனை செய்யாமல் ஒன்றைச் செய்யத் துணிந்து பிறகு வருந்துவது அறிவீனம். தெளிந்து துணிய வேண்டும். இவ்வாறு, செம்மையாகப் பண்பட்ட மனத்தை யுடையவன்தான் நற்காரியங்களை முன்னமே ஆராய்ந்து செய்வான். மனத்தில் முன்னமே நல்ல பண்டங்களிருப்பின், அவற்றின் உதவியால் புதிய விஷயத்தைப்பற்றி எண்ணித் துணிவது எளிதாகும்.

உதாரணம்:—ஒருவன் தண்ணீரில் அமிழ்ந்து முழுகுவதை வேறொருவன் பார்க்கிறானென்று வைத்துக்கொள்வோம். அவனைக் கரையிலேற்றத் துணிபவன் கஷ்டமான செய்கையை மேற்கொள்ளுகிறான். அன்றியும் அது அபாயமானதாகவுமிருக்கிறது. தருணத்தில் உதவிசெய்தால் தண்ணீரில் முழுகுபவன் உயிரைத் தப்ப வைக்கலாம். சும்மா இருந்துவிடுவதோ சிறிதும் இரக்கமில்லாத வன்னெஞ்சன் செய்கையாகின்றது. இவற்றையெல்லாம் கணப்பொழுதில் விரைவாக எண்ணிப் பிறகு காரியத்தைத் துணிதல் மனத்தின் பக்குவத்தையும் அதில் முன்னமே அமைந்துள்ள நற்கேள்விகளையும் பொருத்திருக்கிறது. மனத்தூய்மை இல்லாதவனிடம் வினைத்தூய்மையைக் காணமுடியாது.

பருவத்தே பயிர்செய்

பிள்ளையுள்ளம் என்பது ஒரு சிறந்த விளைநிலம். அதனைத் திருத்தி நன்றாகப் பண்படுத்தி, அதில் நல்ல விதைகளை விதைத்துப் பயிர்செய்யும் உபகாரி எவரோ அவரையே உபாத்தியாயரென்று உலகம் கொண்டாடும். ஓர் நிலத்தைத் திருத்துபவன் சிறிது சிறிதாக உழைப்பதுபோலவே, உபாத்தியாயரும் ‘ஒரே முழக்கில்’ மண்ணெடுக்க நினையாது,

படிப்படியாக எளிய விஷயங்களைத் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லி பிள்ளைகளின் மனத்தில் உற்சாகமுண்டுபண்ண வேண்டும். நிலத்துக்குறித்தான விதையைப் பருவத்தில் விதைத்துத் தண்ணீர் பாய்ச்சி, ஜாக்கிரதையாகக் கவனித்து வரும் குடியானவனைப்போலவே, பிள்ளை மனம் என்ற நிலத்தில், உபாத்தியாயர் என்ற உபகாரி நல்ல கேள்வியென்ற விதைகளில் சாரமானதாகவும் பயன்தருவதாகவும் உள்ள வற்றைப் பருவமறிந்து மனமாகிய நிலம் நன்றாக ஏற்றுக் கொள்ளும்படி செய்து, தமது அன்பாகிய தண்ணீரைப் பாய்ச்சி, பிள்ளையின் மனத்தின் அபிவிருத்தியிற் கண்ணுங்கருத்துமுள்ளவராக இருத்தல் வேண்டும்.

இளம்பிராயமே நல்ல கேள்விகளை மனத்திற் கொள்ளத் தக்க பருவம். இளமைப்பருவத்தில் உபாத்தியாயர் பிள்ளைகளின் மனத்துக்குக்கொடுத்த பண்டங்களே பிற்காலத்திற் பயன் தருவன. ஆதலின், பிள்ளைகள் உபாத்தியாயரிடம் கற்கும் காலம் மிக்க அருமையான காலம். அதனை வீணாக்கக்கூடாது. பிள்ளைகளின் சிறு பிராயமாகிய அருமையான தருணத்தில், போதிய அளவு அவர்கள் காதில் நல்ல விஷயங்களைப் போட்டு வைக்கவேண்டும்.

ஒருவன் நடை நன்றாக இல்லாதபோது 'இதுதானா நீ பள்ளிக்கூடத்திலறிந்தது' என்று அவனை உலகத்தார் இகழ்கின்றார்கள். உபாத்தியாயர் தொழில் இவ்வளவு உத்தரவாத முள்ளதாக இருப்பதால்தான் உபாத்திமைத் தொழில் மற்ற எல்லாத்தொழிலைவிடச் சிறந்ததென்றும், மிக்க தூய்மையானதென்றும் எந்நாளிலுங் கருதப்படுகின்றது. பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்பிவிட்டால் பிறகு உபாத்தியாயர் பார்த்துக்கொள்ளுகிறார் என்று ஜனங்கள் நினைக்கிறார்கள். வாஸ்தவமே. உபாத்தியாயர் தமது தொழிலைச் சரிவரச் செய்வதானால், அவர் வேறொன்றிலுங் கவனத்தைச் செலுத்த முடியாதென்பது இவ்வதிகாரத்தால் விளங்கும்.

உபாத்திமைத் தொழிலின் அருமையையும், உபாத்தியாயர்கள் செய்யும் உபகாரத்தின் மேன்மையையும், ஆராய்ந்தெண்ணும் ஜனங்கள் அவர்களை நன்குமதித்துப் பாராட்டுவார்கள்.

அதிகாரம்—II

ஞாபகம் (நீனைவு)

மனத்துள் சேமித்துவைத்த பண்டங்களைச் சிந்தனை செய்து தேவையானபோது வருவித்துக்கொள்ளுதல் ஞாபகம் எனப்படும்.

ஞாபகம் என்பது இத்தன்மையுடையதென விசாரிப்பதற்குமுன் நமது அறிவு இயல்பாக எப்படி விருத்தியாகிற தென்பதைச் சற்று ஆலோசிப்போம். முன்னே சொன்னபடி உலகப்பொருள்களைப்பற்றிய அறிவு முழுமையும் ஐம்பொறிகளாலேயே நமக்குக் கிடைக்கின்றது. பதார்த்தங்களின் உருவம், வர்ணம், அளவு, பரிமாணம்; சத்தம், குரல் ஒலி; மென்மை, வன்மை, சிறுமை, பெருமை, துண்மை; சுவை; மணம்; முதலிய குணங்கள் யாவும், ஐம்பொறிகளாலேயே அறியக்கிடக்கின்றன. இவ்வாறு உலகப்பொருள்களை நாம் முதன்முதலறிகிறோம். ஒவ்வொரு பொருளையும் பொறிகளாலேயே நேரே அறியத்தகுந்தபடி அவை எப்போதும் நமது முன்னமேயே இருக்குமா? அநேக சமயங்களில் அவை நமது முன்னே இல்லாமலுமிருக்கும். ஒரு பொருளைப்பற்றி ஒருமுறை பொறிகளின் ஞானத்தால் அறிந்தபிறகு அந்தப்பொருள் நம் எதிரே இல்லாதிருக்கவும், அதன் தன்மையை நாம் எவ்வாறு உணருகிறோம்? ஐம்பொறிகளிலொன்றால் ஒரு முறை அறிந்த பொருளின் தன்மையை, மறுபடி அந்தப் பொருள் நமக்கு முன்னே இல்லாத காலத்தும், மனத்தால் உத்தேசிக்க முடிந்தால்தான், அதைப்பற்றிய அறிவு நம்மனதில் திடப்பட்டதென்று சொல்லலாம். இது முடியாதவரையில் ஞானம் பூர்த்தியாகப் பெறவில்லை யென்றே எண்ணவேண்டியது.

நீனைவுப்பாவை

ஒருமுறை கவனித்தறிந்த பொருளின் தன்மையை நமது மனம் வாங்கிக்கொண்டிருந்தால், அது மனத்தில் பதிந்திருக்கும். இவ்வாறு உள்ளத்தில் அமைத்தபொருளின்

சுவடு அங்கே தங்கியிருக்கும். தனக்குத் தேவையான போது, நமது மனம், அப்பொருளைப்போன்றதோர் பாவை (பதுமை)யை, அகக்கண்ணுக் கெதிரே வருவித்துக்கொள்ளும். இதனை நினைவுப்பாவை என்று சொல்லலாம்.

ஒரு கோபுரத்தை ஒருமுறை நன்றாகப்பார்த்திருந்தால், பிறகு அந்தக் கோபுரத்தைப்போன்றதோர் உருவத்தை நாம் உள்ளத்தே வருவித்துக்கொள்ள முடியும். இவ்விதமாகவே கண்ணாற்றகண்ட பொருள் மாத்திரமேயன்றி மற்றப் பொறிகளாலறிந்தவற்றையும், அப்பொருள் கண்பிரத்யக்ஷத்திலில்லாதபோதும் மனத்தே வருவித்துக்கொள்ளமுடியும். உதாரணமாக, இடியோசை, நாய் குரைத்தல், குதிரை கனைத்தல் முதலிய ஒலிவகைகளையும், மல்லிகை, ரோஜா, தாழை, மரு முதலியவற்றின் நறுமணங்களையும், நாம் ஒருமுறை அறிந்திருப்போமானால் பிறகு மனத்தே வருவித்துக்கொள்ளுதல் அசாத்தியமன்று.

உலகஞானத்தைப் பெற விரும்பும் ஒவ்வொருவனும்; தன்னுடைய பொறிகளின் உதவியாலேயே, அந்த ஞானத்தைப் பெறவேண்டியிருத்தலாலும், பொறிகள் சுருசுருப்பாக இருந்தாலன்றி, அவை உஸ்துக்களின் குணங்களை நன்றாக அறிந்து மனத்துக்குத் தெரிவிக்கமாட்டாவாதலாலும், அவ்வாறு மனத்தில் தெளிவுபெற அமைந்த அறிவே பிறகு நினைவுப்பதுமையாகத் தருவிக்கப்பெற்று உபயோகப்படுவதாலும், அறிவுவளர்ச்சிக்கு முக்கிய கருவிகளாகிய ஐம்பொறிகளையும் செவ்வனே பண்படுத்தவேண்டியது அவசியமாகின்றது.

மேற்கூறிய ஐம்பொறிகளுள்ளும், கண்களும் காதுகளும் அதிக முக்கியமானவை. இவை தீவிரமாக இருக்கின்றனவா என்பதைப் பரிசோதித்தறிதல் நலம்.

கண்ணாற்பெறத்தக்க நினைவைப் பரிசோதிக்கும் முறை

கரும்பலகையில் சில மெய்யெழுத்துக்களை வரிசை வரிசையாக எழுதிவைக்கவேண்டும். பதங்களாகத் தொகுக்கக் கூடிய மெய்யெழுத்துக்கள் எந்த வரிசையிலும் இருக்கக்

கூடாது. உயிரெழுத்துக்களும் இருக்கக்கூடாது. இவையிருப்பின் மேற்கூறிய மெய்யெழுத்துக்களை ஞாபகமாக எடுத்துச்சொல்லுதல் எளிதாகும். இந்த அட்சரங்களைப் பிள்ளைகள் சற்றுநேரம் பார்க்கட்டும். அவர்கள் பார்க்கலாமேயன்றி உச்சரிக்கக்கூடாது. பார்த்தானபிறகு, கரும்பலகையில் எழுதியுள்ள அட்சரங்களை உபாத்தியாயர் தமது கையால் முடிக்கொண்டு, அந்த அட்சரங்கள் எழுதப்பெற்றிருந்த வரிசைக்கிரமத்தில் அவற்றை வாயாற்சொல்லும்படியோ, அல்லது பலகையில் எழுதும்படியோ, பிள்ளைகளைக் கேட்கவேண்டும். ஒரு வரிசையில் நான்கு அட்சரங்களிருந்தால் நான்கையும் கிரமப்படி சொன்ன பிள்ளைக்கு நான்கு மார்க்கு; அப்படியின்றி இரண்டைச் சரியாக அமைத்துச் சொன்னவனுக்கு இரண்டு மார்க்கு என்று அவரவர்கள் கூறும் விடைக்குத்தகுந்தபடி மார்க்கு கொடுக்கவேண்டும். விடைக்குத்தக்கபடி மார்க்கு கொடுப்பார்களென்று அறிந்த பிள்ளைகள், அட்சரங்களை நன்றாகப்பார்த்து மனத்தில் ஞாபகப்படுத்திக்கொள்வார்கள். பிள்ளைகள் கண்வழியே பெறும் ஞாபகத்தின் அளவை இப்படி அறியலாம். தினந்தோறும் சற்றுநேரம் இப்படிக்கேட்டு வந்தால் நடுத்தரமான பிள்ளைகளும் சுருசுருப்படைவார்கள்.

காதுகளாற்பெறும் ஞாபகத்தின் அளவையறியும் முறை

அட்சரங்களைக் கரும்பலகையில் எழுதாமல், உபாத்தியாயர் ஒருதடவையோ அல்லது இரண்டுதடவையோ தெளிவாகச் சில அட்சரங்களை உச்சரிப்பார். இதனைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பிள்ளைகள் அட்சரங்களை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டிருந்து, பிறகு எழுதிக்காட்டவேண்டும்.

நமது நாட்டுத் திண்ணைப்பள்ளிக்கூடங்களில், உபாத்தியாயர்கள், முதல்நாள் ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் தனித்தனியே ஏதாவதொரு வஸ்துவின் பெயரைச்சொல்லி, மறுநாட்காலையில் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வந்தவுடனே முந்திய தினத்தில் சொன்ன வஸ்துவின் பெயரைத் தனித்தனியே ஒவ்வொரு பிள்ளையையும் சொல்லச்செய்யும் வழக்கம், ஞாபகத்தை விருத்திசெய்யும் முறைகளிலொன்றேயாகும்.

க வ ம ய
ச ன ல ள
ற ட ழ ஞ

கரும்பலகையில் அட்சரங்களை எழுதும்போது மேலே கூறியுள்ள விதிகளையறுசரித்து எழுதவேண்டும்.

நினைவுப்பாவைகளின் தொடர்பு

நினைவில் வருவித்துக்கொள்ளக்கூடிய ஓர் வஸ்துவின் உருவமானது, அதனோடு இயைபுள்ள வேறுவஸ்துக்களையும் இழுக்கும்.

உதாரணம்:—

(1) தட்டான் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் உரைக்கல்லீ நினைத்துக்கொள். உடனே அந்த உரைக்கல் வைக்கப்பெற்றுள்ள சிறு மேஜை நினைவுக்கு வரும். படிப்படியாகத் தட்டான் கடையிலுள்ள சுத்தி, ஊதுகுழாய், அரம் முதலிய யாவும் ஞாபகத்துக்கு வரும். இவை, ஒரே சமயத்தில் ஒருங்கே பார்க்கப்பெற்றவையாதலால் இவற்றுள் ஒன்று ஞாபகத்தில் வந்தபோது, அது மற்றெல்லாவற்றையுங் கொண்டிவந்தது.

(2) 'ஜலம்' என்ற ஒரு சொல்லை மனத்தில் எண்ணிக் கொள். அந்தச்சொல்லானது பலம், தலம், குலம், நலம் முதலிய சொற்களை மனத்தில் தோற்றும்படி செய்யும். ஒரே மாதிரியான ஒசையுடைய சொற்களானமையின் இவை ஒருங்கே உள்ளத்தில் வருவிக்கப்பெற்றன.

ஆதலால், ஒன்றுக்கொன்று சமீபமாக வருவித்தலாலோ, அல்லது, பொருள்களின் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளாலோ, நினைவுப்பகுதிகளுக்குள்ளே ஒருவித தொடர்பு ஏற்படுகிறது. இவ்வாறு, ஒன்றையொன்று பற்றித்தொடர்ந்தே மனத்துள் அறிவு நிரம்புகிறது. பொருளுக்கும் பெயர்க்கும் உள்ள தொடர்பு காரணமாகவே பாஷாஞானம் வளருகிறது. ஒருவன் ஒரு பிராணியைப் பார்த்தான். அந்தப் பிராணியின் பெயர் பசுவென்று பிறர் சொல்லத் தெரிந்துகொண்டான். பிராணிக்கும் அதன் பெயருக்கும்

உள்ள தொடர்புபற்றி, 'பசு' என்ற சொல் அவன் காதில் விழும்போதெல்லாம் அந்தப் பிராணியின் தோற்றம் முழுமையும் அவன் அகக்கண்ணுக்கெதிரே வந்துநிற்கும். புத்தகத்தைப் படிக்கத்தொடங்கியபோது இரண்டெழுத்துக்கள் தொடர்ந்து உண்டாகும் சப்தம் 'பசு' என்று அறிந்து, 'பசு' என்ற சொல்லைப் படிக்கும்போது, வரிவடிவம், ஒலி, பிராணிவடிவம் முதலிய மூன்றுக்கும் உள்ள தொடர்பே இந்த அறிவுக்கும் நினைவுக்கும் முக்கிய காரணமாயிற்று. இதன்றி, பொருள்கள் ஒன்றற்கொன்றுள்ள தொடர்பே ஞாபகத்துக்கு அஸ்திவாரமாக இருக்கிறது.

நினைவைத் தூண்டும் முறை

நினைவைத் தூண்ட ஓர் நுந்துகோல் வேண்டும். நீங்கள் மெளனமாக இருக்கும்போது, 'ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ளுங்கள்,' 'நினைவில் வருவித்துக்கொள்ளுங்கள்,' என்று நான் உரக்கக்கூவினால் நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? எதை நினைத்துக்கொள்ளச் சொல்லுகிறீர்களென்று கேட்பீர்களல்லவா? 'பிறந்த வருஷத்தை நினைவுப்படுத்திக்கொள்ளுங்கள்; இன்று காலையில் உண்டவுணவை ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ளுங்கள்' என்று நான் உங்கள் நினைவைமூட்ட ஓர் நுந்துகோலை உபயோகிக்கவேண்டும். உடனே நீங்கள் அந்தந்த வகையில் தொடர்புள்ள அம்சங்களை ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ளுவீர்கள். ஒரு விளக்கில் ஐந்து திரிகள் எரிந்து கொண்டிருக்க, அவற்றுள் ஒன்றைப்பிரகாசப்படுத்தவேண்டுமானால் நாம் என்ன செய்கிறோம்? அதற்கருகே நுந்துகிறோம். உடனே அந்தத் திரி பிரகாசமாக எரிகிறது. ஒன்றை நுந்தும்துபோது வேறொன்று பிரகாசம் அடையுமா? திரிகள் தனித்தனியேயிருந்தால் மற்றொரு திரி பிரகாசத்தையடையாது. திரிகள் ஒன்றோடொன்று சேர்க்கப்பெற்றிருந்தால் ஒன்றை நுந்தும்துபோது அதற்கருகில் அதனோடு நெருங்கிய தொடர்ச்சியுள்ள வேறொன்றும் பிரகாசமடையும்.

இவ்வாறே ஒரு விஷயத்தை நினைவு மூட்டிக்கொள்ளும் போது, அதனோடு நெருங்கிய தொடர்புள்ள மற்றொன்றும் நினைவுக்கு வரும். ஆனால் எச்சமயத்தில் எந்த நினைவுமாத் திரம் அதிக விளக்கமாக நிற்கவேண்டுமோ, அத்தனையே நாம்

நமது புத்தியில் நிறுத்திக்கொண்டு, மற்ற நினைவுகளை அப் போது ஒதுக்கி வைத்துக்கொள்ளுகிறோம்.

(உதாரணம்). ஒரு விவகாரத்தில் மத்தியஸ்தம் செய்யப் புகுந்தவன் விவகார சம்பந்தமான விஷயங்களையன்றி மற்ற வற்றை அந்தச் சமயம் நினைக்கமாட்டான்.

உலகப் பொருள்களைப்பற்றி அறிவு இப்படி நமக்குக் கிடைக்கின்றதென்று முன்னதிகாரத்தில் விவரித்தோம். ஒவ்வொரு புலன் வழியே உள்ளத்திற் புகும் உண்மைகள் யாவும் மூளைப்பாகத்தில் போய்த் தாக்குகின்றன. தாக்கிய விடத்தில் அவற்றின் சுவடு மேலெழுந்தவாரோ, அல்லது ஆழமாகவோ அமையும்.

அறிமுகமும் தேளிவும்

பொறியிற் பட்ட விஷயம் மனத்துள் ஒருமுறை சென்ற போதிலும் அங்கே அது போன வழி கொஞ்சமேனும் தேய்ந்திருக்கும். உதாரணமாக, நாம் ரயில்வண்டியிலேறிப் போகும்போதும், கோயில், குளங்களுக்குப் போகும்போதும், இன்னும் அநேகம் காலங்களிலும், சாதாரணமாக நம்முடைய வேலையொன்றையே நினைத்துக்கொண்டு சென்றாலும், நமது கண்களின் வழியே சில மனிதர்களின் உருவங்கள் மனத்துட் செல்லுகின்றன. நாம் அப்போது அவர்களைச் சரியாகக் கவனிக்காவிட்டாலும், சில காலங்கழிந்த பின்பு, ஏதோ ஓரிடத்தில் ஒருவரைக் காணும்போது, அவரை எங்கேயோ முன்னொரு முறை பார்த்திருப்பதாக மட்டில் நம்மனத்தில் தோற்றுகிறது. நாமாக அவரை விசாரிக்க ஆரம்பிக்கிறோம். 'உங்களை எங்கேயோ பார்த்ததாக ஞாபகமிருக்கிறது' என்று நாம் சொல்ல ஆரம்பித்த போதே, அவர் தமது இருப்பிடத்தைச் சொல்ல, நாம் அவரை அங்கேதான் பார்த்திருக்கலாமென்று ஊகிக்கிறோம்.

நாம் அவரை ஒரேமுறை பார்த்தோம்; அவரை நன்றாகக் கவனிக்கவுமில்லை; அவரோடு சம்பாஷிக்கவுமில்லை; அவருடைய விருத்தாந்தங்களை இதுவரையிற் கேட்டதுமில்லை. ஆனால் அவரைக் கண்டமாத் திரத்தில், அவரைப் போன்ற உருவத்தை எங்கேயோ பார்த்திருப்பதாக மட்டில் நமது உள்ளத்திற் புலப்படுகிறது. நாம் அறியாமலே, நமது

மனம் அவருடைய உருவத்தைக் கண்வழியே ஏற்றிருக்கின்றது. உள்ளத்தில் அவர் உருவம் ஆழமாகப் பதியவுமில்லை. இப்படி இலேசாக அமைந்ததுங்கூட ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

இதற்குக் காரணமென்ன? புலன்களுக்கெட்டிய ஒவ்வொரு வஸ்துவும் மனத்துள் இழுக்கப்படும். மனத்துட் சென்ற ஒவ்வொரு உணர்வும் அங்கே மென்மையாகவோ ஆழமாகவோ அமைந்து நிற்கும். நாம் முயன்று கவனியாத போது, இவ்வாறு இயற்கையாகப் பதிந்தவை உள்ளத்தில் மேலெழுந்தவிதமாக நிற்கும். இவை சில வேளைகளில் நினைவுக்கு வந்தாலும் வரும், வராமற்போனாலும் போகும். ஆனால் நாமே ஒன்றைச் சற்று நிதானித்துக் கவனித்து விட்டால், அது பின்னுங்கொஞ்சம் ஆழமாகப் பதியும். அடிக்கடி மனத்துட்படுமானால் அதிக ஆழமாகப் பதியும். உள்ளத்தில் அடிக்கடி ஏற்றுக்கொள்ளப் பெற்ற விஷயமே அங்கு செம்மையாக அமைந்து, தேவையானபோது எளிதில் நினைவுக்கு வரும்.

இந்த உதாரணத்தையே பின்னும் ஆராய்வோம். நாம் வெளியிருக்குப் போயிருந்த காலத்தில் ஒருவரைப் பார்த்ததாக ஞாபகம் வந்ததை, நாம் 'அறிமுகம்' என்று சொல்லுகிறோம். அவ்வூரில் அவர் வீட்டிலே நாம் ஒருநாளாவது தங்கியிருந்தால், அவர் முகத்தை அடிக்கடி பார்த்ததனால், அவரைப்பற்றிய ஞாபகம் பின்னும் கெட்டிப்படும். அவர் வீட்டிலிறங்கி அவரைச் சில தடவை நேரே பார்த்தமாத் திரத்தோடு நில்லாது அவரோடு அளவளாவிப் பேசியிருந்தால், 'பழக்கம்' அதிகப்பட்டு, அவர் உருவம், முகம், குரல் முதலியனவெல்லாம் நமது மனத்தில் பதிந்து நிற்கும். அப்போது அவரைக் கண்டவுடனே இவையாவும் நமக்குத் தெளிவாக நினைவுற நாம் அவர் பெயரைக் கூறியழைத்துக் கேட்கும் விசாரிப்போம்.

எந்தப்புலன் வழியேயாயினும், எது அடிக்கடி உள்ளத்தில் பிரவேசிக்கின்றதோ, அது ஒவ்வொரு முறையிலும் மனத்துட் புகும்போதும் மேன்மேலும் சிறிது சிறிதாக உறுதிப்பட்டு, பிறகு எளிதில் நினைவுக்கு வருகின்றது.

உள்ளத்தில் ஒரே முறை வந்த அனுபவங்கள் கூட முற்றிலும் சிதறிப்போவதில்லை. அங்கே தம்மோடு தொடர்புடைய மற்ற அனுபவங்கள் ஒன்றும் இல்லாவிட்டால் மாத்திரம் சிதைந்துபோகுமேயன்றி, தொடர்புள்ளவை இருப்பின் அவற்றோடு ஒன்றுசேர்ந்துவிடும். இவ்விதமாக ஒன்றைப் பின்னொருவர்ந்து மற்றொன்று உட்செல்லச் செல்ல, ஓரினமான பொருள்கள் யாவும் திரண்டு, ஒர் குறிப்பிட்ட ஞானத்தை விருத்தியாக்கி அவையாவும் சேர்ந்து ஒர் விஷயத்தின் அறிவுத்திரளாக உள்ளத்தில் அமைந்து நிற்கும்.

உதாரணமாக, ஒருவன் பாரதம் வாசிக்க ஆரம்பித்தால் முதலில் பரத வம்சத்தைப்பற்றி அறிந்து, பிறகு பாண்டவர் தூரியோதனாதியர் முதலியவர்கள் விருத்தாந்தங்களை அறிந்துகொள்ளுகிறான். பிறகு வாசிப்பவையெல்லாம் ஒன்றோடொன்று விடாத தொடர்புள்ளவையா யிருத்தலால், முன்னே படித்தறிந்த விஷயம் உள்ளத்திற் செம்மையாக அமைந்திருத்தலின், பின்னே அறியும் விஷயங்கள் அவற்றோடினம்பற்றி மனத்துள் எளிதாகச் செல்லுகின்றன. சிறிது சிறிதாகச் சேர்க்கப்படும் வெண்ணெய்த் திரளைப்போல், பாரதத்தைப்பற்றிய 'அறிவுத்திரளும்' படிக்கப்படிக்க அதிகரித்துத் திரண்டு, அடிக்கடி மனத்திலெண்ணியெண்ணி வருங்காரணத்தால், மனத்தே ஊன்றி நிற்கிறது. பிறகு எளிதில் ஞாபகத்துக்கும் வருகின்றது. இப்படியின்றி, முன்னே பாரதக் கதையையே கேட்டறிந்திராத ஒருவர், ஒரு சமயம், பாரத கதாப்பிரசங்கத்திற்குச் சென்று, கன்னன் அர்ஜுனன்மீது இரண்டாம் முறை நாகாஸ் திரத்தைப் பிரயோகிக்கவில்லையென்றதைக் கேட்டதாக ஒர் உதாரணத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். அவ்வளவு சிறந்த அஸ்திரத்தை அவன் இரண்டாம் முறை உபயோகியா திருந்தமைக்குக் காரணம் என்னவென்று அவர் விசாரிப்பாரானால், குந்தியின் பிறப்புமுதல் எல்லா விஷயங்களையும் அவருக்குத் தெரிவிக்கவேண்டியது அவசியமாகும். கதைத் தொடர்ச்சியைச் செம்மையாகக் கவனித்தறிந்தவர்களுக்கு இவையாவும் தெளிவாகத் தோன்றும்.

இவ்வாறு ஓரினமான அநேக விஷயங்கள் ஒன்றையொன்று தொடர்ந்து மனத்துட் பதிந்து நிற்கின்றன.

விஷயங்கள் தமக்குள் இப்படிப்பட்ட பிணைப்பு இல்லா விடில், அவை மனத்திற் பதியா. பதியாவிட்டால் ஞாபகத்துக்கு வரமாட்டா. ஆதலால் இந்தத் தொடர்பாலுண்டாகும் கலப்புதான் ஞாபகத்துக்கு அஸ்திவாரமாக நிற்கிறது.

எவை அடிக்கடி நம் மனத்திற் படிகின்றனவோ, அவையும், எவை மிகச் சமீபகாலத்தில் மனத்தில் தாக்கியதோ அவையுமே நம் ஞாபகத்தில் நிற்கின்றன. எந்தப் பொருளை மனத்துக்குள்ளே அடிக்கடி நாம் வாங்கிக்கொள்ளுகின்றோமோ, அது மனத்தில் பதிந்துவிடுகிறது. அதனை ஞாபகத்தில் நிறுத்துவது சுலபமாக இருக்கிறது. எது சற்று நேரத்துக்கு முன்னே மனத்துட் சென்றதோ அது உள்ளத்தில் சிறிது பொழுதாவது நிற்கும். அப்போது அது நினைவில் சற்று நிற்கும்.

நீடித்த காலத்துக்கு முன்னே மனத்துட் சென்றவற்றை அவ்வளவு தெளிவாக நினைவில் கொண்டு வரமுடியாது. உதாரணம்:—நேற்று நடந்த விஷயங்களெல்லாம் இன்று ஞாபகமிருக்கலாம். ஒரு வாரத்துக்கு முன்னே நடந்தவை அவ்வளவு நன்றாக ஞாபகத்திலிருக்கமாட்டா. அநேகமாய் மறந்துபோயிருக்குமென்றே சொல்லலாம்.

ஓர் விஷயம் புலன்வழியே மனத்துட் சென்றவுடன், அது அங்கே சற்றுநேரம் தயங்கி நிற்கிறது. அந்தச் சிறிது பொழுதுக்குள் அதன் இனமாகியதோர் விஷயத்தோடு அவ்விஷயம் கலந்துவிட்டால் அவ்விதமான சேர்க்கையால் மனத்துள் தங்கிவிடும். இல்லாவிட்டால், சற்றுநேரத்துக் கெல்லாம் மழுங்கிப்போகும்.

தயங்கி நின்றல்

இப்படி ஒவ்வொரு விஷயமும் மனத்துட் சென்று சிறிதுபொழுது தயங்கி நிற்பதுதான் அறிவு விருத்திக்கு நிரம்ப அதுசுலமாகவிருக்கிறது. ஆறு வயதுள்ள சிறுவன் ஒரு வாக்கியத்தைக் கேட்டானானால், சற்றுநேரம் வரையில் அந்த வாக்கியம் அவன் மனத்தில் ஊன்றிநிற்கும். அதனால் தான் அவன் கேட்ட வாக்கியத்தை உடனே எளிதில் சொல்லுகிறான். அந்த வாக்கியத்தையே அடிக்கடி கேட்காவிட்டால் சிறிதுநேரத்துக்குள் அதனை மறந்துவிடுவான்.

ஒருவன் ஒரு ராகத்தைக் கேட்டானவுடன் சற்றுநேரம் வரையில் அந்த ராகம் அவன் மனத்தில் தங்கி நினைவில் ஊறிக்கொண்டேயிருக்கும். அதே ராகத்தை அடிக்கடி கேட்காவிட்டால் அவன் அதனை மறந்துவிடுவான்.

இதுபற்றியே ஒரு விஷயம் நமது மனத்திற் செம்மையாகப் பதிந்து பிறகு ஞாபகத்தில் வருவித்துக்கொள்ளும் படியுமிருக்கவேண்டுமானால், அதனை அடிக்கடி மனத்தில் சிந்தனை செய்யவேண்டியது அவசியமாகின்றது. ஒருவன் கேட்ட நூற்பொருள்களைப் பலகாலம் சிந்தித்தால்தான் அவற்றை மறவாது மனத்தில் வைத்துக்கொள்ள முடியும்.

பயிலும் வகை

அடிக்கடி ஒரு பாடத்தைத் திருப்புவதனால் அது நன்றாக மனத்திற் பதிசின்றது. நெட்டுரு பண்ணும் வழக்கம் அத்துணைச் சிறப்புள்ளதன்றென்று சிலர் கூறுவார். அர்த்தமே தெரியாமல் ஒன்றை நெட்டுரு செய்வதிற் பயனில்லை. அர்த்தத்தையும் அறிந்து நெட்டுரு செய்வது மிக்க பயனைத் தரும்.

சாதாரணமாகப் பள்ளிக்கூடங்களில் பிள்ளைகள் செய்யுள்களை மனப்பாடம் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. செய்யுளின் கருத்தை முதலிலறிந்துகொண்டு பிறகு நெட்டுருசெய்வது சுலபமா, அல்லது முதலில் நெட்டுருசெய்துகொண்டு பிறகு கருத்தையறிதல் எளிதா?

முதலில் தாற்பரியங்களை அறிந்தால் பிறகு மனமானது செய்யுளின் கருத்திலுன்றி நிற்கும். ஒவ்வொரு பதமும் கருத்தும் உள்ளத்தில் ஒழுங்காக அமையும். எளிதிலறியக்கூடிய செய்யுட் பாடங்களை இவ்வாறு கற்பித்தால் பிள்ளைகள் மனம் செய்யுளின் கருத்தைப் பின்பற்றி நிற்கும். அப்போது அவர்கள் எளிதில் செய்யுளடிகளை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்வார்கள்.

கருத்துக்கள் தொடர்

ஒரே ஒரு செய்யுளை மாத்திரம் இப்படி அடிக்கடி வாசித்து மனப்பாடம் செய்வதைவிட, தொடர்ச்சியாக ஒரு நூலில் ஒரு படலத்தை அடிக்கடி வாசிப்பதே நலமாகும். ஒரே

செய்யுளைப் படிக்கும்போது அந்தச் செய்யுளின் முதலும் இறுதியும் மாத்திரமே ஞாபகத்திலிருக்கிறது. நூலின் கருத்தும், கருத்துக்களின் தொடர்ச்சியும், விஷயங்களை ஒன்றன்பின்னொன்றாய் நூலாசிரியர் வகுத்துக்கூறும் ஒழுங்கும், உள்ளத்தில் தெளிவாகப் புலப்படா. ஒரு நூலில் ஏதாவ தொரு குறிப்பிட்ட பாகத்தை வாசித்தால், ஒவ்வொரு செய்யுளின் கருத்தும் அணியணியாக மனத்திற்பதியும். சொல்வகைகளும் புலப்படும். அந்தாதியாகவிருந்தால் ஒவ்வொரு செய்யுளின் ஈற்றுச்சொல்லும் அடுத்த செய்யுளின் முதலடியை ஞாபகப்படுத்தும். ஆதலால், நூல் முழுவதையும் செம்மையாகக் கற்பது சலபமாகும்.

கற்றபின் ஓய்ந்து சிந்தித்தலின் பயன்

ஒரே தினத்தில் ஒன்றைப் பல முறைச் சொல்லிச் சொல்லி மனப்பாடம் செய்ய எண்ணுவதைவிட, அதே விஷயத்தைப் பல தினங்களில் சிறிது சிறிதாக மனப்பாடம் செய்வதே மிக்க பலனைத்தரும். உதாரணமாக, ஒரு வாரத்தில் கற்பித்த செய்யுட் பாடத்தை அடுத்தவாரம் முதலில் ஒப்பிக்கவேண்டுமானால், அந்த வாரத்தில் ஒரு தினத்தில் ஒரே முச்சாக இருபதுதரம் படிப்பதைவிட ஒவ்வொரு நாளிலும் அதனை நந்நான்கு முறை படித்தலானது, நல்ல பயனைத்தரும்.

இதற்குக் காரணம் என்ன? ஒன்றைச் சிறிதுகாலம் படித்தவுடனே, மூளையில் தளர்ச்சி ஏற்படுகிறது. ஆதலால் முதலில் கொஞ்சநேரம்வரையில் எவ்வளவு சுருசுருப்பாகப் படித்தோமோ அவ்வளவு சுருசுருப்பாகப் பின்னும் படிக்க முடியாது. உரக்க வாசித்து வந்தோமானால், தொனி வர வரக் குறைந்துபோகும். கவனமும் நெடுநேரம் அதிலேயே நிற்கமாட்டாது. அதோடு அடிக்கடி ஒன்றையே படிப்பதால் அதில் ருசியும் வரவரக் குறைந்துபோகும்.

ஒன்றை வாசித்து நிறுத்தியபிறகு, சற்றுநேரம் வரையில் வாசித்த விஷயம் மனத்தில் ஊறிக்கொண்டே நிற்கும். இப்படி ஊறிக்கொண்டிருக்கும்போதுதான் அறிவு திடப்படுகிறது. வாசிக்கும்போது மனம் உழைக்கின்றது. எப்படி நாம் தேகத்தால் உழைத்துவேலை செய்யும்போது

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் இளைப்புதோன்ற நாம் ஒய்வை விரும்புகிறோமோ, அதுபோலவே சற்றுநேரம் உழைத்த மனமும் இளைப்பாற விரும்பும். அது ஒய்வு அடையும் போதுதான், முன்னே மூளைவேலை செய்ததால் அங்கே உண்டாகிய மாசுகள் யாவும் இரத்த ஓட்டத்தால் அப்புறப் படுத்தப்படுகின்றன. இவ்வாறு மூளை அசுத்தம் நீங்கி பிரகாசமடைந்த காலத்தில், மனம் முன்னே எதனைச் சிந்தித்ததோ அதை மறுபடியும் நாடுகிறது. முன் கற்ற நூற் பொருள்களை ஒருவாறு திடப்படுத்திக்கொள்ளும் சமயம் இதுவே. ஆதலால், மனத்தை ஒன்றிலேயே நெடுநேரம் வரையில் உழைக்கும்படி செய்வதினும், அடிக்கடி அதற்கு ஒய்வுகொடுத்து, அதனைச் சிறிது சிறிதாக உழைக்கும்படி செய்தால் அதிக பலன் கிடைக்கும். அப்போது ஞாபகத்தில் விஷயங்கள் ஸ்திரமாகப் பதியும்.

உதாரணமாக, ஒரு சிறுவன் ஒரு செய்யுளை மனப்பாடம் செய்ய முயற்சித்து இரவுமுழுவதும் அதனைப் பல முறை வாசிக்கிறான். அப்படி வாசித்தும் மறுநாளுதயத்தில் அதனை ஒப்பிக்க முடியாது வருந்துகிறான். இரண்டு நாள் பொறுத்து அவன் சும்மா உட்கார்ந்திருக்கையில் அந்தச் செய்யுள் தானாக அவன் ஞாபகத்தில் ஊறுகிறது. படித்த பிறகு சிறிதும் ஒய்வின்றி இருந்தமையே முதலில் ஒப்பிக்க முடியாமைக்குக் காரணம். இந்த உண்மைபற்றியே, பரீட்சைக்குச் சிறிது காலத்துக்கு முன்னே முயன்றுமுயன்று இரவு பகல் ஒய்வின்றிப் படிப்பவர்கள் பரீட்சையில் தவறி விடுகிறார்கள். அவர்கள் வாசித்த விஷயம் யாவும் பரீட்சை முடிந்த சில வாரங்களுக்குப் பிறகு அவர்கள் ஞாபகத்தில் ஊறும். தினந்தோறும் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக வாசித்த மாணாக்கன் மனத்தில் அவன் கற்றவையாவும் ஊன்றிநிற்க அவகாசமிருப்பதால் அவன் விஷயங்களை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளுகிறான். கற்றவையெல்லாம் மனத்திற் சிறிது சிறிதாக ஊறுவதற்கு அவகாசந்தரவேண்டும்.

ஆதலால் படித்தபிறகு சிறிதுபொழுது ஓய்ந்திருக்க வேண்டும். இடைவிடாது படித்துக்கொண்டே இருப்பதால் அதிக பலன் உண்டாகுமென்று எண்ணுவதற்கு சியாயமில்லை.

முறை சொல்லுதல்

கற்ற விஷயங்களை எந்த உபாயங்களாலாவது ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டியது அவசியமாதலால், ஞாபகத்தில் அமைத்துக்கொள்வதன் நிமித்தம் பலபேர் சேர்ந்து முறை சொல்லுகிறது பழைய வழக்கமாகவிருக்கிறது. இப்படி முறை சொல்லிக் கற்பதைவிட ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியே மௌனமாக வாசித்தல் சிறந்தது. ஏன்?

(1) அநேகம்பேர் சேர்ந்து சொல்லும்போது சத்தம் அதிகமாக உண்டாகிறது. பேரிரைச்சலே கவன சக்தியைக் குறைக்கும்.

(2) எல்லோரும் ஒரு தன்மைத்தான வினாவோடு பாடங்களைக் கற்கமுடியாது. ஒரு மாணாக்கன் கற்கும் கால வினாவுக்கும் இன்னொருவன் கற்கக்கூடியதற்கும் வித்தியாசமிருக்கும். சமகாலத்தில் சமமான தீவிரத்தோடு, ஒவ்வொருவரும் கற்பார்களென்று எண்ணமுடியாது.

ஆனால் இப்படிச் சேர்ந்து முறை சொல்வதில் ஒரு உபயோகம்மட்டில் இருக்கிறது. அதிக ஈந்தமான புத்தியுள்ளவர்களுக்கு இது சுருசுருப்பை உண்டுபண்ணும். இந்தப் பிரயோஜனம் ஒன்றையே கவனித்து எல்லாப் பாடங்களிலும் முறை சொல்வதையே வழக்கமாக வைத்துக்கொள்ளுதல் சிறந்ததன்று.

ஒன்றையே பலமுறை வாசித்தால், அது ஞாபகத்தில் நன்றாக ஊன்றும். ஆனால் முதன் முதல் மனத்தில் வாங்கிக் கொள்ளும்போது தவறுகள் ஒன்றுமின்றி இருக்கவேண்டும். மூன்று நான்கு முறை வாசித்தவுடன் ஞாபகத்தில் வந்துவிட்டதுபோலத் தோன்றும். அப்போது புத்தகத்தை மூடிவிட்டுச் சொல்லத் தொடங்கக்கூடாது. பிழையின்றிச் சொல்லக்கூடுமென்று தோன்றுகிறவரையில், புத்தகத்தைப் பார்த்தே வாசிக்கவேண்டும்; தவறில்லாமல் சொல்லவந்தபோது, புத்தகத்தை மூடிவைத்துவிட்டு மனப் பாடமாகச் சொல்லவேண்டும். 'இதுவரையில் புத்தகத்தைப் பார்த்து வாசித்ததை இப்போது பாராமலே சொல்ல ஆரம்பிப்பேன்' என்று ஒருவன் கொள்ளும் மனவுறுதியே அவன் கவனத்தை அதில் ஊன்றிச்செய்து ஞாபகத்தை

ஸ்திரப்படுத்துகின்றது. ஆனால் ஆரம்பத்திலேயே அவசரப் பட்டு, சிறிது ஞாபகத்துக்கு வந்தவுடனே புத்தகத்தை முடிவிட்டுச் சொல்லத் தொடங்குவதும், அவ்வாறு சொல்லும்போது பாடஞ்சொல்வதில் தடையேற்படும் பொழுதெல்லாம் அடிக்கடி புத்தகத்தைத் திறந்து பார்த்துக் கொண்டே சொல்வதும் சிறந்த முறைகளல்ல. தொடக்கத்தில்தான் பிழையின்றிச் சொல்லப் பழகவேண்டும். புத்தகத்தைப் பார்த்தே பலமுறை வாசித்து, பிறகு பிழையின்றிச் சொல்லவந்தபிறகே புத்தகமின்றி சொல்லத் தொடங்கவேண்டும்.

ஆரம்பத்தில் சொல்லுவதுதான் கடைசிவரையில் உறுதிப்படுகிறது. முதலில் பிழை தோன்றுமானால் அதனைப் பிறகு மாற்றுவது நிரம்ப கடினமாகும். ஆதலால் முதலில் பாடஞ்சொல்ல ஆரம்பிக்கும்போதே பிழையின்றிச் சொல்லவேண்டும்.

வசனத்தை மனப்பாடம் செய்வதைவிட செய்யுளைக் கற்பது அதிக சலபமாகத் தோற்றுகிறது. ஏனென்றால், செய்யுளில் அமைந்துள்ள எதுகை, மோனை, ஓசை முதலிய உறுப்புகள் ஞாபகத்துக்குச் சாதனமாகின்றன. ஓசை நயம் மனத்துக்கு ஊக்கமளிக்கும் இயல்புள்ளது.

ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டியது, முக்கிய நோக்கமாகவுள்ள போதெல்லாம், பிள்ளைகள் தாமே ஒரு வகை ஓசைநயத்தோடு படிக்க ஆரம்பிப்பார்கள். உபாத்தியாயர் இதனைத் தடுக்கக்கூடாது.

பெருக்கல் வாய்ப்பாடு சொல்லும்போதும், உலகநீதி வாக்கியங்களை வாசிக்கும்போதும், அகவந் பாக்களை முறை சொல்லிக் கற்கும்போதும், பிள்ளைகள் ஊசலாடுவது போன்ற தோர் ஓசை நயத்தோடு சொல்லத் தொடங்குவார்கள். இந்த ஓசை ஞாபகத்துக்குச் சிறந்தவுதவியாயிருத்தலால், இப்படிச் சொல்வதை உபாத்தியாயர் கண்டிக்கக்கூடாது.

நூல்களைக் கற்கும்போது திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லுதலாகிய முயற்சியால் ஞாபகம் ஸ்திரப்படுவதுபோலவே, அடிக்கடி ஒரு காரியத்தைச் செய்யும் பழக்கமே நாளடைவில் ஒழுக்கத்தையுந் திடப்படுத்துகின்றது. நல்ல பழக்கங்களை அடிக்கடி அப்பியாசித்து வந்தால் நல்லொழுக்கம் கை

கூடும். மனப்பாடம் செய்வதில் எப்படி கருத்துக்கள் முக்கியமானவையாக இருக்கின்றனவோ, அவ்வாறே, நல்லொழுக்கம் ஏற்படுவதில் நமது செய்கைகளே முக்கிய அம்சங்களாகின்றன.

பெரியோர்களைக் கண்டவுடன் எழுந்திருந்து நின்றலைத் தினந்தோறும் பழக்கத்திற் கொண்டுவந்தால், பிற்காலத்தில் இந்தப் பழக்கமே நல்லொழுக்கமாக அமைந்து, எப்போதாயினும் ஒரு பெரியவரைக் கண்டவுடனே மேற்கூறிய வழக்கமே நம்மிடத்தில் எழுந்திருக்கும்படியான செய்கையைத் தூண்டுகின்றது.

ஆதலால் பாலியத்திலேயே நல்ல பழக்கங்களை ஏற்படுத்தவேண்டும். அப்படி ஏற்படுத்தும் பழக்கம் கல்விகற்றலில் மாத்திரமின்றி, நற்செய்கைகளிலும் பரவி நிற்கச் செய்யவேண்டும். ஆதலின், ஆரம்பத்தில் கல்வியிலும் ஒழுக்கத்திலும் யாதொரு பிழையும் நேராதபடி பாதுகாக்க வேண்டியது நிரம்ப அவசியமாகும்.

நெட்டுரு

மனப்பாடமாக வாசித்தல் வேறு; சும்மா நெட்டுரு செய்வதென்பது வேறு. ஒருவன் அநேகம் விஷயங்களை மனப்பாடமாக செய்துகொள்ளவேண்டியது மிக்க அவசியம். நீடித்த காலம் வாசித்தும், ஒன்றையும் ஞாபகத்தில் நிறுத்திக்கொள்ளாத படிப்பு பயனற்றீதாகும். கற்றநூற் பொருள்களை மனத்திற் பாதுகாத்து வைத்துக்கொண்டு, தேவையான காலங்களில், அவற்றை ஞாபகத்தில் வருவித்து எடுத்துரைத்தலே கல்வி கற்றதனானதாகிய மகிழ்ச்சியாம்.

‘எத்துணைய வாயினுங் கல்வியிடமறிந் துய்த்துணர்வில் லெனி னில்லாகும், உய்த்துணர்ந்தும், சொல்வன்மை யின் றெனி னென்னாம்’ என்றபடி, கற்றறிந்தவற்றை சமயவுசிதமாக எடுத்துச் சொல்லுந்திறமை வாய்ந்திருத்தலே கல்வியின் பயனாகும். ஒன்றைப்பற்றிப் பிறர் கூறும்போது ஏதாவதொரு கதையோ, செய்யுளோ, அல்லது உதாரணமோ சிறிது ஞாபகத்தில் வந்து மறைந்துபோக அதனை நன்றாகச் சொல்லமாட்டாமல் தலையைச் சொரிந்து முயன்றும், ஒன்றும் பயனில்லாமையால் வருத்தமடைபவனைப்

போல பரிதாபப்படுதற்குரிய பாத்திரம் வேறொருவருமில்லை. 'நெடும்பகற்கற்று அவையத்துதவாத' கல்வி வீண்.

அங்ஙனமின்றி, எவன் ஞாபகத்தில் விஷயங்கள் மளமள வென்று வந்து ஊறுகின்றனவோ, அவனே பாக்கியசாவி. அவ்வேடு சம்பாஷித்தல் இன்பம் பயக்கும். 'நாலு மிரண்டுஞ் சொல்லுக்குறுதி' யென்ற பழமொழி இங்கே கவனிக் கத்தக்கது. ஒன்றைப்பற்றிப் பேசும்போது அதைப்பற்றி ஆன்றோர் கூறியுள்ள வாக்கியங்களைப் பிழையின்றி எடுத்துச் சொல்வது சொல்லுபவர்க்கும் இன்பந்தரும்; கேட்பவர்களுக்கும் பெருமகிழ்ச்சியை உண்டிபண்ணும். அங்ஙனஞ் சொல்லப்பெற்ற விஷயத்தில் கேட்பவர் மனம் உற்சாகத்தோடு பதிந்து நிற்கும்.

“தாமின் புறவ துலகின் புறக்கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந் தார்.”

(திருக்குறள்).

கற்றவற்றை ஞாபகத்தில் ஊன்ற வைத்துக்கொண்டு, தேவையானபோது வருவித்துக்கொள்ளவேண்டியது இத்துணை அவசியமாயிருக்கிறது. ஞாபகத்தில் நன்றாகப் பதிந்து நிற்பன எவை? எந்த எந்த விஷயங்கள் ஒன்றோடொன்று இயைபுள்ளனவாக அமைகின்றனவோ, அவை தாம், மேற்கூறிய தொடர்ச்சி காரணமாக, ஒன்றையொன்று பற்றிக்கொண்டு மனத்தில் பதிந்துநிற்கின்றன. விஷயஞானங்கள் வெண்ணைய்த்திரள்கள் போன்றவையென்று முன்னே சொல்லியிருக்கிறோம். செம்பொன்னோடு செம்பொன் சேர்ந்தால் செம்பொன்திரளே உண்டாவதுபோல, இனத்தோடு இனம் சேர்ந்தே அறிவுத்திரள் ஏற்படுகின்றது.

ஒரினமான அறிவு அதனோடு இயைபுள்ளவற்றோடு சேர்ந்து அவ்வறிவு சம்பந்தமான திரளையே கெட்டிப்படுத்தும். ஒவ்வொரு பொருளும் தனித்தனிக் குவியலாக அமைவதே இயற்கை. ஆனமையால், ஒரு கலையிலுள்ள பகுதிகளையே மேன்மேலும் படிப்பதால், அந்தக் கலையைப் பற்றிய அறிவே நிரம்புகின்றது. அந்தக் கலையைப்பற்றிய ஞாபகமே அதிகமாகின்றது.

உதாரணமாக, சங்கீத வித்துவானொருவன், சிறிது வைத்தியங் கற்றுக்கொண்டாலும், ஸங்கீத விஷயங்கள்

அவன் ஞாபகத்தில் எவ்வளவு கெட்டியாகப் பதிந்து நிற்கின்றனவோ, அவ்வளவு கெட்டியாக வைத்தியத்துக்கு வேண்டிய மூலிகை வகைகள் ஞாபகத்தில் அமைந்திரா. ஆனால் மேன்மேலும் வைத்திய விஷயங்களையுங் கற்றுவந்தால் வைத்திய விஷயங்கள் யாவும் ஓரினமாகத் தனியே அவன் ஞாபகத்தில் நிற்கும்.

ஆதலால் ஒவ்வொரு வகையான உலக நூனிலும் உழைக்க வழைக்க அந்தந்த நூல் சம்பந்தமான அறிவும் திரண்டு, ஞாபகமும் திடப்படுகின்றது.

இதுபற்றியே ஒருவன் நினைவிலுள்ளவற்றைப்பற்றி எடுத்துக் கூறும்போது அவனுடைய ஞாபகங்கள் என்று பன்மையிற் கூறவேண்டுமே யல்லாது, அவனுடைய ஞாபக சக்தியென்று அதனை ஒருமையிற் கூறுவது பொருந்தாது. ஒருவர் இராமாயணச் செய்யுள்களிற் சிலவற்றை மனப்பாடமாகவே சொல்லி, அர்த்தத்தையும் எடுத்துரைத்ததைக் கண்டு, அவருக்குச் சில செய்யுள்களைப்பற்றிய ஞாபகம் தெளிவாக இருக்கிறதென்று மாத்திரம் சொல்லலாமேயன்றி, பொதுவாக அவர் ஞாபக சக்தியுள்ளவரென்று சொல்லுதல் பொருந்தாது. ஒரு நூலில் சிறந்த ஞாபகமுள்ளவரென்று கூறுவதே பொருந்தும்.

‘ஞாபகம்’ என்பது ஒவ்வொரு கலைக்கும் தனித்தனியே அதிலுள்ள பழக்கத்தின் தன்மையையொட்டி நிற்பது.

‘ஞாபக சக்தி’ என்ற தொடர்மொழிக்கு அர்த்தமில்லை. தேக சக்தியைப்போல ஞாபக சக்தியென்பது பொதுவகையானதன்று. நமது கைகளில் சக்தியுண்டாக வேண்டுமானால் அங்குள்ள நரம்புகளுக்குப் பலம் ஏற்படும்படி எத்தனையோ அப்பியாசங்களைச் செய்யலாம். கசரத் செய்யலாம்; சம்மட்டி தூக்கியடிக்கலாம்; படகுகளை இழுக்கலாம்; தோட்டத்தில் கொத்தலாம். எந்த வேலையைச் செய்தாலும் பொதுவாகக் கைகள் பலமடைகின்றன. கைகளில் பலம் ஏற்பட்ட பிறகு மேற்கூறிய வேலைகளையே யன்றி கையின் வன்மையால் செய்யக்கூடிய வேறு எத்தொழிலையும் சிரமமின்றிச் செய்யலாம். சம்மட்டியைத் தூக்கியடித்து, பலத்தைச் சம்பாதித்தவன் உலக்கையை எடுத்து நெல்லைக் குற்றலாம். கை பலம் பொதுவகையான பலம்.

‘ஞாபக சக்தி’ என்பது இப்படிப்பட்ட சக்தியன்று. மனம் எந்த விஷயத்தைப்பற்றி நின்று முயற்சி எடுத்துக் கொண்டதோ அதே விஷயத்தைப்பற்றிய ஞாபகமொன்றே பலமாக இருக்கும். கணித சாஸ்திரத்திலேயே பழகிய மனத்தில் கணித விஷயங்கள் நன்றாக ஞாபகத்தில் நிற்கும். இலக்கணத்தையே கற்றவர்களுக்கு இலக்கணங்களைப்பற்றிய ஞாபகம் தெளிவாகவிருக்கும்.

ஒன்றை நன்றாகக் கற்றுத் திருந்திய மனமாயிற்றே— இது ஏன் இன்னொன்றையும் இதேமாதிரி ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள முடியாதென்று எண்ணக்கூடாது. ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் ஏதாவதொரு வகையில் கொக்கி போடுவதுபோல மனத்திற் பொருத்திக்கொண்டாலல்லது அது ஞாபகத்தில் நிற்காது.

பலவகையான தொழில்களைச்செய்து பழகி, ஒன்றிலும் பழக்கம் முற்றாது போவதைவிட ஒன்றிலேயே மனத்தைத் திடமாக ஊன்றி அதைப்பற்றிய அறிவையும் ஞாபகத்தையும் அதிகப்படுத்திக்கொள்வதே சிறந்த பயனைத் தரும்.

இதனால் ஒவ்வொருவரும் ஒன்றைத்தான் அறிந்து கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்வதாக எண்ணிவிடக்கூடாது. ஒருவன் அநேகம் விஷயங்களை அறியவேண்டுமென்று விரும்பினால், அவ்விருப்பத்தை முயற்சியால் அவன் நிறைவேற்றிக்கொள்ள முடியும். பள்ளிக்கூடங்களில் சிறு பிராயத்திலேயே பிள்ளைகளுக்கு அநேகம் பாடங்களைப் போதிப்பதன் நோக்கம், அவர்கள் பிற்காலத்தில் தமக்கு எந்த எந்த வகையான ஞானத்தில் விருப்பம் தோன்றுகிறதோ, அதனைப் பின்பற்றிச் செல்லட்டுமென்பதேயாம். தமிழ், இங்கிலீஷ், தேச சரித்திரம், பூகோளம், தாவர சாஸ்திரம், வான சாஸ்திரம், ரசாயன சாஸ்திரம், கணிதம், சித்திரம், கைத் தொழில், விவசாயம் முதலிய பல திறப்பட்ட வழிகள் ஒவ்வொன்றிலும் சிறிது சிறிது பழக்கத்தை உண்டிபண்ணினால், பிறகு பிள்ளைகள் தமது மனம் விரும்பும்வகையில் அதிகமாகப் பயின்று நல்ல பயனையடையக்கூடுமென்ற நோக்கத்தைக்கொண்டே, சிறு பிராயத்தில் அநேகம் பாடங்களில் உருசியுண்டாகும்படி, ஒவ்வொன்றிலும் சிறிது சிறிது கற்பிக்கப் பெறுகிறார்கள்.

ஒரு வித்தையில் ஏற்படும் பாண்டித்தியம் இன்னொரு வித்தைக்குப் பயன்படாது. ஒவ்வொன்றிலும் தனித்தனியே உழைத்துப் பாண்டித்தியத்தைப் பெறவேண்டும். கணிதத்தில் பி-ஏ. பாஸ் செய்தவர், தாம் கற்றதைக்கொண்டு விவசாய விஷயத்திலும் தமக்கு அறிவு நிரம்பியிருக்குமென்றெண்ணுதல் தவறு. அதுபோலவே, விவசாய விஷயங்களிற் கைதோர்ந்தவர்கள் கணிதம் தமக்குத் தெரியுமென்றெண்ணுவதும் தவறேயாகும். ஒவ்வொன்றிலும் நாம் எவ்வளவு உழைக்கின்றோமோ, அந்த உழைப்புக்குத் தகுந்தபடிதான் அறிவும் விசாலப்படும்.

“தொட்டனைத் தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்கு
கற்றனைத் தூறு மறிவு.”

உலகத்தில் எத்தனையோ கலைகளிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு வரிடமும் ஒவ்வொரு விசேஷத்தன்மையிருக்கும். இந்த உண்மையை அறிந்தவர்கள் தமக்குத் தெரிந்த சிறு பாகத்தைக்கொண்டு செருக்கடையாமல் பிறருடைய உழைப்பின் மேன்மையையும் உணர்ந்து அவர் தம் அறிவைப் பாராட்டி மகிழ்வார்கள்.

அதிகாரம்—12

அயர்ச்சியும் அதனை நீக்கும் உபாயமும்

‘உடலெங்கு மோய்ந்தயர்ந்த வசமாகி’

(தாயு—சுகவா—1)

கவனத்துக்கு அடிப்பீடமாகவுள்ளது பற்று. பற்றுள்ள விஷயத்தில்தான் கவனம் செல்லுகின்றது. ஆனால் குழந்தைகள் மனமானது அநேகம் விஷயங்களில் பற்றுகொண்டு பாயுந்தன்மையுள்ளது. ‘கடமை’ என்றவெண்ணம் சிறு பிராயத்தில் உதிக்காது. வேறே ஒன்றிலும் மனத்தைச் செலுத்தாமல் ஒன்றையே கவனித்தால்தான் ஒரு பயனைப் பெறலாமென்று எண்ணி, அதனைக் கவனிக்கும் மனவுறுதி சிறு பிராயத்தில் ஏற்படாது.

அபித்தநாள் பாடத்தை முதல்நாளில் படித்துக்கொண்டிருக்கும் சிறுவனுடைய மனம் அந்தப்பாடத்தைக் கவனித்துக்கொண்டிருக்கையில், வீதி வழியே இருவர் பேசிக்கொண்டு போனால், அச்சிறுவன் உடனே அவர்களைக் கவனிப்பான். பாடத்தில் அமைந்துள்ள சுவனம் இவ்வாறு வேறொர் விஷயத்தில் இழுக்கப்படும். இதன்றி, 'கோவியாடவா' என்று வேறொரு சிறுவன் அவனையழைத்தால், உடனே புத்தகத்தைக்கீழே போட்டுவிட்டு ஓடிப்போவான். ஒரு கணப்பொழுதில் கவனமானது பிறிதொன்றிற் சென்று விடும். இப்படி பாடத்தைப் படிக்காமல் போவது தவறென்று அவன் அந்தப் பிராயத்தில் நினைக்கமாட்டான்.

இளம்பிராயத்தில் கவனம் ஓடுநேரம் ஒன்றிற் பொருந்தியிராது. அது பல திசைகளிலும் பரவிச்செல்லும். இப்படிச் சிறு பிள்ளையின் கவனம் ஒன்றிலேயே நிற்காது. அடிக்கடி வெவ்வேறு விஷயங்களில் புகுவது நல்லதா, கெட்டதா, என்று யோசிப்போமானால், அது முற்றிலும் நன்மையானதுமன்று; முற்றிலும் தீமையானதுமன்று என்று புலப்படும். மனமானது தீய வழியைப்பற்றி நிற்கையில், அதனை நல்ல வழியில் திருப்புவதற்கு இது சாதனமாகவிருக்கின்றது. உதாரணமாக, தேகத்துக்கு அநுகூலமாகாததொரு தின்பண்டத்தை விரும்பி ஒரு குழந்தை அழுதுகொண்டிருக்கையில், ஒரு பொம்மையைக் காட்டியாவது, அல்லது ஒரு சிறுகதையைச் சொல்லத் தொடங்கியாவது, அதன் கவனத்தைத் திருப்பிவிடலாம். இவற்றைக் கவனித்துக்கொண்டிருக்கையில், முன்னேப்பிடிவாதத்தோடு விரும்பிய பொருளை மறந்து விடும். கவனம் மாறி மாறி வெவ்வேறு விஷயங்களிற் செல்லாது ஒன்றிலேயே பற்றுக்கொண்டு நின்றவிட்டால், மனத்தைத் தீயவற்றை விலக்கி நல்லவற்றில் செல்லும்படி செய்யமுடியாது.

ஆனால் குழந்தைப்பருவம் நீங்கி பள்ளிக்கூடத்தில் வாசிக்கும் பிராயம் வந்தபோது, குறிப்பிட்ட விஷயங்கள் சிலவற்றுள், ஒவ்வொன்றிலும் கவனம் சிறிதுநேரம் பொருந்தி நிற்கும்படிச்செய்ய முயலுகின்றோம். இவ்வாறு ஒன்றைச் சிறிதுபொழுது உற்று கவனிக்கும்படி செய்வதில், பாலகனுடைய தேக ஆரோக்கியத்துக்கு எவ்வித கெடுதியும்

வராமல் காப்பது உபாத்தியாயர் கடமையாகும். சிறு பிள்ளைகளால் ஒன்றையே நெடுநேரம் கவனிக்கமுடியாதென்பதையறிந்தே, அநேகம் பள்ளிக்கூடங்களில், பாலர் வகுப்பில்மாத்திரம் ஒவ்வொரு பாடமும் சிறிது காலமே நடத்தப்படுவதோடு, பாடங்களும் அடிக்கடி வெவ்வேறாக மாறி மாறி வரும்படியும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஒரு பாடம் சிறிது காலம்மாத்திரம் நடந்தாலும், அந்தக் காலத்தில் பிள்ளைகள் கவனம் அதனைப்பற்றி நிற்கும்படி உபாத்தியாயர் பிரயாசைப்படுகிறார்.

ஆனால் சிறிதுபொழுதே நடக்கும் பாடத்திற்கூட சிறு பிள்ளைகளின் கவனம் முற்றிலும் பொருந்தி நிற்காமல் வேறு விஷயங்களிற் செல்லுமானால், அதனால் உபாத்தியாயர் வெறுப்படையக்கூடாது. பிள்ளைகள் இயற்கைத் தருமத்தைத்தான் அநுசரிக்கிறார்களென்பதை அவர் அறிந்து கொள்ளவேண்டும். இந்தச் சபாவ தருமத்தை உணர்ந்து, அதன் வழியே சென்று பிள்ளைகள் மனத்தைப் பாடத்தில் திருப்பவேண்டுமேயன்றி, சபாவத்துக்கெதிராக ஒன்றுஞ் செய்யக்கூடாது. அதன் போக்கை அநுசரித்து அதன் வழியேசென்று பிள்ளைகள் மனத்தைப் பாடத்திற் செலுத்தும் உபாயம் எதுவென்று உபாத்தியாயர் உய்த்துணர வேண்டும்.

பிள்ளைகள் பாடத்தைக் கவனித்துக்கொண்டே இருக்கும்போது ஏதாவதொரு புதியதோற்றம் அவர்கள் முன்னே காணப்படுமானால் அவர்கள் கவனம் பாடத்தைவிட்டு அக்கணமே அகன்றுபோகும். பாடம் நடக்கும்போது யாராவது ஒருவர் பள்ளிக்கூடத்துக்குள் நுழைந்தால், பிள்ளைகள் உடனே தமது பாடத்தை மறந்து வந்தவரைக் கவனிப்பார்கள். ஆதலால் பாடம் நடத்தும்போது ஒருவரும் பள்ளிக்கூடத்துக்குள்ளே வராதபடி உபாத்தியாயர் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். அப்படி யாராவது ஒருவர் வர அனுமதி தருவது பாடம் நடப்பதற்குப் பெரிய இடையூறாக முடியும். எடுத்துச் சொல்லப் புகுந்த பாடத்துக்குச் சம்பந்தமான படங்கள், சித்திரங்கள் முதலியன நீங்கலாகப் பிறவற்றைப் பிள்ளைகள் கண்ணுக்கெதிரே இராதபடி எடுத்து வைத்துவிடவேண்டும்.

இப்படி, கவனத்தை வேறு வழிகளில் இழுக்கக்கூடிய பொருள்களை அப்புறப்படுத்துவதோடு, இன்னும் சில உபாயங்களால் கவனம் பிறவற்றிற் பாய்ந்து செல்லாதபடி தடுத்தாக்கொள்ளவேண்டும். உபாத்தியாயர் தமது குரலைச் சிறிதுபொழுது எடுத்தும், சிறிது பொழுது குறைத்தும் பேசுவது, சில நேரம் வேகமாகச் சொல்வது, சில நேரம் நிதானமாகச் சொல்வது; சிலவிடங்களில் தாமதித்தல்; பிறகு சொல்லத் தொடங்கும்போது தாமிருக்கும் இடத்தை விட்டெழுந்து பாடத்துக்குச் சம்பந்தமானதொரு படத்தைக் காட்டுவது, முதலான அநேகம் உபாயங்களால் பிள்ளைகளின் கவனத்தை ஒரே விஷயத்திற் சிறிது காலம் நீடித்து நிற்கச் செய்யலாம். யாவும் சந்தர்ப்பங்களுக்கு ஏற்றவண்ணம் பொருத்தமுள்ளவையாயிருப்பின், அடிக்கடி அகன்று செல்லும் பிள்ளைகளின் கவனத்தை அப்போதைக்கப்போது, ஈர்த்து நிறுத்திக்கொள்வது சுலபமாகும்.

பிள்ளைகள் தேக நிலைமையையும் அவசியம் கவனிக்க வேண்டும். அவர்கள் நோயின்றித் திடமாக இருக்கவேண்டும். அவர்களுடைய உணவும், உடையும் குறைவின்றிப் போதிய அளவு இருத்தல் வேண்டும். ஆகாரக் குறைவினால் தேகம் பலவீனப்படும். உடுக்கும் துணி போதாமையால் வெயில், பனி முதலியவற்றால் தொந்தரையுண்டாகலாம். காற்று சுத்தமானதாக இருக்கவேண்டியது. பள்ளிக்கூடத்தில் வெளிச்சக் குறைவே இருக்கக்கூடாது. அதிகமான வெப்பம், குளிர் என்ற இரண்டும் தேகத்தைப் பலவீனப்படுத்தும். சிறு பிள்ளைகள் ஒன்றை ஊக்கமாகக் கவனிக்க வேண்டுமானால், அவர்களுடைய தேக ஆரோக்கியத்துக்கு ஆதுகூலமாக எல்லாச் சௌகரியங்களையும் நன்றாக அமைத்துத் தரவேண்டும். மனத்தின் சக்தி தேகத்தின் நிலைமையைப் பொருத்திருக்கிறது. தேகத்தில் ஓர் நோய் இருப்பின், அந்த வலிகாரணமாக மனம் ஒன்றையுங் கவனிக்க முடியாது. சிரங்கு, கட்டி முதலியன நோயைக் கொடுக்கும் போது பிள்ளையின் மனம் பாடத்திற் செல்லாது. ஊண், உடை, காற்று, வெளிச்சம் முதலியவற்றுள் ஏதாவதொன்றில் சௌகரியக்குறைவு ஏற்பட்டாலுங்கூட, அதனால் தேகம் சோர்வடையும். தேகம் சோர்வடையும்போது

மனமும் சோர்வடையும். அப்போது கவனம் சிதைந்து போகும்.

ஆனால் மனப்பற்றையுந் தூண்டி, வேண்டிய செளகரியங்களையுங் கொடுத்துள்ளபோதும், கவனம் சில சமயங்களில் வேறொரு காரணத்தாலும் சிதைந்து போகலாம். அயர்ச்சியுண்டானால் கவனம் குறைந்துபோகும். திருப்தியாக உண்டு உடுத்தி, நல்ல காற்றோட்டமும் வெளிச்சமுமுள்ள விடத்தில், நல்லாசிரியர் ஒருவர் ஓர் பாடத்தில் பற்றுண்டாகும்படி உற்சாகமாகப் பேசிப் பாடம் சொல்லும் போதுங்கூட, அயர்ச்சி காரணமாகக் கவனம் படிப்படியாகக் குறைந்துபோகும். தேக உழைப்பானாலும், மனவுழைப்பானாலும், இவ்விருவகை உழைப்பும் நேரம் ஆகஆக அயர்ச்சியை உண்டுபண்ணும். உழைப்பு அதிகரிக்க அதிகரிக்க அயர்ச்சியும் அதிகரிக்கும்; சுருசுருப்பும் தீவிரமும் வரவரக் குறையும். சில சமயங்களில் அயர்ச்சி ஒரெல்லையை மீறி விட்டபோது, தேகமும் மனமும் மிக்க வாட்டமுற்று செயலற்றுப்போகும்.

வயதுக்கும் அயர்ச்சிக்கும் சம்பந்தம் உண்டு. சிறு பிள்ளைகள் வாலிபர்களைவிடச் சீக்கிரத்தில் அயர்ந்துபோவார்கள். ஆறு வயதுள்ள குழந்தைகள், அரைமணி நேரம் பாடம் கேட்டவுடன் அயர்ந்துபோவார்கள். ஆனால் பதினான்கு பதினைந்து வயதுள்ள வாலிபர்கள் மூன்றுமணி பாடங் கேட்கும் வரையில் அவ்வளவாகச் சோர்வடைய மாட்டார்கள். பிராயம் குறையக் குறைய அயர்ச்சி அதிக விரைவாகத் தோற்றும். பிராயம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க, அயர்ச்சியுண்டாகும் நேரமும் தள்ளிப்போகும்.

அயர்ச்சி பெரியவர்களுக்கு ஏற்படுவதைவிட அதிக விரைவாகக் குழந்தைகளுக்குத் தோற்றிவிடுவதாலும், அது கவனத்துக்கு இடையூறாக இருப்பதாலும், சிறு பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லும் உபாத்தியாயர்கள் யாவரும் அயர்ச்சியுண்டாவதன் காரணங்களையும், அதனை நீக்கும் வழிகளையும் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

அயர்ச்சி இருவகையானது: அவை தேக அயர்ச்சியும், மனவயர்ச்சியுமே. மூளையின் பாகத்தில் ஏற்படுகிற சில கிரிபுகளால் மனவயர்ச்சி உண்டாகிறது. ஆதலால் மன

வயர்ச்சியை மூனையின் அயர்ச்சியென்றுங் கூறலாம். அம் மாதிரியே தேகத்தில் அங்கங்கள்தோறும் உள்ள தசைகளில் ஏற்படும் திரிபுகளாலேயே தேக அயர்ச்சி உண்டாவதால், தேக அயர்ச்சியைத் தசை அயர்ச்சியென்றுங் கூறலாம்.

தேகமாவது மனமாவது உழைக்கும்போது தோற்றும் மாறுபாடுகள் எவை?

ஒரு அகண்டத்தில் நெய்யை வார்த்துத் திரியைக் கொளுத்தி, விளக்கையேற்றினால், அந்தத் தீபம் பிரகாசமாக எரிய ஆரம்பிக்கின்றது. தீபம் எரியும்போது என்ன மாறுதல்கள் உண்டாகின்றனவோ அதே திரிபுகள்தான் தேகமாவது மனமாவது உழைக்கும்போதும் உண்டாகின்றன.

தீபம் எரிவதற்குக் காற்று வேண்டும். காற்றில்லாத விடத்தில் தீபம் அணைந்துபோகும் என்பதை யாவரும் அறிவார். நெய் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக உபயோகிக்கப்பட்டு வரும்போது பின்னும் நெய் வார்த்தாலன்றி நெய் செலவழிந்தவுடனே தீபம் நின்றுவிடும். திரியும் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக உபயோகப்பட்டுக்கொண்டே வரும். நெய்யை உபயோகித்துக் காற்றுடன்கூடி எரியும்போது பிரகாசமான ஒளியைக் கொடுக்கும். அப்போது திரியில் சிட்டம் படியும். இந்தச் சிட்டம் சேர்ச்சேர் அதனை நீக்கிவிட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் சிட்டம் அதிகமாகச் சேர்ந்து தீபத்தின் ஒளியைக் குறைக்கும். அல்லது, சிட்டம் சேர்ந்து திரியே எரியாமலும் நின்றுபோகும். ஆகவே அப்போதைக் கப்போது திரியில் படியும் சிட்டத்தை நீக்கிவிடவேண்டும். ஒரு அடுப்பில் விறகை வைத்தெரிக்கும்போதும் இம்மாதிரி யாகவே மாறுபாடுகளுண்டாகின்றன. சாம்பல், கறி மு்தலியவற்றை நீக்கினாலன்றி அடுப்பு நன்றாக எரியாது.

இம்மாதிரியாகவே தேகமாவது மனமாவது உழைக்கும் போதும், காற்றின் சேர்க்கையால் தசை, மூளை முதலிய பாகங்கள் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றன. இவை எரிக்கப்படும்போது உஷ்ணமும் உழைப்பாகிற சக்தியும் உண்டாகின்றன. உழைப்பு தீவிரமாக இருக்கவேண்டுமாயின் இரத்தம் சுத்தமாக இருத்தல்வேண்டும். சுத்தமான இரத்தத்துக்குச் சுத்தமான காற்று இன்றி

யமையாதது. இதுபற்றியே கவனசக்தி செம்மையாக இருப்பதற்கு இன்றியமையாதனவற்றுள் சுத்த காற்றே முதன்மையான சௌகரியமாகவுள்ளதென்று முன்னமே சொன்னோம். சுத்தவாயு எங்கிருந்து கிடைக்கின்றது? நாம் உள்ளே சுவாசிக்கும் நல்ல காற்றானது தேகத்தில் ஓயாமல்ஓடி இரத்தக் குழாய்களின் வழியே தேகமெங்குங் கொண்டுபோகப்படுகின்றது. ஆங்காங்கு எந்த எந்த தசை, நிணம் முதலியன உழைப்பின் நிமித்தம் உபயோகிக்கப்படுகின்றனவோ, அவை இந்தப் பிரணவாயுவுடன் கலந்து சிறிது சிறிதாக உழைப்புக்கு வேண்டிய அளவு உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றன. கொஞ்சங்கொஞ்சமாகவே உபயோகிக்கப்பட்டபோதிலும், அங்கங்கே சிறிது சிட்டம்போன்ற மாசுகள் உண்டாகின்றன. இப்படியுண்டாகும் மாசுகள் இரத்தத்திற் கலந்து இரத்த ஓட்டத்தாலேயே தள்ளப்பட்டு இறுதியில் தேகத்தினின்றும் வெளியே அப்புறப்படுத்தப்படுகின்றன. நிரம்ப சுருசுருப்பாக உழைத்தால் மேற்கூறிய மாசுகளும் அதிக விரைவாகவே உற்பத்தியாகும். அப்போது அவற்றைச் சீக்கிரத்திலேயே அப்புறப்படுத்திவிடவேண்டும். இல்லாவிடில் அவை இரத்தத்திலும் தசைகளிலும் தயங்கி நின்றாவிடும். இவை தேகத்துக்கு ஆகாத விஷங்கள்.

இவ்வாறு (1) தசை முதலியன உபயோகப்படுத்தப்பட்டு சிறிது சிறிதாகக் குறைந்து தேய்ந்துபோதல் (2) பயனற்ற மலங்களாகிற மாசுகள் உண்டாகிக் குவிர்துபோதல்; என்ற இருவகையான திரிபுகளை அயர்ச்சியையுண்டாக்கக் காரணங்களாம். இவையிரண்டினுள்ளும் மாசுகள் நிரம்பிப் போதலைத்தான் நாம் அதிக சீக்கிரத்தில் அறிந்துகொள்ளுகிறோம். மாசுகளை நீக்கியவுடனே உழைக்க ஆரம்பிப்பது சுலபமாக இருத்தலால், மாசு நீங்குவதுதான் மேன்மேலும் ஊக்கமாக உழைப்பதற்குச் சாதனமாகின்றது. ஆனால், தேகத்தில் ஏதாவதொரு பாகத்தையே இடைவிடாமல் உபயோகித்துக்கொண்டேயிருந்து, அவ்வாறு உபயோகப்படுத்தப்பட்ட பாகத்தில் உழைப்பின் காரணமாகத் தோற்றும் மாசுகளைமாத்திரம் அப்புறப்படுத்திக்கொண்டேயிருந்தால் என்ன நேரிடும்? மாசுகள் அங்கே குவிர்துபோகாம

விருக்குமேயன்றி அவ்வாறு உபயோகப்பட்ட பாகமானது சிறிது சிறிதாகவுடைந்து, தேய்ந்து குறைந்துபோகும். உழைத்துத் தேய்ந்த பாகம் பூர்த்தியாவதற்குவேண்டிய சாதனமும் இருக்கவேண்டும்.

சாதாரணமாக தேகத்தில் ஓடிக்கொண்டேயிருக்கும் இரத்தமானது இரண்டு முக்கியமான தொழில்களைச் செய்கின்றது. கால்வாய்கள், நிலங்களுக்குத் தண்ணீரைக் கொண்டு சேர்ப்பதோடு, நிலத்தின் வரம்புகளில் வடிகால் வழியே வரும் மண் முதலியவற்றையும் அடித்துக்கொண்டு போவதுபோல, ஓடும் இரத்தமானது தேகத்தில் உழைக்கும் பாகங்களுக்குப் புதிய வருவாயையுங் கொடுத்து, அவற்றின் உழைப்பாலுண்டாகும் மாசுகளையும் அப்புறப்படுத்துகின்றது.

தேகவுழைப்பினால் அயர்ச்சி தோன்றுவதுபோலவே, மனத்தின் உழைப்பினாலும் அயர்ச்சிதோன்றுகின்றது. ஒரு மனிதன் ஒன்றைச் செய்யத் தீர்மானித்து உழைக்கும்போது, அவன் மனமும் சரீரமும் தம்முள் ஒத்து உழைக்கின்றன. ஆகையால், தேகவுழைப்பால் உண்டாகும் அயர்ச்சியாலும் மனவுழைப்பும் குறையும்.

இதுபற்றி, அயர்ச்சியே உண்டாகாமல் இருப்பதே சிலாக்கியமென்று எண்ணிவிடக்கூடாது. குழந்தையாயிருப்பினும், வயதானவராயிருப்பினும், எவன் நன்றாகவுழைத்து அயர்ச்சியடையவில்லையோ அவன் ஒன்றுக்கும் பயன்பட மாட்டான். உழைத்து வேலைசெய்து அயர்ச்சியடைந்து ஓய்ந்திருப்பவன் முகம் நிரம்ப பொலிவுபெற்று விளங்கும். மேற்கூறியபடி எவனொருவன் உழைத்து அயர்ச்சியடையவில்லையோ, அவனையே சோம்பலுள்ளவனென்று சொல்வார்கள். உழைப்புள்ளபோது அதன்காரணமாக அயர்ச்சி தோன்றவேண்டியது அவசியமே. ஒருவனுக்கு ஏதாவது தொருவகை உழைப்பில் பிரியமிருக்குமானால் அவன் களைத்துப்போகும்வரையில் அதிக உற்சாகமாக உழைப்பான். தோட்டத்தில் பிரியத்துடன் வேலைசெய்பவன், சங்கீதத்திற் பற்றுள்ளவன், புத்தகங்களைப் படிப்பதிற் கருத்துள்ளவன் முதலானவர்கள், தத்தம் தொழின் முயற்சிகளில் முழுமனத்தையுஞ்செலுத்தி நன்றாகக் களைத்துப்போகும் வரையில்

உழைப்பார்கள். சக்திக்கு மீறி உழைத்து நிரம்ப அயர்ந்து போனால், சாதாரணமாகச் சுகமாகவுள்ள தேகத்தில், சிறிதுநேரத்துக்குள் அயர்ச்சி நீங்கி மறுபடியும் முயற்சி செய்வதற்குரிய சக்தியேற்பட்டுவிடும். இதனால் அயர்ச்சி என்பது வேண்டப்படுவதொன்றென்றும் எண்ணிவிடக் கூடாது. சில வேலைகளில் அயர்ச்சி அதிகமாகிக் களைப்பு வந்துவிட்டால், தேகம் மறுபடியும் தனது பழைய நிலைமைக்கு வராமலும் போகலாம். உதாரணமாக, ஒரு மனிதன் ஓடும்போது அவன் சிறிது ஓடியவுடன் அவனுடைய கால் தசைகள் தீவிரமாக உழைக்கும் காரணத்தால், அவனுக்கு அயர்ச்சி தோன்றுகிறது. இவ்வயர்ச்சியைக் காலின் கடுப்பால் அறிந்து சிறிது ஓய்ந்து பிறகு சுலபமாக ஓடுகிறான். அப்படிச் செய்யாமல், அயர்ச்சியைக்கவனியாது ஓடிக்கொண்டேயிருந்தால், அதிகக் களைப்பு உண்டாகி மூர்ச்சையாய் விழுந்துவிடுவான். இன்னொரு உதாரணத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். நாய்களால் துரத்தப்பட்ட முயலானது இங்குமங்கும் ஓடியோடிக் களைத்து இறக்கின்றது. ஓடும் போதுண்டான களைப்பால் முயல் இறக்கவில்லை. அதன் உடலில் உண்டான மாசுகள் என்று சொல்லப்பட்ட விஷவஸ்துக்கள் நிரம்பி, இரத்தத்திற்கலந்து இரத்தத்தையும் விஷமாக்கியதனால்தான் துரத்தப்பட்ட முயல் இறக்கின்றது.

இதனால், களைத்தபின்னும் உழைப்பதே தேகத்துக்குக் கெடுதியை விளைவிக்கின்றது என்பது விளங்கும். மேலும், களைத்திருக்கையில் செய்யுந்தொழிலும் பலஷீனதசையில் செய்யப்படுவதால் அது அதிக பயனைத் தராது. பிரயாசை மட்டில் அதிகமாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்குமேயன்றி, அதனாற்பெறும் பயன் அற்பமாகும். ஆதலால் களைத்தபோது ஓய்வடைந்து, பிறகு வேலைசெய்ய ஆரம்பிப்பதே சிறந்த முறையாகும். சத்து சூன்றிய நிலத்தில் எவ்வளவு பாடுபட்டபோதிலும் விளைவுசூன்றி, பிரயாசைக்குத் தகுந்த பலன் கிடைக்காது என்பதையறிந்த குடியானவன் எப்படி அதற்கு மறுபடியும் உரம் முதலியவற்றால் சத்து ஏற்படுகிறவரையில் அந்த நிலத்தைப் பயிர்செய்வதில் அதிகமாகப் பாடுபடமாட்டானோ, அப்படியே களைப்பினால்

பலவீனமடைந்துள்ள காலத்தில் பின்னும் பிரயாசை எடுத்துக்கொண்டாலும் பிரயாசையின் அளவுக்குத்தக்க பயன் கிடைக்காது. ஆதலால், களைத்தபோது சிரமப்படக்கூடாது. பலசாலியாயிருக்கும் ஒருவன் களைப்பில்லாத காலத்தில் ஒரு மணிக்கு எத்தனை படி ரெல் குத்துவானோ, அவ்வளவு ரெல்லையே களைப்புற்ற அடுத்த மணியில் அவ்வளவு நன்றாகக் குத்தமாட்டான்.

களைப்பின் அளவை அறியும் முறை

பிள்ளைகள் எவ்வளவு களைத்திருக்கிறார்களென்ற விவரத்தை உபாத்தியாயர் அன்போடு அடிக்கடி கவனித்து வரவேண்டும். களைப்பை அநேகம் குறிகளால் எளிதிலறியலாம்.

ஒரு சிறுவன் புத்தகத்தைப் படித்துக்கொண்டிருக்கையில் அதனைச் சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் கீழே எறிந்து விட்டால் அவன் களைப்பினால் அவ்வாறு செய்தானென்று உடனே எண்ணிவிடக்கூடாது. சில சமயம் அந்தப் புத்தகத்தில் ருசியில்லாமையால் வெறுப்புற்றும் இவ்வாறு செய்திருக்கக்கூடும். ஆதலால் முகக்குறிகளைக் கொண்டு களைப்பை நிச்சயிப்பதே சிறந்த முறையாகும்.

- ஒருவனுக்கு அயர்ச்சி வரும்போது செய்யுந்தொழிவில் அசிரத்தை தோன்றும். செய்த தொழிலைவிட்டு வேறொன்றிற் மனம் பாய்ந்துசெல்லும். அல்லது சற்றுநேரம் சும்மா இருக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் மனத்தில் உதிக்கும். பிறகு செயலற்றுப்போய், ஏதாவதொன்றை எடுப்பதற்குக் கூட, கையிற் சக்தியின்றி மனோதிடமுங்குன்றி நிற்பான். மிக்க இளைப்பினால் ஒன்றுஞ்செய்யாது சற்று விட்டாய் ஆற்றிக் கொள்ள ஒய்வையுந் தூக்கத்தையும் விரும்புவான்.

பள்ளிக்கூடத்தில் உபாத்தியாயர் பாடம் போதித்துக் கொண்டிருக்கையில் பிள்ளைகள் எந்தக் காரணத்தினாலாவது இளைப்படைந்தால், அவர்கள் இளைத்த தன்மையை உபாத்தியாயர் அநேகம் குறிகளால் அறிந்துகொள்ளலாம். பிள்ளைகளுக்கு இளைப்பு அதிகரிக்க அதிகரிக்க, சுருசுருப்பும் படிப்படியாகக் குறையும். தவறான பதில்களைச் சொல்வார்கள். குரல் வரவர பலவீனமாக இருக்கும். ஒரே

இடத்தில் உட்காரமுடியாதபடி தலையையும் தேகத்தையும் இப்படியப்படி அசைப்பார்கள். முகத்தைச்சுளிக்கிப் பார்ப்பார்கள். தம்மையறியாதபடி கைகால்களை ஆட்டுவார்கள். கண்கள் நேரேயுற்றுப்பாராமல் சுழன்று நோக்கும். முகம் தெளிவின்றிப் பதுமைபோன்ற அசைவற்ற தன்மையைக் காட்டும். விரல்களில் வலியுண்டாவதால் கைவிரல்களையும் கால்விரல்களையும் சொடுக்க ஆரம்பிப்பார்கள். பாடங்களைத் திருப்தியாகக் கவனிக்கும் இயல்புள்ள பிள்ளைகளுக்கூட அடுத்த பிள்ளைகளிடம் பேச ஆரம்பிப்பார்கள். ஏதாவது ஒரு சிறு சத்தத்தைக் கேட்டாலும் பொறுக்கென்று எழுந்திருப்பார்கள். இவைபோன்ற குறிகளைக் காணும்போது, உபாத்தியாயர் பிள்ளைகளைக் கோபிக்கக்கூடாது. அவர்கள் இளைப்புற்றார்களென்பதை அறிந்து, இளைப்பை மாற்றத் தகுந்தவுபாயங்களைத் தேடவேண்டுமேயன்றி, இயற்கையாகத்தோன்றும் அயர்ச்சிக்காக அவர்கள்மீது கோபங்கொள்ளுதல் அறிவீனமாகும். எவன் வேலைசெய்கிறானோ அவன் அந்த உழைப்பின் காரணமாக அயர்ச்சியடைவது சாதாரணம். ஆகையால் இவ்வயர்ச்சியை வராமலே தடுக்கமுடியாது. ஆனால் அயர்ச்சி அளவுக்கு மீறித்தோன்றிவிட்டால் அது கெடுதியை விளைவிக்குமானதால், அயர்ச்சி அதிகமாகாதபடி தடுக்கத்தக்க வழிகளைத் தேடவேண்டும்.

அயர்ச்சியை மாற்றும் விதம்

அயர்ச்சி அதிகமாகத் தோன்றுவதன் முன்னே, அதனை மாற்றவல்ல உபாயங்கள் இரண்டுள்ளன. *அவையாவன : மாற்றுத்தொழில் முயற்சி, ஓய்வு, என்பவையாம்.

மாற்றுத்தொழில் முயற்சி

ஒரு சிறுவன் தொடர்ச்சியாக மனக்கணக்கையே செய்து கொண்டிருந்தால் சிறிதுநேரத்துக்கெல்லாம் கணக்கு செய்வதில் அவன் மனம் ஊன்றி நிற்காது வேறொன்றைச்செய்ய நாடும். ஊக்கமாகவே கணக்கைச் செய்துகொண்டிருந்தவன் நெடுநேரம் அதனையே கவனித்துக்கொண்டிருந்தமையால், கணக்கையே செய்வதொலுண்டான அயர்ச்சி காரண

மாக அதில் அசிரத்தை பிறக்கின்றது. கணக்கு செய்வதனால் அயர்ச்சி பிறக்கும்போது ஞாபகசக்தி குன்றும். கைப்பிசகுகள் நேரும். சாதாரண கூட்டலில்கூட தவறுகள் உண்டாகும். கணக்கு போடுவதை நிறுத்தலாமாவென்ற எண்ணமும் மனத்தில் உதிக்கும்.

அப்போது அவன் கணக்கு செய்வதை நிறுத்திப் பிறிதோர் பாடத்தைக் கவனித்தால், புதிதாக எடுத்துக் கொண்ட பாடத்தில் உற்சாகமாக உழைப்பான். சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் அதிலும் மேற்கூறியபடியே அயர்ச்சி தோன்ற அசிரத்தையும் வெறுப்பும் உண்டாகும். இவ்வுதாரணங்களால் நாம் அறியக்கூடிய தென்ன?

மனத்தினாலோ, அல்லது தேகத்தினாலோ செய்யப்படவேண்டிய தொழில்களுள், ஒன்றையே நெடுநேரம் செய்தால், அயர்ச்சி பிறக்கும். அவ்வயர்ச்சியானது வேறு தொழிலில் முயற்சி எடுத்துக்கொள்வதால் சீக்கிரத்தில் அதிகமான களைப்பை உண்டாக்காமலிருக்கிறது. மேற்கூறிய உதாரணத்தில், கணக்கைச் செய்யும்போது மூளையில் எந்தப் பாகம் சுருசுருப்பாக வேலைசெய்துவருமோ அதற்குச் சற்று ஓய்வு வேண்டுமல்லவா? அது எப்படி ஓய்வு பெறும்? மனத்தின் சுருசுருப்பைக் கணக்கு செய்வதிலேயே நிலைத்திராவண்ணம் மாற்றி, வேறொன்றில் செலுத்த, முன்னமே சுருசுருப்பாக முயன்றபாகம் முன்போல வேலைசெய்யாத காரணத்தால் சற்று ஓய்வடைகின்றது. புதிதாக முயற்சி செய்யப் புகுந்த பாகமும் சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் இவ்வாறே ஓய்வை விரும்பும். சுருசுருப்பாக உழைக்கும் சக்தி மனத்துக்கு அப்போதும் இருப்பின் அந்தச் சுருசுருப்பைப் பிறிதொன்றிற் செலுத்த இதற்கு முன்னே உழைத்த பாகம் இளைப்பாறுகின்றது.

இவ்வாறு, சரீர வன்மையும் மனத்தின் பலமும் திருப்தியாக இருக்கும்போது, ஒருவகையான முயற்சியாலும் அதிகக் களைப்பு பிறவாதபடி, செய்யுந்தொழில்களின் வகைகளை அடிக்கடி மாற்றிப் பலதுறைகளில் புத்தியை விசாலப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். அப்படியும் நீடித்து முயன்றபின், எவ்வித முயற்சியையும் செய்வதற்கு மனமும் தேகமும்

அசக்தமாகின்றன. அப்போது அவை ஓய்வை விரும்பும். அயர்ந்து நித்திரை செய்தலே இவ்வகையான ஓய்வு.

மாற்றுத்தொழில் வகை

முன்னே முயன்று செய்த தொழில்வகைக்கும் பின்னே செய்யப்புகுந்த தொழில் வகைக்கும் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு வித்தியாசமிருக்கின்றதோ, அந்த வித்தியாசத்தின் அளவே இளைப்பாற முடியும். மனவுழைப்பால் அடைந்த களைப்பை மாற்றிக்கொள்ள மனத்துக்கு ஓய்வுகொடுத்து தேகவுழைப்பு அவசியமானதொரு தொழிலை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

உதாரணம் :—எழுதப் படிக்கக் கற்றுள்ள ஒரு சிறுவன் முனைவுழைப்பு அதிகமாகவேண்டிய மனக்கணக்கு செய்வதனால் ஏற்பட்ட இளைப்பை மாற்றிக்கொள்ள, மனக்கணக்கு செய்வதை நிறுத்தி, புத்தியை அதிகமாகச் செலுத்தவேண்டிய தவசியமாகாது, சுலபமான தேகவுழைப்பே போதுமாயிருக்கிற தொழிலாகிற “பாடம் பார்த்தெழுதல்” என்ற தொழிலை மேற்கொள்ளலாம்.

கண்களால் உற்றுநோக்கவேண்டிய முயற்சியே அதிகமாகத் தேவையான தொழிலாகும், ‘எழுதல்,’ ‘வாசித்தல்,’ என்ற பாடங்களால் அயர்ச்சி அதிகம் உண்டாகாமல் தடுத்துக்கொள்ள, கண்களுக்கு ஓய்வைக்கொடுத்து, பெரும்பாலும் காதுகளால் கேட்டறிந்துகொள்ளத்தக்க ‘வாசகமெழுதுமுன் கதை கேட்டல்’ என்ற பாடத்தைக் கவனிக்கலாம். இதன்றி, மனத்தால் யோசித்தறியவேண்டிய பாடத்தால் (பூகோளம் போன்றது) தோன்றும் இளைப்பை மாற்றிக்கொள்ள, மனவுழைப்பு அதிகமின்றிப் பெரும்பாலும் பழக்கத்தால் சுலபமாகச் செய்யக்கூடிய ‘பாடுதல்’ என்ற தொழிலில் கவனத்தைச் செலுத்தலாம்.

இதுவரையில், பிறிதோர் தொழிலில் முயற்சியெடுத்து முன்னே உழைத்த பாகங்களுக்கு ஓய்வு கொடுக்கும் உபாயங்களைச் சொன்னோம். எவ்விதத் தொழிலையுஞ் செய்ய முடியாதபடி அயர்ச்சி தோன்றும்போது அந்த அயர்ச்சியை எவ்வாறு மாற்றிக்கொள்ளலாமென்பதை இனி விவரிப்போம்.

நித்திரை

ஒடியாடித்திரிந்து விளையாடிய சிறுவன் அயர்ந்து நித்திரைபோவதை யாவரும் பார்த்திருப்பார்கள். அம்மாதிரியே பகல் முழுவதும் சரீரத்தால் உழைத்தவர்களும், மனத்தால் உழைத்தவர்களும், இரவில் அயர்ந்து நித்திரை செய்கிறார்கள்.

நித்திரை என்பது சாதாரணமாக எவருக்கும் தானாகவே வருகின்றது. அயர்ச்சி அதிகமாகிறபோது நித்திரை இயற்கையாய் உண்டாகின்றது. நல்ல நித்திரை செய்து விழித்தவன் மனம் தெளிவு பெற்றிருக்கும். அப்போது தேகமும் சுருசுருப்பாக வேலை செய்வதற்கு அறுகூலமாக இருக்கும்.

நித்திரை என்பது எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் இன்றியமையாத செயல். இரவு நேரத்தில் வரும் நித்திரைதான் இளைப்பை முற்றிலும் நீக்க வல்லது. ஆனால் சில தேகங்களுக்குப் பகற்காலத்திலும் சற்று நித்திரை வேண்டியிருக்கலாம். அப்போது அயர்ச்சி முற்றிலும் நீங்காவிட்டாலும் சிறிது நீங்கும். அதனால் தேகத்துக்கும் மனத்துக்கும் உழைக்கும் சக்தி குன்றாதவண்ணம் பாதுகாத்துக்கொள்ள முடியும். சிலர் உண்டபின் சற்று நேரம் இவ்வாறு இளைப்பாறுவார்கள். இது அவர்களுக்கு நிரம்ப சௌகரியமாக இருக்கும். உண்டபிறகு நித்திரைபோவதால் உணவு சாவ தானமாக ஜீரணமாகின்றது. தேகமும் மனமும் சிறிது ஓய்வடைகின்றது. ஆனால் இவ்வாறு ஓய்வடைவதெல்லாம் பெரும்பாலும் அவரவர்களுடைய அப்பியாசத்தைப் பொருத்ததாயிருக்கிறது. ஆதலால், ஒருவருக்கு எவ்வளவு நித்திரை எவ்வெக்காலங்களில் வேண்டியிருக்குமோ, அம்மாதிரியே மற்றொருவருக்கு வேண்டியிராது. நித்திரையை அபேட்சித்தல் பழக்கத்துக்குத்தக்கபடி ஒருவருக்கொருவர் வித்தியாசப்படும்.

தூக்கக்குறைவினால் பிள்ளைகள் சீக்கிரத்தில் அயர்ந்து போகக்கூடும். ஆதலால் சில பிள்ளைகளுக்கு வீட்டில் நன்றாகத் தூங்குவதற்கு ஏதாயினும் இடையூறுகள் இருக்குமாயின், உபாத்தியாயர் அப்படிப்பட்ட பிள்ளைகளை அதிக

மாக உழைக்கச் செய்யக்கூடாது. நித்திரை திருப்தியாக இருந்தால்தான் மனம் சுருசுருப்பாகவும் தெளிவாகவும் உழைக்கும் என்ற உண்மையைப் பிள்ளைகளின் பெற்றோர்கள் அறியும் வண்ணம் உபாத்தியாயர் வற்புறுத்தவேண்டும்.

விளையாட்டின் பயன்

பள்ளிக்கூடங்களில் காலையில் பாடம் நடந்தபிறகு மாலை யில் மறுபடியும் பாடங்கள் தொடங்குவதற்கு முன்னே ஓய்வுநேரம் கொடுக்கிறோம். இந்த ஓய்வுநேரத்திலும் சில பிள்ளைகள் ஓடியாடித் திரிவதையும் சுருசுருப்பாக விளையாடுவதையும் காண்கிறோம். அதிக சுருசுருப்புடன் விளையாடினால் அதிக விரைவில் அயர்ச்சியுண்டாய்விடுமென்று பயந்து சில உபாத்தியாயர்கள் இவ்வாறு பிள்ளைகள் ஆடுவதைத் தடுக்கிறார்கள். யோசிக்குமளவில், பகற்காலத்து ஓய்வுநேரங்களில் பிள்ளைகள் சுருசுருப்பாய் விளையாடினாலும் சரி, அல்லது மெல்ல மெல்ல இங்குமங்கும் உலாவிக்கொண்டிருந்தாலும் சரி, இரண்டு விதத்திலும் அவர்கள் மனத்துக்கு ஓய்வு ஏற்படுகின்றது என்பது விளங்கும். சுருசுருப்பாக ஓடியாடுவதனால் கை கால் முதலிய உறுப்புகளில் உழைப்புக்காரணமாக அயர்ச்சி தோன்றினாலும், இது தேகத்துக்கு நன்மையையே பயக்கும். ஏனெனில் நிர்ப்பந்தத்தினால் செய்யும் வேலை எவ்வளவு அயர்ச்சியைப் பிறப்பிக்குமோ, அவ்வளவு அயர்ச்சி, தன்னிச்சையாக ஒன்றைச் செய்வதில் உண்டாகமாட்டாது. இதன்றி ஓடியாடும்போது வேகமாக சுவாசம் விடவேண்டியிருத்தலால், சுத்த ஆகாயம் தேகத்தில் உள்ள இரத்த ஓட்டத்தில் சேர்ந்து இரத்தம் சுத்தமாகின்றது. சிறிது அயர்ச்சியுண்டானாலும், அதன் முக்கிய பலனாக தேகத்தில் உள்ள அசுத்தங்கள் நீங்குகின்றன. ஆனதால் உழைப்பினால் சிறிது தேய்ந்துள்ள பாகங்கள் பழைய வண்ணம் பூர்த்தியாக்கப்படாவிட்டாலுங்கூட, அவை உழைத்தபோதுண்டான மாசுகள் நீக்கப்படுகின்றன. அதனால் அவற்றின் உழைப்பின் வன்மை முன்போலல்லாது சிறிது குறைந்திருப்பினும், மாசு நீங்கிய காரணத்தால் ஊக்கத்துடன் உழைக்கும் சக்தியைப் பெறுகின்றன. ஒரு அடுப்பில் விறகைப்போட்டுடொரிக்கும்போது,

பின்னும் விறகைச் சேர்க்காவிட்டாலும், முன்னே எரிந்த பாகத்திலுள்ள கரி முதலிய மாசுகளை நீக்கிவிட்டபோது, முன்னே கொடுத்த ஜ்வாலையவ்வளவு கொடுக்காவிட்டாலும் அடுப்பு பிரகாசமாக எரிவதுபோலவே, தேகத்தில் உள்ள பாகங்களும் மாசு நீங்கிய காரணம்பற்றியே, கொஞ்சநேரம் வரையில் ஊக்கமாக உழைக்கும் சக்தியைப் பெறுகின்றன.

ஓய்வு நேரங்கள் கிடைத்தபோதெல்லாம் விளையாடித் திரிவதிலேயே பிள்ளைகள் மனம் செல்லும். இவ்வாறு விளையாடும் இச்சை அவர்கள் மனத்தில் உதிப்பது மேலே சொன்னபடி அவர்கள் தேகப் பாதுகாப்புக்கு முக்கிய சாதனமாகவிருக்கிறது. இந்த இச்சை இயற்கையிலேயே உண்டாகின்றதாதலால், ஓய்வு நேரங்களில் சற்று விளையாட விடுவது இயற்கையை யொட்டி நாம் அதுசரிக்கும் சிறந்த போதமுறையாகும்.

ஒரு பாடத்தைக் கற்பித்து, அடுத்தாப்போல் மற்றொன்றைத் தொடங்குமுன்னே, ஐந்து நிமிஷநேரமாவது பிள்ளைகளுக்கு ஓய்வுகொடுக்கவேண்டும். அந்த நேரத்தில் அவர்கள் இச்சைப்படி சுருசுருப்பாக இருந்தால் அடுத்த பாடம் ஆரம்பிக்கும்போது தெளிந்த மனத்தோடு கவனிப்பார்கள். ஆனால், இந்த ஓய்வுநேரம் ஐந்து நிமிஷங்களுக்கு மேற்பட்டிருத்தல் சிறந்ததன்று. புது பாடம் ஆரம்பிக்குந்தோறும் பிள்ளைகளை எழுந்திருக்கச்செய்து உட்காரச்சொல்வது, இடம் மாற்றுவது, உபாத்தியாயர் வந்தபோது பிள்ளைகள் எழுந்து நிற்பது, முன்னைய நாளில் அந்தப் பாடத்தில் அவரவர்களுக்கு வந்த மூர்க்குபடி வரிசைக்கிரமமாக உட்காரச்செய்வது, தவறின்றி விடையளிப்பவர்களைப் படிப்படியாக அடுத்த ஸ்தானங்களிற் போய் இருக்கச்செய்வதுபோன்ற உபாயங்கள் யாவும், இவ்வகையான உற்சாகத்தையும் சுருசுருப்பையும் உண்டாக்குவதற்குத்தான் ஏற்படுத்தப்பெற்றுள்ளன. இவை யாவும் வகுப்பில் பிள்ளைகளிருக்கும்போதே செய்யப் பெறவேண்டும்.

பாடங்களின் கிரமம்

பிள்ளைகள் காலையில் அதிக சுருசுருப்புடனிருப்பார்கள். பிறகு பொழுது போகப்போக அவர்கள் உழைப்பின் வன்மை

யும் சிறிதுசிறிதாகக் குறையும். ஆதலால் அவர்கள் மனத்தை ஊன்றிக் கற்கவேண்டிய கடினமான பாடங்களைக் காலை நேரங்களில் நடத்தவேண்டும். காலையில் முதல் மணி பாடம் தொடங்கியவுடன் பிள்ளைகள் சுருசுருப்பும் உடனே விருத்தியாகின்றது. ஆதலால், முதல் மணியில் சற்று கடினமான பாடத்தைத் தொடங்கி நடத்திவிட்டு, இரண்டாவது மணியில் பாடங்கற்பதில் ஊக்கம் பின்னும் விருத்தியாகிறபோது மிகக் கடினமான பாடத்தை நடத்தவேண்டும். மிகவும் சுலபமான பாடத்தைக் கடைசி மணியில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

கால அட்டவணையை ஏற்படுத்தும் முறை

பள்ளிக்கூடங்களில் நடத்தவேண்டிய பாடங்களைக் கால அட்டவணையிற் குறிக்கும்போது எந்தப் பாடங்கள் சீக்கிரத்தில் அயர்ச்சியை உண்டுபண்ணுபவை, எவை அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் உண்டுபண்ணாதவை என்று தீர்மானித்துக் கொண்டு, அதிகக் கடினமானவற்றை காலநேரத்திலும், சுலபமானவற்றை மாலைநேரத்திலும் அமைத்துக்கொண்டு அதன்படி பாடங்களை நடத்தவேண்டும்.

எந்தப் பாடத்தைக் கற்கும்போது பிள்ளைகள் கவனம் அதில் நன்றாகப் பதிந்து நின்று உழைக்கவேண்டுமோ, அந்தப் பாடமே கடினமானதென்றும், அதுதான் அயர்ச்சியை விரைவாக உண்டுபண்ணுவதென்றும் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். இது கடினமானது, இது சுலபமானது என்று பொதுவகையாகமட்டில் கூறலாமேயன்றி, இதுதான் நிரம்பக் கடினமான பாடம் என்று நிச்சயமாகக் கூறுவதற்குப் போதிய ஆதாரம் வேண்டும்.

ஒரு பாடம் கடினமாயிருக்கிறதென்பதையும் வேறொரு பாடம் சுலபமாயிருக்கிறதென்பதையும் பிள்ளைகளின் கவனத்தாலும், அவர்களுக்கு அந்த அந்தப் பாடத்திலுள்ள பற்றினாலும் தெளிந்தறியவேண்டும். பாடத்திற் பிரியமும் கவனமும் எல்லாப் பிள்ளைகளிடமும் ஒரே தன்மைத்தாயிராதபோது, சிலருக்குக் கடினமாகவிருப்பது வேறு சிலருக்குச் சுலபமாகவிருக்கலாம். சிறப்பியல்புகளை எடுத்துக் கொள்ளாமல் பொதுவாக யோசிக்குமிடத்தில், அயர்ச்சியை

உண்டுபண்ணுநர் தன்மையில் காலவிரைவை அநுசரித்துப் பாடங்களை அடியிற்கண்டபடி வரிசைப்படுத்தலாம்.

- (1) கணக்கு
- (2) இயற்கைச் சாஸ்திரங்கள்
(ஸையன்ஸ்)
- (3) இரண்டாவது பாஷை
- (4) தாய்ப் பாஷை
- (5) பூகோளம்
- (6) தேச சரித்திரம்
- (7) பாட்டு
- (8) சித்திரம் வரைதல்
- (9) விளையாட்டுகள்

கணக்கு செய்தல் விரைவாக அயர்ச்சியை உண்டுபண்ணுமாதலால் பிள்ளைகள் முழுசக்தியோடும் தெளிவான மனத்தோடும் உற்சாகமாக இருக்கும் காலே நேரத்தில் இதனைக் கற்பிக்கவேண்டும். இதரபாடங்களை, மேற்கூறிய வரிசையைக் கூடியவரையில் அநுசரித்து, நடத்தலாம்.

தேகாப்பியாசம்

மேற்கூறிய பாடவரிசையில் தேகாப்பியாசம் எங்கே அமைக்கப்பெறவேண்டியது என்பதை யோசிப்போம். தேக அப்பியாசம் இருவகைப்படும். (1) டிரில், கவாத்து, தண்டால் முதலியன. (2) பிள்ளைகள் கூட்டமாகச் சேர்ந்தாடும் பந்துவிளையாட்டலைப்போன்ற விளையாட்டுகள்.

டிரில் செய்யும்போது உபர்த்தியாயர் சொல்லும் கட்டளைகளைக் கவனித்து, அவர் செய்து காட்டும் அப்பியாசங்களை உற்றுப்பார்த்து, பிறகு அவ்வாறே செய்யவேண்டியிருத்தலால், டிரில் செய்வதில் மனமும் சரீரமும் நன்றாக உழைக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆதலால், டிரில் என்பதைக் கடின பாடத்தோடு சேர்க்கவேண்டும். இதனை அதிகாலே நேரத்தில் நடத்துவதே நலம். பள்ளிக்கூடம் 10 மணிக்குக் கூடுவதாயிருந்தால், காலையில் 6 மணியிலிருந்து அரைமணி நேரம் டிரில் செய்துவிட்டுப் பிள்ளைகள் வீட்டுக்குப்போய்

சற்று ஓய்வடைந்து பிறகு சாப்பிட்டுவிட்டுப் பள்ளிக்கூடத் துக்கு வருவது சௌகரியமாக இருக்கும். இவ்விஷயமாக எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் அமைக்கும்படியான ஒரு விதியை ஏற்படுத்தமுடியாது. ஒவ்வொரு பள்ளிக்கூடத்தின் தலைவரும் அவர் பள்ளிக்கூடத்தின் சௌகரியங்களை யோசித்து இதனைத் தீர்மானித்துக்கொள்ளவேண்டும். பிள்ளைகள் ஒன்றுசேர்ந்து விளையாடும் விளையாட்டிலும் தேகவுழைப்பு இருப்பினும், டிரில் செய்யும்போதுள்ள உற்று நோக்கி நின்றல், உபாத்தியாயர் சொல்வதை ஜாக்கிரதையாகக் கவனித்தல், பிறகு அப்பியாசங்களைத் தவறின்றிச் செய்தல், முதலானவற்றில் மனத்தை முற்றிலுஞ்செலுத்தல்போன்ற அயர்ச்சியை உண்டுபண்ணத்தக்க செயல்கள் விளையாட்டில் இல்லாமையாலும், பிள்ளைகள் தமதிச்சைப்படியே உற்சாகமாக விளையாடுவதில் அவர்கள் மனம் சற்றும் பயமின்றிச் சந்தோஷமாகச் செல்வதாலும், இவ்வகை விளையாட்டுக்களால் அதிக அயர்ச்சி சீக்கிரத்தில் உண்டாகாது. இக்காரணங்களால் விளையாட்டுகளைச் சாயந்திர நேரங்களிலே வைத்துக்கொள்ளலாம்.

அயர்ச்சியைப்பற்றி இன்னும் நாம் அறியவேண்டிய உண்மைகளெவ்வளவோ உள்ளன. ஆயினும் இதுவரையில் நாம் கூறிவந்தவை நிரம்ப முக்கியமானவை. பள்ளிக்கூடங்களில் கால அட்டவணையை அமைத்துப் பாடங்களை நிச்சயிக்கும்போது, மேலே கூறப்பெற்ற விஷயங்களை மறவாது பாடக்கிரமங்களை அயர்ச்சி உண்டாகாதபடி ஏற்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். இந்த உண்மையை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு நடத்தும் பாடங்களால் பிள்ளைகள் விசேஷ பயன்பெறுவார்கள்.